

Една първокласна писателка

МЕРЕДИТ РИЧ

Предназлива **I**
оферта

Издателска къща
КОМПАС

**МЕРЕДИТ РИЧ
ПРЕДПАЗЛИВА ОФЕРТА
ЧАСТ I**

Превод: Иглика Стойнешка

chitanka.info

Мередит Рич е вече утвърден член в клуба на автори на бестселъри. След шумния успех на „Бижу“ и „Голата истина“ вестник „Ню Йорк тайм“ седмици наред държа в челото на класациите и най-новия ѝ роман „Предпазлива оферта“.

Вълнуващо красива и впечатляващо интелигентна, тя ръководи просперираща малка агенция. Винаги е имала излъчване на успех, но сега за пръв път в живота си е на крачка да покори големия връх в кариерата си. И точно сега се сблъсква с опасни, прелъстителни мъже, със ситуации, в които не просто трябва да докаже високия си професионализъм, но и да опази дори живота си...

На мами, и в памет на Клод

I

ГЛАВА ПЪРВА

Един миниатюрен леопард, всъщност расова домашна котка на име Ширхан, скочи от масата във вътрешния двор и радостно се нахвърли върху нищо неподозираща пеперуда, която си почиваше в леха далии. Докато котката игриво мачкаше и дъвчеше жертвата си, стопанинът ѝ се усмихваше одобрително. Не изглеждаше разтревожен от факта, че по време на живописния си скок малкият хищник бе счупил антична, ръчно изработена френска кристална чаша.

— Обичам проклетата котка почти колкото жена си — обърна се той към госта си. И вероятно това беше самата истина, тъй като за пръв път притежаваше бенгалска котка, а беше сменил четири съпруги.

Ричард Чарлз Р. Ч. Даймънд, наричан Дик от противниците си и Хоуп^[1] от сътрудниците си и хрантутниците си, отчопли стърчащото крайче от маникюра на палеца си и обърна поглед към спокойните води на Даймънд бей. Това беше собственият му залив на собствения му остров, разположен на няколко мили от крайбрежието на Южна Каролина. Представителната четиридесетстайна тухлена къща, пред чиято внушителна фасада обядваха на открито, бе построена за три години. През това време Р. Ч. бе разсипал четирима архитекти и накарал десетки предприемачи да се будят нощем облени в ледена пот. Все пак, както Даймънд не пропускаше случай да отбележи, проектът беше осигурил работа на над хиляда работници, специално докарани на острова.

Сградата първоначално бе замислена като копие на *Монтичело*, имението на Томас Джеферсън, но по време на строежа бяха внесени множество изменения и крайният резултат доста се бе отдалечил от идейния проект. В завършен вид къщата много малко приличаше на величествения дом на бащата на нацията, разположен на един хълм във Вирджиния.

Р. Ч. Даймънд беше човек, който дори насън кроеше някакви планове и често ги променяше. Нито една подробност, колкото и незначителна да беше, не остана недогледана при строежа. Всъщност, не беше нещо необичайно цяло крило от къщата да бъде съборено и

престроено наново в резултат на някое ново хрумване на Даймънд или на склонността му към съвършенство.

На острова се носеха слухове, че по едно време Р. Ч. незаконно бе внесъл от Флоренция врати с изящна дърворезба, истински реликви от Ренесанса на стойност почти един милион долара. След като ги огледал вече на място, той установил, че са издраскани и занемарени, каквито са повечето архитектурни антики на по петстотин години. Вбесен, той накарал да ги махнат всичките. После, вместо да ги продаде, да ги дари на някой музей или да ги върне в родината им, той ги изгорил на огромен огън пред къщата. Това обаче бяха само слухове. Р. Ч. нито потвърждаваше, нито отричаше тази история.

За щастие Шарлот Хънт Гуолтни — някогашната *мис* от Чарлстън и настояща четвърта госпожа Даймънд — бе получила право да се разпорежда с вътрешността на къщата в плантацията *Даймънд бей*. Шарлот беше завършила история на изкуствата в *Холинс*. Освен това, тя произлизаше от сравнително заможно консервативно семейство и вкусът към изящните предмети беше заложен в нея генетично. Имаше непогрешим усет за художествените ценности, който добре се съчетаваше с неограничения ѝ бюджет.

Отвън къщата се бе превърнала в разнородна смесица от стилове, но вътре цареше пълна хармония на елегантност и съвършенство. Колекцията от картини включваше само стойностни платна на старите майстори. Старинните предмети бяха единствени по рода си произведения на изкуството, докарани от цяла Европа и Азия. Килимите бяха изключителни образци от големите ориенталски школи и то много добре запазени. Домашният любимец, Ширхан, ядеше специално приготвените за него вкуснотии от старинна купичка от Лимож. Поканените на вечеря поднасяха към устата си късчета месо от отглежданите на острова фазани със същите посребрени прибори, с които се бяха хранили някога Наполеон Бонапарт и неговата императрица Жозефин.

Единствено съвременните удобства — частното летище и площадката за хеликоптери, кортът за ракетбол^[2], модерният гимнастически салон, закритият и откритият тенис корт, игрището за голф с осемнадесет позиции и плувните басейни с пречистена дехлорирана вода — напомняха на посетителите, че плантацията *Даймънд бей* е платена със средства, придобити с хищническите

методи на двадесети век. Скандалният предприемач и крупен магнат бе известен като доста груб играч.

Този път на обяд до масата във вътрешния двор срещу Даймънд беше седнал едрият му финансов посредник (всъщност един от многото), Фредерик Фиг Болтън, който обилно се потеше от влажния каролински въздух. На плешивото му теме се мъдреше свежарска спортна шапка в цвят каки, с която Даймънд му беше услужил, за да се предпази от силното късно юнско слънце, но която не му беше по мярка. Болтън изглеждаше едновременно нещастен и смешен. Явно беше, че предпочита оборудваните с климатична инсталация трапезарии на корпорациите пред тези срещи на открито с най-богатия си клиент.

Бяха го докарали на острова с хеликоптер преди час. Откакто бе пристигнал, бе оглозгал печения си омар на скара и бе погълнал близо пет чаши чай с лед. Даймънд едва се бе докоснал до обяда си като изключим няколко червени доматичета и две-три хапки от салатата с печено козе сирене.

Откъм близкото *работно* крило на къщата Болтън чуваше звъна на десетки телефони и как преселеният на острова офисен персонал на Даймънд приема обажданията. Тези шумове напомняха постоянно, че Р. Ч. никога не се отклонява задълго от основното си занимание, правенето на пари. Болтън знаеше точно защо го бяха извикали в плантацията *Даймънд бей*. Знаеше също, че не трябва да повдига пръв въпроса за това. Ето защо, докато лакомо поглъщаше обяда, приготвен от първокласния френски готвач на Даймънд от Лион и се чудеше каква ли чудесия ще поднесат за десерт, Фиг убиваше времето в повърхностен разговор. Беше много изкусен в подобни разговори и умело подсоляваше обедата с пикантни клюки от Чарлстън, Атланта и *Уолстрийт*.

Даймънд държеше да е в течение какво се случва в живота на враговете му. Милиардерът слушаше, без да проговори приказките на Болтън, но той отдавна беше свикнал с необичайния маниер на общуване на Р. Ч. Фиг знаеше, че много хора се стъписват при първата си среща с непредвидимия Даймънд. Този човек невинаги се съобразяваше с обичайния речеви етикет. Понякога потъваше в дълбоко и мрачно мълчание, което караше гостите му да се запъват от притеснение. Когато почувстваше нужда да каже нещо, Даймънд се

впускаше в поток от изявления и въпроси, често дори несвързани мисли в стил *поток на съзнанието*.

Несъмнено беше изнервящо, но ако човек искаше все пак да получи парче от тортата, която Р. Ч. се канеше да разреже в даден момент, трябваше да се примири със странностите му, без да се оплаква.

Необичайният характер на Даймънд имаше и положителни страни и за това свидетелстваше фактът, че нито една от четирите му жени не беше се омъжила за него *само* заради парите му. Един от противниците му някога беше казал, че, стига да поиска, Р. Ч. Даймънд *може да вкара в леглото стара мома*. Това си беше самата истина. Непредсказуемият чар на Даймънд привличаше не само жените, но и бизнес партньорите му. Даймънд можеше да очарова всекиго, ако положението го изискваше. А веднъж поддали се на очарованието му, хората бяха склонни да го оправдават и да му прощават. Така, освен богатството, Р. Ч. Даймънд притежаваше и неочаквана способност да обезоръжава партньорите си и противниците си, която беше най-силното му оръжие.

Най-големите му слабости бяха вечно неспокойният му дух и вроденото му недоверие към хората. Той беше от хората, които никога не поглеждат назад и не хранеше никаква привързаност към онези, които му бяха служили добре, ако по-късно откриеше, че може да мине и без тях. Пример за това бяха настоящите му врагове и бившите му съпруги. Но макар чарът на Даймънд да бе равен на жестокостта му, той имаше неколцина доверени, дългогодишни сътрудници, които изглежда удовлетворяваха изискванията му на някакво непонятно ниво. Фиг беше един от тях. Бяха се запознали в Чикаго в първите години на успеха на Р. Ч., когато Даймънд беше още млад и настървен. Тези неколцина сътрудници, макар никой от тях да не се считаше за приятел на Даймънд, изглежда бяха завинаги изключени от списъка на хората, които той мразеше.

Р. Ч. Даймънд беше блестящ бизнесмен. Имаше инстинкт за сделките, който му бе помогнал да стане милионер до двадесет и петата си година и милиардер малко след четиридесетата. Хората със страхопочитание изтъкваха, че Даймънд *не е* наследил парите си. Беше ги спечелил всичките сам, благодарение на особената си предприемчивост.

Бащата на Р. Ч. бил счетоводител в преуспяваща фирма за производство на опаковки в Охайо, основана от далновидния му брат Ърнест Даймънд. Ърнест, чичото на Р. Ч., бил заклет ерген, но въпреки че не обичал особено децата, той по едно време забелязал, че младият Р. Ч. притежава същата предприемчивост като него. Ърнест окуражавал племенника си да се цели нависоко и го предупреждавал никога да не се задоволява с по-лесното решение.

Ърнест наел Р. Ч. още щом завършил училище и му заел пари да завърши вечерни бизнес курсове в университета. Р. Ч. работел усърдно през деня, а вечер залягал над учебниците. Е, не всяка вечер. Бил едва на деветнадесет години, когато се наложило да се ожени за ученическата си любов, тъй като момичето чакало дете от него.

След сватбата Р. Ч. работел още по-упорито. Чичо Ърнест бил впечатлен от своя племенник и протеже. На двадесет години Р. Ч. предложил план за увеличаване на печалбите чрез откриване и съкращаване на по-малко търсените модели. После той изобретил нов вид опаковки с приложение в медицинската промишленост, които се оказали страшно печеливши.

Когато Р. Ч. бил на двадесет и три и вече баща на две деца, Рики и Джина, чичо Ърнест получил лек сърдечен пристъп. Той поверил на Р. Ч. ежедневните бизнес операции. Фирмата процъфтявала.

Една година по-късно Р. Ч. предложил на чичо си, чието здраве все повече се влошавало, да продадат предприятието. Р. Ч. считал, че то е достигнало върха на възможностите за печалба и било време да се отърват от него. Чичо Ърнест се възпротивил. Той искал да остави фирмата в надеждните ръце на Р. Ч. Р. Ч. обаче му заявил, че не вижда бъдещето си във фабрика за опаковки. Имал по-големи планове. И така, чичо Ърнест отстъпил. Дори предложил на Р. Ч. да намери купувач за фирмата.

Р. Ч. спечелил четвърт милион от тази сделка. Годината била шейсет и девета, но Р. Ч. не бил типичен представител на своето поколение. Той не протестираше срещу войната във Виетнам, нито пък пушел марихуана и не носел мърляви тениски и дълги коси. Интересувал се само от правенето на пари.

След продажбата на *Даймънд контейнерс* Р. Ч. решил да се премести в Чикаго, където имало повече възможности. Съпругата му не искала да се раздели с живота в малкия град, затова Р. Ч. просто я

напуснал, изоставяйки двете си малки деца. В Чикаго той създаде професионална брокерска къща, *Даймънд ентърпрайзиз инкорпорейтид*, като свързвал продавачи и купувачи и получавал като комисиона процент от продажбата. Работел без почивен ден и имал огромен успех.

След като спечелил първия си милион, Даймънд се заинтересувал от бързо разрастващата се компютърна индустрия. Компютризирайки собствената си фирма и създаде компютърен каталог на предприятията по отрасли и географски области, като по този начин много по-лесно свързвал купувачите и продавачите. Един ден към него се обърна Джо Бейкър, служител във фирмата му и един от първите блестящи компютърни специалисти. Бил разработил нов тип персонален компютър, с шестнадесетбитов процесор и повече памет от тези на конкурентите. Р. Ч. бил много въодушевен и предоставил голямата част от капитала за финансиране на предприятието, като включил Бейкър като партньор с минимално участие.

През седемдесет и пета година в Силикон Вали^[3] била създадена *Даймънд компютърс*. Три години по-късно фирмата станала обществена, превръщайки Даймънд и Бейкър в много богати хора. За жалост, Бейкър бил компютърен гений, но нищо не разбирал от бизнес. Даймънд изкупил дела му — по-точно *принудил* го да му продаде дела си — и продал фирмата с огромна печалба на един от гигантите в компютърната индустрия. По това време Даймънд вече притежавал сто милиона. Било в зората на осемдесетте години, това легендарно десетилетие на алчността.

Р. Ч. бил класическият тип предприемач. Възбуждали го първоначалното хрумване и планиране на нещата. Ежедневното управление на фирми му омръзвало след известно време. Затова се преместил в Ню Йорк, на Уолстрийт, твърдо решен да стане голям играч в голямата игра.

Използвайки фирмата в Чикаго, за да прави проучвания, Даймънд основал *Даймънд холдингс инкорпорейтид* и станал истински факир в областта на сливането и изкупуването на предприятия. Вече не свързвал купувачи и продавачи срещу комисиона. Сега върхлитал върху някоя фирма и принуждавал всички да му играят по свирката, независимо дали желали или не. През осемдесет и шеста, на четиридесет години, Р. Ч. бил вече могъщ магнат и всявал страх

наоколо си. Спечелил бил вече първия си милиард. Бил известен на *Уолстрийт* като *Диамантения Дик*, лешоядът с най-острия клюн. Освен това се бил женил и развеждал още два пъти.

В началото на деветдесетте въодушевляването на *Уолстрийт* се произпарило. Боески и Милкън, и всички уличени, че продават вътрешна информация, в добавка към общата икономическа нестабилност, се отразили зле на някога кипящата от живот улица на мечтите. По това време Даймънд срещнал четвъртата си жена, Шарлот, и решил, че е време да се отдаде на по-спокоен живот. Купил острова си и създал своята версия на Шангри-ла^[4].

Разбира се, Р. Ч. не беше от хората, които могат наистина да се оттеглят от бизнеса. Той продължаваше да сключва сделки, но повечето наистина големи сделки вече отдавна бяха сключени. От бездействие Даймънд ставаше неспокоен. В живота му липсваха предишните вълнения. Беше постигнал всичко, което бе имал за цел да постигне, и го бе обзело неудовлетворението на средната възраст.

Р. Ч. Даймънд искаше втората половина на живота му да бъде също толкова вълнуваща като първата и отчаяно търсеше ново предприятие, в което да вложи парите и енергията си.

Изнемогвайки под обедното слънце, Фиг Болтън продължаваше клюкарския си монолог и търпеливо чакаше Даймънд да заговори по същество. Фиг смачка една нахална муха и отпи още една голяма глътка от чая с лед:

— Чу ли за Тод Фарли и младата му приятелка мис Нина? — провлече той с мекия си каролински говор. Сивите му очи се свиха лукаво, присмехулно. — Старият Тод се кани да разкара Рут и да се ожени за мис Нина, можеш ли да повярваш. Би трябвало да арестуват всички стари брантии. Горкият Тод. Работил е толкова години и е спечелил дяволски много пари, които сега трябва да изръси на Рут. Каквото остане, ще го докопа мис Нина, по един или друг начин. Тя дори е убедила стария Тод да се премести в Лондон. Исусе Христе, това за сетен път показва, че най-голям глупак е нали знаеш кой...

От толкова много чай с лед Фиг изпитваше непреодолимо желание да се облекчи. Знаеше, обаче, че според правилата трябва да седи тук и да говори, докато Р. Ч. не каже с каква цел го е повикал. На *Уолстрийт* се говореше, че Р. Ч. Даймънд си позволява да уринира само два пъти на ден, когато става и когато си ляга. Действително,

никой не беше го виждал да влиза в тоалетната, в която и да било точка на света. Знаеше се също, че спи само по три часа на денонощие. (Друга досадна негова склонност беше навикът му да буди деловите си сътрудници по малките часове на утрото, за да обсъдят сделката, върху която работеха в момента.)

— Трябва *нещо* да правя — изрева изведнъж Даймънд.

От неговата страна на масата със сигурност беше същата жега, както там, където седеше Фиг, но милиардерът изглеждаше съвсем свеж в белия си ленен костюм, почти като ледения кокосов шербет, който в момента им сервираха. Загадъчният четиридесет и осем годишен магнат се обличаше само в черно и бяло. Шкафовете във всяка от къщите му бяха пълни с еднакви костюми, които лондонският му шивач изработваше за всеки сезон. Някои се питаха дали не е далтонист, но истината беше далеч по-проста — Даймънд просто беше твърде зает, за да си прави труда да решава всеки ден какво да надене върху загорялото си атлетично тяло.

— Имам чувството, че животът ми се е *задръстил*. Нищо не се движи — продължи богаташът. — Шарлот смята, че преминавам през критическия период на мъжа. По дяволите, може и да е права. Мътните го взели. Нищо вече не раздвижва кръвта ми. Всички стари играчи са сдали багажа. Вече няма истинско наддаване. Искам малко забавление, Фиги. Не искам всичко да свършва. *Тръпка*. Ето какво искам, като в добрите стари времена. Чувствам се като звезда, която се носи към черна дупка, сякаш предусещам, че отивам към края, но не мога да променя посоката. — Той спря и запали тънка пура. — Шарлот ме врънка да я водя на някакво тъпо фотографско сафари в Африка. Погледни само пазара напоследък. Погледни на какво е заприличал светът. Защо да ходим в Африка, след като и нашата гадна държава си е в третия свят? Всичките тези наивни филантропи в правителството. Искам да се върне доброто старо време. Искам да помириша кръв. *Кръв*. — Той млъкна и се втренчи във Фиг с пронизващите си кафяви очи.

— Хайде, хайде, Р. Ч. — отвърна невъзмутимо Фиг — знаеш, че все още има движение. Не е както преди, признавам. Времената са наистина по-трезви, но това не означава, че трябва да избягаме и да се скрием в манастир — продължи той с добродушна усмивка. — По кокала е останало месо да се нахранят доста силни псета. Трябва само

да изберем подходяща мръвка. Това е основното през деветдесетте години. Да се подбира, да се подбира внимателно. И да не се вдига много шум. *Тихичко.*

Той вдигна подутите си пръсти към плътните си устни:

— Ето как ще завършим този век. С мащабни сделки, които се извършват фино като лазерна хирургия. Като онези хора призори в парка, които се занимават с тай-чи-чуан. — Фиг замахна с късата си пълна ръка във въздуха. — Тихо, мащабно...

— Да, това ми харесва. Прав си, Фиги. И след като си такъв оптимист, искам да ми намериш нещичко — прекъсна го отново Даймънд с безизразния си глас. — Нещо, с което наистина да се развихря.

Той се изправи внезапно и захвърли салфетката право в шербета.

— Пол — нареди на иконома, застанал наблизко, — кажи на Жан-Луи, че ще пропуснем сирената и десерта. Ще пия еспресото си в библиотеката в два часа.

После замълча и отново се втренчи в банкера, който побърза да се изправи и да закопчае сакото на костюма си.

— Никакъв сън, докато не намериш нещо голямо, ясно? Дори недей да задремваш. Трябва да сменя курса. Не само моя, а на всички. Разбираш ли?

Фиг се усмихна неуверено, надявайки се, че Р. Ч. прави опит да се шегува, макар че дълбоко се съмняваше в това:

— Работа по случая, Р. Ч. Нали знаеш, че винаги съм на твое разположение.

— Говоря сериозно — Р. Ч. го измери гневно с поглед. — Затвориш ли очи и ще пропуснеш възможността, която търсим. Взех да откачам. Разчитам на теб да ме измъкнеш от това положение и то бързо. Разчитам на теб да ме измъкнеш от сафарито в Африка.

— Разбрано, Р. Ч. — засмя се добродушно Фиг. Чудеше се какъв му е проблемът на Даймънд. Всеки друг би дал живота си да се озове в една палатка в Кения с красивата, около тридесетгодишна Шарлот Даймънд.

— Пол, откарай мистър Болтън до хеликоптера с количката за голф.

Даймънд се наведе да вдигне котарака си Ширхан:

— Ела при татко, малкия ми — каза той нежно, прегръщайки котето в ръце.

— Благодаря — избъбри Фиг, — но преди да тръгна, смятам да посетя едно заведение.

— Разкарай се, Фиги — пророни сухо Даймънд. — Ще пикаеш като се върнеш на работа. След като ми намериш добра сделка, с която да се забавлявам. — Той тръгна с отривиста крачка към къщата и додаде през рамо! — Сериозно ти говоря. Размърдай си задника, Фиги! Ще чакам да ми се обадиш. Не ме разочаровай.

Фиг Болтън се облекчи в една закътана леха с пурпурночервени кали близо до площадката за кацане и се качи в чакащия го хеликоптер. Не можеше да понася, когато Даймънд се държеше така рязко, но това беше обичайна фаза в поведението му. Дължеше се на неизбежната досада след възбудата, която съпътстваше изкупуването или завладяването на някоя голяма корпорация. Депресиите на Даймънд бяха ад за всички, които работеха за него, колкото и да бяха те. Фиг нямаше представа за броя им. Р. Ч. беше всеизвестен с това, че дясната му ръка не знае какво прави лявата.

Фиг се зачуди колко други са били привикани през последните няколко седмици в плантацията *Даймънд бей*. Не се самозалъгваше, той беше само един от многото в голямата свита на Р. Ч., които трябваше да му съобщават на ухо за съблазнителни сделки.

Противно му беше да блюдолизничи пред непредсказуемия Даймънд, но сега времената бяха лоши. Фиг се беше разпрострял не според чергата си през последните няколко години и му трябваша известни суми в наличност. Предстояха му и големи лични разходи. Най-малката му дъщеря Сади през август трябваше да се представи в обществото. Средната, Лийби, щеше да се жени през декември и бе планирала разточително тържество, което противоречеше на икономическия застой. Най-голямата му дъщеря, Корнелия, все още бе в Чепъл Хил^[5] и се готвеше да се дипломира по някаква нетрадиционна медицина. Като връх на всичко, Ета, с която бяха женени от двадесет и шест години, го убеждаваше да финансира заведение за нова южняшка кухня, което искаха да отворят с една приятелка. Каква ирония на съдбата. Сега, когато децата бяха големи,

Фиг мечтаеше да се пенсионира и да пътува, а Ета бе решила да става бизнес дама.

Едно време Фиг не считаше парите за нещо толкова извънредно важно. Хищната разточителност на осемдесетте години обаче бе променила нещата. Разбира се, осемдесетте бяха десетилетие, пълно със забавления, години на шампанско и ролс-ройси с шофьор, астрономически премии и разходни сметки, които покриваха членство в извънградски клубове, фирмени жилища в Манхатън и Аспен и обеда в *21* и *Spago*.

Сега, разбира се, бяха деветдесетте, време на нерви, съкращения, стандартни фамилни коли с четири врати и полети във втора класа. Заведения за хранене като *Четирите сезона* бяха просто храмове на отминалите времена. Банковите сметки в Швейцария и Карибския басейн вече не бяха актуални. На мода беше да се храниш вкъщи.

Фиг въздъхна, загледан в буйните вълни на Атлантическия океан. Човек, разбира се, можеше да се приспособи. Фиг знаеше, че все някак ще оцелее. Но все пак, също като Р. Ч., той изпитваше носталгия по отминалото време, по еуфорията, която бяха преживели, по онова чувство, че си непобедим, опиянението, което пораждаха високите залози в играта.

Това беше истинската причина, поради която Фиг все още търпеше Даймънд. Въпреки недостатъците си, онзи беше невероятен. Беше спечелил състояние, започвайки от нула, и имаше страхотна репутация в правенето на сделки. Колкото и да беше досаден понякога, Р. Ч. умееше да оцелява и то много умело. Така че, щом Р. Ч. копнееше за действие, трябва да му го осигуриш. Ако ти не предложиш нещо добро, ще го направи друг.

Фиг Болтън не можеше да си позволи да остави някой друг да го направи.

Той се облегна назад в седалката. Шкембето му и пълните му бедра се тръскаха от вибрациите на хеликоптера. Избърса потното си чело и длани с бродираната си кърпа и погледна още веднъж часовника си. Хеликоптерите винаги го изнервяха, понеже не беше убеден, че са безопасни.

За да отклони мислите си от бурния, ревящ океан под нозете си, той измъкна *Уолстрийт джърнъл* изпод седалката, макар вече да го беше прочел на идване.

Дали провидението го накара още веднъж да прегледа вестника? След време Фиг щеше да повярва, че е така, защото сега забеляза нещо, което бе пропуснал по-рано. Една бележка в раздела *Кратки бизнес новини* на страница *Б4*, където надуши нещо като възможност за действия, каквито търсеше Даймънд. *Ковингтън интернешънъл* бяха направили предварителна оферта за закупуването на *Сладките на леля Мейбъл*. Помисли си, че фирмата и без това се бе разпростряла безумно много. Фиг прочете съобщението още веднъж, после го откъсна от вестника и го пъхна в горния джоб на самото си.

Вероятно щеше да се окаже празна работа. Засега обаче поне беше нещо. Ще се обади да поразпита в Атланта щом стигне в офиса. После може да отскочи дотам да проучи възможностите.

Фиг прекрасно знаеше, че всичко опира до оценка на възможностите.

[1] Норе (англ.) — надежда. — Б.пр. ↑

[2] Вид тенис, който включва елементи на скуош. — Б.пр. ↑

[3] Център на компютърната промишленост в Северна Калифорния, долината Санта Клара. — Б.пр. ↑

[4] Далечен райски кът. — Б.пр. ↑

[5] Университетски град в Северна Каролина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Шийла Локууд водеше делови разговори по мобифона докато чакаше малко встрани от входа на *Монтесори*^[1] в Бевърли хилс. Родителите оживено разговаряха на малки групички наоколо. Учителката, мисис Макдоналд, трябваше всеки момент да изведе децата от сградата на детската градина.

Докато говореше, Шийла се оглеждаше наоколо, усмихваше се и кимаше на онези от родителите, с които се познаваше. Телефонът ѝ позволяваше да се държи дружелюбно, без да скъсява дистанцията и тя предпочиташе да бъде така. Единственото задължение на майчинството, което понякога ѝ омръзваше, беше необходимостта да си губи времето в размяна на любезности с хора, с които нямаше нищо общо, освен че децата им бяха на еднаква възраст.

На тридесет и четири години, Шийла Локууд беше заета жена. Беше самотна майка, но и президент на своя собствена фирма. Преди две години бе основала фирмата си *Вижуъл имидж перфекшън инкорпорейтид*, известна още като *ВИП*. Като всеки наистина работлив и амбициозен предприемач, Шийла следваше максимата, че времето е пари. Казано простичко, тя не можеше да губи ценно време да превъзнася и да обсъжда достойнствата на различни детски градини и учители.

Разбира се, в повечето случаи Шийла не вземаше Джеси от занятия, нито пък я откарваше за следобедни игри при някое от другарчетата ѝ. Кирстен Ериксън, младата норвежка от агенцията за детегледачки в Минеаполис, се занимаваше с ежедневните грижи. Да прекарва само пълноценно време с Джеси беше скъпо удоволствие, но Шийла не можеше да си позволи да се лиши от този лукс. Тя охотно плащаше на Кирстен, както фирмите, които наемаха *ВИП* охотно плащаха на Шийла и екипа от подбрани специалисти, за да променят имиджа на съответната корпорация.

Разговорите в двора на училището внезапно стихнаха, защото учителката се появи на вратата. Мисис Макдоналд беше млада жена на около тридесет години, със ситно накъдрена кестенява коса и лице на

мадона от Рафаело. Тя отпрати една ангелска усмивка към събраните родители, а после, както ставаше всеки ден, се отдръпна встрани и направи знак на децата да излязат. Четири-петгодишните ѝ питомци, стиснали здраво кутията с обяда си и рисунките си в ръка, важно се изнизиха отвътре в колона по един и отидоха при родителите си.

— Здравсти, мамо! — извика Джеси, затича се към Шийла и се хвърли на врата ѝ.

— Здравей, миличко. — Шийла разцелува синеоката си, луничавата дъщеричка. — Я да видим какво си правила днес?

Джеси разгърна рисунката, за да може Шийла да ѝ се порадва:

— Рисувахме с искрящи бои. Аз нарисувах слон.

На рисунката имаше по-скоро някакво лъскаво зелено петно с рошава опашка, но Шийла похвали съвсем искрено творческите усилия на дъщеря си:

— Чудесен е. Вече няма място на хладилника, но можем да го залепим с тиксо на някое от кухненските шкафчета. Може всъщност да направим от цялата кухня художествена галерия на Джесика Локууд. Можем да събираме входна такса на посетителите.

Джеси се разсмя като си го представи:

— Но няма да продаваме картините. Те всички са за теб, мамо.

— Зная — усмихна се Шийла. — И аз си ги обичам всичките.

— Къде е Кирстен? — попита Джеси, докато отиваха към джипа чероки. — Мислех, че тя ще ме вземе.

Какво добро дете имам, помисли с гордост Шийла, докато гледаше как чудесната ѝ дъщеричка подскача пред нея. По-голямата ѝ сестра Ели твърдеше, че на тази възраст всички деца са сладки. Ели вечно я предупреждаваше, че това е само за момента, но засега Шийла бе изпитала само радост от майчинството във всеки миг от живота на дъщеря си. Дори ужасната втора година не беше толкова ужасна, колкото беше предсказала Ели.

— Кирстен трябваше да отиде на очен лекар — поясни Шийла. — Новите очила ѝ създават проблеми. Така че реших да си взема свободен следобед и да прекарам малко време с теб.

— Това е чудесно! — Джеси го произнесе като *чу-деес-но*. — Може ли днес да отидем да купим златната рибка? — попита тя, като се покатери на задната седалка и закопча предпазния колан.

Последната рибка беше умряла в аквариума и Шийла бе обещала да купят нова, тъй като Джеси много искаше да си има домашен любимец. Рибките искаха далеч по-малко грижи от кучетата, а Шийла беше алергична към котките, причиняваха ѝ сълзене на очите. Откакто бе гледала анимационния филм на *Дисни*, в който се разказваше за сто и един далматинци, Джеси се опитваше да я убеди да си вземат куче, но до този момент Шийла успяваше някак да отклони разговора.

— Хрумна ми нещо. Хайде този път да си вземем две рибки. Така ще могат да си правят компания.

— Хайде! — извика възторжено Джеси.

— Трябва също да минем да вземем нещо за вечеря. Обещах на Том да стотвя довечера.

Том Ривърс беше сценарист и Шийла ходеше сериозно с него през последната година, макар да не живееха заедно. Беше удобно и за двамата. Том живееше и работеше в уютната си ергенска квартира в Холивуд. Прекарваха заедно няколко вечери в седмицата и уикенда, освен когато някой от двамата нямаше извънредна работа.

— Мамо? — обади се пак Джеси от задната седалка. — Мога ли да отида на рождения ден на Аделма в събота? Ще има куклен спектакъл.

— Звучи чудесно. Ще трябва да изберем подарък още днес. Аз трябва да работя през уикенда.

— Защо работиш повече от другите майки? Не е честно!

Шийла зави към *Уилшър*, маневрирайки ловко с черокито по претоварените улици:

— Защото имам собствен бизнес, а повечето други майки — не. Казах ти, че когато си президент на фирма трябва да работиш много, за да успееш. Обещавам скоро да отидем на почивка. На някое наистина хубаво място.

— Добре. Може ли и Том да дойде?

— Разбира се, стига да може да се освободи. В момента е много зает.

— Ще го поканя довечера на масата. Ще дойде, ако аз го поканя.

Шийла се усмихна на дъщеря си в огледалото за обратно виждане:

— Добре, миличко.

В действителност ѝ се искаше да замине сама с дъщеря си за една седмица. От друга страна, би трябвало да е благодарна за това, че Джеси се е привързала към Том. Той беше първият от мъжете, с които Шийла излизаше, когато Джеси наистина бе харесала.

Паркираха на вътрешния паркинг на *Бевърли център* и се отправиха към магазина за животни.

— Можем да купим на Аделма рибка за рождения ѝ ден — предложи Джеси.

— На родителите ѝ може да не им хареса.

Джеси обаче не слушаше. Беше се затичала напред и вече беше в магазина.

— Гледай, мамо! Бързо, ела! — извика тя, виждайки малък далматинец в една от клетките до страничната стена. — Чудесен е! Страшно ми харесва! Може ли да го вземем? *Моля те!*

— Много е сладък, Джеси.

Всички кученца бяха страшно сладки. Шийла се умиляваше като ги види не по-малко от дъщеря си. Но, разбира се, беше по-разумна:

— Моля те, Джеси, опитай се да разбереш. Малките кученца се нуждаят от много грижи. Трябва да ги приучиш на хигиена и да си играеш с тях, и да ги извеждаш на разходка. Ти ходиш на училище, аз съм на работа, а Кирстен е заета с курсовете по рисуване. Кой ще гледа кученцето? Съжалявам, но просто няма кой. Поне засега.

Шийла погледна виновно печалното лице на дъщеря си.

— Догодина ще помислим, обещавам ти. Хайде, рибките са там отзад. Да идем да изберем двете най-хубави.

Джеси не мръдна от клетката на кученцата:

— Не искам рибка.

— Какво? Хайде, Джеси, моля те!

Джеси гледаше далматинеца с дълбок, нескрит копнеж. Шийла въздъхна. Чувстваше се като злата мащеха на Пепеляшка. Припомни си обаче, че когато Джеси се роди, си беше обещала да не позволи дъщеря ѝ да се превърне в разглезено единствено дете. Точно сега и дума не можеше да става за куче.

— Е, добре. Тогава да отидем до *Краун* да купим книжка на Аделма за рождения ѝ ден.

Джеси излезе след майка си от магазина, мълчалива и нещастна. Шийла се отправи към книжарницата, също тъй мълчалива и

нещастна. Тя разбираше, че детето изпитва нужда да си има кученце, но в момента в живота ѝ ставаха толкова много неща. В живота ѝ вечно ставаха твърде много неща. Струваше ѝ се невероятно трудно да ги балансира. Изглежда двадесет и четири часа не можеха да поберат всичко, което трябваше да свърши за едно денонощие. Не беше нужно да четете статиите в списания, тя и без друго знаеше, че да си част от поколението на женската еманципация си имаше неприятни страни.

Оставаше си и проблемът с бащата на Джеси. Въпросът бе повдигнат за пръв път в училището предишната година. Мисис Макдоналд се беше обадила на Шийла, за да ѝ съобщи, че се тревожи за Джеси и че детето не се *приобщава* както трябва.

По предложение на мисис Макдоналд бяха посещавали психотерапевт. Там въпросът за таткото направо бе изригнал. Джеси вече не се задоволяваше с мъгляви обяснения, тя искаше да знае *фактите*. Шийла, обаче, не желаше да се рови в тези факти. Затова, за да направи нещата по-разбираеми, тя измисли една безобидна история, която разказа на Джеси и на психотерапевта. Каза, че Джеси е рожба на любовната ѝ история с един женен мъж, чийто брак бил нещастен. Каза им, че той е бил дипломат и затова не можел да се разведе с жена си. За по-сигурно го прати в чужбина, казвайки, че е австралиец.

Какво значение има кой е бащата на Джеси, оправдаваше се пред себе си Шийла, след като така или иначе не беше част от живота ѝ? Важното е, че той не беше подходящият мъж за нея. Беше влюбена в него, но бяха се разделили преди Шийла да разбере, че е бременна. Когато накрая взе решение да задържи детето, дори не си помисли, че биха могли да се съберат отново. И до днес той нямаше представа, че е баща на Джеси.

Наричаше се Йейл Холандър, но Шийла се съмняваше, че това бе истинското му име. Беше актьор и по времето, когато се запознаха, все още си пробиваше път с участие в рекламни клипове и малки роли в телевизията. По онова време тя също се утвърждаваше в голяма фирма за маркетингови проучвания и все още само мечтаеше за собствен бизнес.

Йейл беше привлекателен, по-скоро *чаровен грозник*. Чертите му бяха твърде едри и груби, но имаше удивително сини очи и бе висок и строен. Шийла не бе устояла на открития му, простодушен нрав.

Когато бяха заедно, той я караше да повярва, че е най-невероятната жена, която някога е срещал. Шийла винаги оставаше с впечатление, че му е безкрайно интересно и забавно с нея. Искаше да знае мнението ѝ за всичко. По цели часове можеше да разсъждава кое я прави толкова необикновена. Йейл обожаваше странностите ѝ. Например факта, че тя не обичаше бяла храна и затова поливаше сиренето с доматиен сос и слагаше чубрица на печените картофи. Шийла си припомни как си мислеше, че не би могъл да бъде толкова идеален.

Оказа се права. Както сама се убеди накрая, бедата беше в това, че Йейл, който не пушеше, не вземаше наркотици и не пиеше концентрати, бе пристрастен към нежния пол. Вечерта, когато скъсаха, Шийла се беше прибрала неочаквано рано. Йейл беше в дневната, гол, и ядеше пиле в пикантен сос в компанията на две момичета от актьорския си клас, също голи-голенички. Той беше полял гърдите им със сладко-кисел сос и тъкмо го облизваше, когато Шийла влезе.

Младите жени се изнесоха набързо и с доста комичен вид, грабвайки дрехите си, като пискаха засрамени. След това Шийла и Йейл се скараха и си крещяха за пръв и последен път. Той твърдеше, че това е недоразумение и цялата случка не означава нищо за него. Той и *момичетата* правели импровизации, за да се подготвят за една сцена. Опитва се по всякакъв начин да убеди Шийла, че погрешно тълкува фактите и реагира истерично.

Шийла не повярва на обясненията му и го изхвърли. Той се опита да се помири с нея през следващите дни, но тя отказа да разговаря с него. Накрая той се отказа и просто изчезна от живота ѝ.

Оттогава Шийла не беше виждала Йейл или поне не лично. Сега той беше звезда и имаше собствен телевизионен сериал *Идва... Дан Грийн*. Беше една от любимите поредици на домашната ѝ помощница, но Шийла никога не го гледаше. Нито пък си купуваше *Пийпъл* или *Телевизионен справочник*, когато снимката на Йейл беше на корицата.

Тя имаше намерение да съобщи на дъщеря си за Йейл, когато тя стане на двадесет и една. Тогава Джеси би могла да се свърже с него, ако желае. Засега той не играеше никаква роля в живота им. Шийла нямаше нужда от него, Джеси също. Точка.

Пристигнаха у дома. Шийла паркира джипа на алеята и внесе чантите с продукти вътре. Джеси влезе след нея, все още натъжена

заради кученцето и унило се качи в стаята си.

— Здравей, Шийла! — извика Кирстен Ериксън, която гледаше *Опасност* в дневната.

Когато не се занимаваше с Джеси, Кирстен непрекъснато гледаше телевизия, като за оправдание казваше, че така усъвършенства английския си.

— Има две съобщения за теб. Том отива на събрание и ще закъснее. Освен това брат ти те търси.

— Какво? Кирстен, аз нямам брат.

Домашната помощница погледна бележника, на който беше записала съобщенията:

— Но той каза, че ти е брат. Каза *зет*. Това не е ли същото като брат?

— А, зет ми. Това означава мъжът на сестра ми. — Шийла внезапно се разтревожи. — Каза ли защо се обажда?

— Каза, че не е спешно. Остави телефона си. — Кирстен ѝ подаде бележника.

— Благодаря ти, Кирстен. Тук ли ще вечеряш? Можеш да излезеш, ако искаш. Ние ще сме вкъщи цяла вечер.

Кирстен обаче отново бе вперила задълбочено поглед в телевизора:

— Мисля, че предпочитам да остана вкъщи.

По дяволите, помисли Шийла. Когато човек наема привлекателни бавачки, те непрекъснато искат повече свободно време и винаги те зарязват в критичен момент. На Кирстен винаги можеше да се разчита, но пък постоянно ти се пречкаше из къщи.

Шийла напълни с вода тенджерата за спагети от алпака и я сложи на котлона. Извади една опаковка сос *Помодоро* от фризера и го сложи в микровълновата фурна да се размрази. После изми зеленчуци за салата, наля си чаша *Шардоне* и набра служебния номер на зет си в Атланта. Той вдигна още след първото позвъняване:

— Брус Райнхарт на телефона.

— Здравей, Брус. Шийла се обажда. Днес работиш до по-късно от секретарката си.

— Да, тук както винаги е лудница. — Гласът му звучеше уморено. — Слушай, има възможност да получиш една работа. Давам правни консултации на *Ковингтън интернешънъл*. Познавам

президента им, Джереми Уелш. Много ми се иска да ти уредя малко работа.

— *Ковингтън интернешънъл*? Много ми се ще да поработя за тях. Кой друг ще се кандидатира за работата?

— Никой. Говорих за теб с Уелш. Той се съгласи да се срещне с теб. Ще трябва да го убедиш, че имиджът на *Ковингтън* се нуждае от промяна, но мисля, че можеш да го направиш.

— Чудесно. Ще прегледам графика си и ще ти се обадя...

— Хей, я остави тези глупости — прекъсна я Брус. — И двамата знаем, че преустройството на *Ковингтън* ще осигури добри пари за ВИП. Освен това, ще ви забележат. Така че идвай във вторник. Ако искаш да получиш тази работа, ще трябва да действаш бързо.

— Чакай малко, Брус, слушай — Шийла се подразни от убедеността на зет си, че тя може да зареже всичко и да вземе самолета за Атланта без предупреждение.

— Имам представяне в *Кайзер електроникс* в понеделник. Не можем да се появим в *Ковингтън* преди края на седмицата. Дори и така ще се озорим. Имаш ли представа колко дребни, но важни подробности влизат в нашата работа? Куп проучвания, пазарни анализи, цялостен профил на фирмата. Трябва да разполагаме с всичко това, преди да съставим предложението си. Не можем да излезем със свястна стратегия за толкова кратко време. Няма да е от полза нито за нас, нито за *Ковингтън*.

— Е, ако искаш да си пропилиеш шанса, това си е твоя работа — отвърна рязко Брус. — Само исках да ти направя услуга. Ели ми каза, че ти е трудно да вкараш ВИП в голямата игра. Мислех, че мога да ти помогна. Няма значение.

— Хайде, Брус! Знаеш, че не искам да се проваля. *Ковингтън* е огромен конгломерат. Би било чудесен шанс за нас, но не можем да дойдем неподготвени. Това би подронило доверието в нас и ще накърни репутацията ни.

— Ако искаш да получиш тази работа, а имай предвид, че нищо не ти гарантирам, по-добре е да побързаш. Кои по дяволите са *Кайзер електроникс* в сравнение с *Ковингтън*? Дребни риби. Трябва да се научиш да степенуваш нещата, Шийла.

— Брус, аз съм професионалист. За мен всички клиенти са важни, не само големите имена.

Думите му я жегнаха. Не беше особено привързана към съпруга на сестра си и никак не ѝ хареса, че беше прав. Тя *наистина* не умееше да подрежда нещата по важност.

Шийла прегледа набързо деловия бележник, който стоеше до телефона:

— Добре, съдружникът ми, Дейвид Коул и аз можем да дойдем в четвъртък.

— Хайде, Шийла, не се прави на важна. Пристигай във вторник. Ако наистина искаш тази работа.

Да отиде на среща в *Ковингтън* във вторник би означавало страхотно разместване на ангажименти, напрегната подготвителна работа и почти никакъв сън:

— Е, добре — въздъхна тя, — вторник.

— Чудесно. Има полет на *Делта* в седем и десет от Лос Анджелис. Ще пристигнете в два и дванадесет. Уредил съм среща в *Ковингтън* за четири. Така ще имаме време да поговорим предварително.

— Вече си уредил среща?

— Не се нервирай, Шийла. Щях да я отменя, ако беше казала *не*.

Шийла се подразни, но после осъзна, че Брус просто се опитва да ѝ помогне по настояване на сестра ѝ. Затова се насили да каже:

— Добре. Благодаря ти, Брус: Как са Ели и децата?

— О, децата са добре. Ходят на детска градина. Ели е по цял ден в клуба и подмята жълтата топка напред-назад. Каза ми, че ако преди петнадесет години знаела какво е тенисът, никога не би се омъжила, нито би имала деца — засмя се той. — Нали знаеш, че тазгодишната ѝ страст е тенисът. От месеци не е стъпвала в грънчарското си ателие.

— Ами, предай им много поздрави. — Шийла искаше да приключи разговора. — До вторник.

— Добре. Горя от нетърпение да зърна красивото ти лице. Чао!

— Довиждане, Брус.

Шийла набра офиса си, за да извика Дейвид Коул да свършат малко предварителна работа по *Ковингтън интернешънъл* още същата вечер. После остави на телефонния секретар на Том Ривърс съобщение да дойде по-късно, защото трябва да поработи.

Макар че водата за спагетите вече вреше, тя седна на кухненската маса, за да обмисли разговора с Брус. Стори ѝ се странно,

че зет ѝ се обажда най-неочаквано, за да ѝ предложи тази страхотна възможност. С Брус почти не бяха общували от години. Всъщност, макар че със сестра си бяха доста близки, Шийла рядко виждаше Брус при не много честите си посещения в Атланта, когато водеше Джеси на гости при баба ѝ и дядо ѝ.

Брус беше амбициозен адвокат, някога първенец на курса си във Вирджинския университет, а сега партньор в престижна адвокатска кантора в Атланта. Изглеждаше идеалният съпруг за Ели, която никога не бе проявявала желание да прави собствена кариера.

Все пак нещо в зет ѝ дразнеше Шийла. Държеше се с нея твърде фамилиарно. Не само че не се съобразяваше с нея, както тази вечер беше уговорил среща с *Ковингтън*, преди да получи съгласието ѝ. Държеше се, сякаш смяташе, че има право да интимничи с нея само защото беше женен за сестра ѝ. В държането му към нея неизменно се прокрадваше някаква *сексуална* нотка. Шийла се съмняваше, че би започнал открито да я сваля, след като бе женен за Ели, но я караше да се чувства неудобно.

Шийла знаеше, че ще се чувства длъжница на Брус, ако ВИП получеха работата в *Ковингтън* и не беше сигурна, че ѝ харесва мисълта да му бъде задължена.

Имаше и друг проблем — работата в *Ковингтън* можеше да продължи с месеци. Това би означавало да работи в Атланта и да пътува до Лос Анджелис за уикендите. Подобно положение нямаше да се хареса нито на Джеси, нито на Том. Да оставим настрана пътуването. Шийла не беше сигурна, че би могла да понесе да прекарва толкова време в Атланта. Израсла бе там и спомените ѝ от този град не бяха особено топли. Но работата си беше работа, а да работиш за *Ковингтън* беше работа и половина.

ВИП никога не бяха работили за толкова огромна фирма. Това щеше да им осигури национална известност, а името на *Ковингтън интернешънъл* щеше да изглежда добре начело на списъка с клиентите им.

Трябваше да признае, че ВИП действително отчаяно се нуждаеха от средства. Тази година беше решаваща, а през последните осем месеца нещата вървяха доста мудро. Всичко, което притежаваше, беше заложено като допълнителна гаранция за банкови заеми. *Ковингтън*

интернешънъл щяха да им помогнат да прескочат трапа. Тя трябваше да реши дали аргументите *за* бяха по-силни от тези *против*.

[1] Система за обучение в предучилищна възраст чрез дейности и свободна изява, създадена от известната италианска педагожка Мария Монтесори. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Шийла приготви спагети за все още безутешната си дъщеря и Кирстен, после изпрати Кирстен да се погрижи за ароматната вана на Джеси, като се надяваше това да подобри настроението на момиченцето ѝ. Едва успя да прибере мръсните чинии в миялната машина и на вратата се позвъни.

Беше Дейвид Коул, търговски директор и пълномощен вицепрезидент на ВИП. Носеше цяла камара дебели кафяви пликове, няколко папки и издута кожена чанта с документи. Дейвид беше слабичък млад мъж, по-нисък от Шийла с няколко сантиметра, с красиво оформена кестенява брада. Бяха стари приятели и колеги от друга фирма преди Шийла да събере средства за създаването на ВИП:

— Здравсти, шефе! Надявам се, че разбираш от какво ме лишаваш. Бях си уредил страхотна вечер с онзи готин актьор, който играе Руфус в *Слънчевата магистрала*.

— Тази вечер няма да работим много — обеща Шийла. — Ще имаш време да се видиш с него.

Дейвид поклати глава и свали сакото си:

— Не може. Момчето си ляга и заспива още в девет часа. Сънят на красотата, нали знаеш. Трябва да отива на снимачната площадка много рано.

— Извинявай, Дейвид. Зет ми ме изнуди да направим предложение на *Ковингтън* във вторник. Казва, че трябвало да действаме бързо. Принудих се да се съглася, наистина трябва да се постарам. Помисли само колко можем да спечелим от това.

— Хей, не се извинявай! Текущата ми сметка е на твоя страна. Работата преди удоволствието.

Дейвид разхлаби вратовръзката си, отвори куфарчето си и нареди купчинки книжа на масата в трапезарията.

— Изтеглих всичко от компютърната база данни, преди да тръгна насам. Това е цялата ни текуща информация за *Ковингтън интернешънъл*. Мисля, че заслужавам първо да получа поне една бира.

Тя му подаде бирата и направи айскафе за себе си:

— Добре, започваме. С какво разполагаме?

— *Ковингтън* страхотно са се разпилели. Те отчаяно се нуждаят от някой като нас, за да оформи имиджа им.

Дейвид извади жълт работен бележник, в който беше нахвърлял набързо това-онова.

— Току-що са оттеглили офертата си да закупят *Сладките на леля Мейбъл*, но през последните десет години са похарчили три милиарда за закупуване на десетки фирми — *Клиър Скай Кола*, *Макгрегър суупс*, *Готовите обеда на Кидлинг*, *Шоколадите Бъкингам* и какво ли още не. Освен това притежават контролния пакет на *Форест филмс*. В края на осемдесетте са разменили пакети акции с *Николсон лимитед*, европейска фирма за бонбони и безалкохолни напитки със седалище в Лондон. Тогава са добавили *Интернешънъл* към името си.

— Мислех, че са основно производители на хартия. Къде съм бляла? — Шийла записваше всичко в бележника си.

— Все още са големи производители на дървен материал и целулоза. Това е предприятието, което първият *Ковингтън* основал в далечната — той погледна за справка бележника си — 1890 година. С това са се занимавали през всички тези години, макар че по-късно са добавили производство на опаковки, канцеларски материали, книжни пелени и други подобни. Едва през осемдесетте тогавашният изпълнителен директор, *Ковингтън Хилиърд*, решава да започне диверсификация.

— Вероятно заради замърсяването на реките и тъй нататък. Сигурна съм, че *Ковингтън пейпър* си имат големи разпавии с природозащитниците — предположи Шийла. — Но каква невероятна смесица от предприятия притежават! Нямах представа колко се нуждаят от нов имидж и положително фирмено самоопределение. Дейвид, това може да бъде наистина нещо голямо. Те имат нужда от...

— ВИП! — ухили се Дейвид. — Да не забравяме, че ние също имаме нужда от тях. Ето нещата, които ми хрумнаха в първия момент. Записах си ги, докато идвах насам.

— Добре. И на мен ми дойдоха няколко идеи, докато приготвях вечеря на Джеси. Но да погледнем реалистично на нещата. Как ще успеем да подготвим всичко за вторник?

— Добър въпрос. Може би, преди да се хванем на работа трябва много силно да се помолим. Ще трябва да си скъсаме задниците от работа до тогава.

Шийла потупа купчината хартия пред тях и отвърна:

— Който не рискува, не печели.

— И за подобни изтъркани фрази ти плащат толкова пари? — Том се показва на кухненската врата и остави торба с продукти на барплота.

— Здравей, скъпи, явно не си получил съобщението ми. С Дейвид трябва да работим тази вечер. Изникна нов проект. Трябва да излезем с предложение пред една фирма в Атланта във вторник.

Том влезе, здрависа се с Дейвид и целуна Шийла:

— Обичам да слушам за работата ви. Нали не мислите, че съм някакъв отвеян артистичен тип.

— Идвай, тогава. Повече глави мислят по-добре.

— Тарифата ми е двеста долара на час.

— Ще ти платя по-късно — засмя се Шийла — В *съответни* услуги.

— Хей, вие двамата, моля без подобни намеци — вметна Дейвид и потръпна. — Аз ще трябва да спя сам нощес.

Накрая поръчаха вечеря от китайски ресторант и си подхвърляха идеи докъм единадесет. После Дейвид си взе куфарчето и се отправи към един от любимите си барове. Том помогна на Шийла да разчисти изстиналите остатъци от вечерята и празните кутии.

— Тази работа в *Ковингтън* може да се окаже нещо голямо за теб — отбеляза той, отваряйки си бира.

— Да, така е.

— Не звучиш много ентузиазирано.

— Наистина се вълнувам, че ми се отваря такава възможност. Имаме нужда от наистина добре платена работа, но изпитвам смесени чувства. Ако получим работата, а засега далеч не е сигурно, ще трябва да пътувам до Атланта и обратно.

— Защо просто не им изпращаш нещата по факса? Можеш да ходиш веднъж на няколко седмици.

— Том, знаеш, че не работим по този начин. Вземаме високи такси за специализирано и персонално обслужване. Това е основното търговско правило на ВИП. Ние сме с клиента до завършването на работата. Присъстваме на място докато работим за тях.

— Тогава нека Дейвид отиде в Атланта.

— И *дватама* трябва да отидем, Том. Ние сме специалисти в различни области.

— Хей, не ми скачай! Само се опитвах да помогна.

Шийла седна на високия стол до кухненския плот:

— Зная, Том. Съжалявам — въздъхна тя. — Просто самата мисъл за Атланта ми разваля настроението. Казвала съм ти вече, че съм израсла там и се магнах още щом навърших осемнадесет. Едва дочаках и дотогава.

— Това е било доста отдавна. Ако не си чула, сега Атланта е космополитен град. Новият Американски юг и прочее.

— И когато живеех там, беше така, само че родителите ми и техните приятели все още упорито не искат да се разделят със стария Американски юг. Искам да кажа, че баща ми все още нарича негрите *цветнокожи господа*.

— Е, поне ги нарича *господа* — засмя се Том.

— Лесно ти е да се присмиваш. Не е трябвало да растеш сред тях. Тези хора живеят в постоянен страх. Майка ми има четворни ключалки на всички врати. Тя се ужасява от мисълта, че някой крадец може да проникне в стерилния ѝ защитен от всичко свят. Тя не вярва, че хората се раждат равни. Според нея бездомните и безработните са твърде мързеливи и невъзпитани, за да направят живота си по-добър. Скъпи, всеки път, когато им ходя на гости, накрая започваме ожесточени спорове. Зная, че нито те, нито аз ще променим мнението си.

Том се приближи и я взе в прегръдките си:

— Слушай, Шийл, ти ще отидеш в Атланта по работа. Ще бъдеш твърде заета, за да се виждаш често със семейството си.

— Прав си — кимна Шийла. — Държа се глупаво.

— Уморена си. — Той се пресегна и започна да разтрива врата ѝ с дългите си пръсти.

— Мммм... Това ми харесва.

— Хайде да си лягаме. Ще ти предложи специалитета на вечерта. Ще ти разтрия хубаво гърба, после и пълен масаж отпред. Ти можеш да ме разтриваш, където искаш.

Шийла се усмихна:

— Звучи примамливо.

По-късно, след като се любиха много тихо (в дома на Шийла не можеха да си позволят да вдигат шум, защото стеатите на Кирстен и на Джеси бяха срещу нейната), Шийла и Том взеха душ заедно и се мушнаха в леглото.

— Знаеш ли, не ми се иска да получиш работата в *Ковингтън* — каза Том, като я взе в прегръдките си. — Не ми се ще да ходиш в Атланта повече отколкото и на теб самата.

Шийла го целуна по бузата:

— Ще бъде само за малко. Все някак ще го преживеем.

— Шийл, напоследък доста си мисля за нас двамата. Време е да уредим отношенията си. Мога да запазя квартирата си като офис и да се преместя при теб.

— Тази къща е малка като дядовата ръкавичка. Шкафовете не побират дори моите дрехи. Има само една баня за всички. Ще бъдем много натясно. Ще се подлудим един друг за нула време.

— Може би трябва да потърсим нещо по-голямо. Мога да си го позволя. Напоследък печеля достатъчно добре. — Той я погледна сериозно. — Обичам те, Шийл! След няколко месеца ставам на четиридесет и три. Искам да имаме дете.

— Аз имам Джеси.

— Знаеш, че обичам Джеси — възрази той бързо, — но тя едва ли би имала нещо против да си има братче или сестриче. Тя иска да има истинско семейство. Казвала ми го е.

— Значи — наежи се Шийла — тя не смята, че има истинско семейство?

— Не е така. Просто... хей, какво ти става, Шийл? Не изглеждаш много въодушевена от идеята. Не ти предлагам да ти стана съквартирант. Искам да се ожения за теб.

Шийла запали нощната лампа и се облегна на възглавницата си:

— Том, обичам те, но не съм готова за това. В момента ВИП ми отнема твърде много време. Не бих могла да имам друго дете, поне не в близките две години. Точно сега не съм готова за подобни големи промени.

— Искам да живеем заедно. Единственото нещо, което ще се промени в живота ти, е, че ще стане по-лесен.

— Том, ако *Ковингтън* ни наемат, ще бъда затрупана с работа. Моля те само да почакаш.

— Добре. Разбирам, че си уморена. Освен това се притесняваш, че ще трябва да ходиш в Атланта. Хайде да заспиваме. — Той се пресегна и угаси лампата.

— Ядосан си, нали?

— Не съм — целуна я по бузата. — Лека нощ, Шийла.

— Лека нощ, Том.

Знаеше, че е ядосан и разстроен, задето толкова неохотно посрещна предложението му. Не го винеше, но трябваше да помисли за себе си и за своите нужди.

Шийла харесваше живота си в момента. Том идваше, после си отиваше и тя имаше време за себе си и време да бъде само с Джеси. Мисълта да допусне Том във всеки миг от живота си, я караше да се чувства някак застрашена. Плашеше я обвързването с другия, разбира се. Харесваше ѝ да бъде с Том, но той говореше за нещо постоянно, за страшната думичка с Б. Шийла не беше сигурна, че е готова да се обвързва.

От друга страна, колкото и чудесно да беше, че имаше Джеси, а Шийла не би заменила дъщеря си за всички съкровища в Бирма, имаше моменти, когато беше много изморително да си самотна майка. Кирстен я отменяше във физическата работа, но тя самата беше почти дете. Шийла вечно трябваше да изслушва проблемите на младата си домашна помощница — носталгията по дома, наднорменото ѝ тегло, липсата на компания — и да ѝ дава съвети.

Шийла се измъкна леко от леглото и слезе на пръсти в кухнята. Изведнъж се почувства съвсем будна, а ѝ предстоеше дълъг и напрегнат работен уикенд. Направи си чаша чай *Слийптайм*, отиде в дневната и се сгуши на дивана.

През последната година Том бе направил живота ѝ несравнимо по-гладък. Той беше страхотен. Шийла беше напълно наясно колко

трудно се намират страхотни мъже в Лос Анджелис. Ако имаше и капка здрав разум, би го грабнала начаса.

Но тя продължаваше да се колебае. Какъв ѝ беше проблемът? Знаеше, че има склонност да взема нещата твърде насериозно, а той умееше да я разсмива. Често беше напрегната от работата си, а той ѝ помагаше да се отпусне. Том беше самото търпение, като огромна таблетка валиум, взела образа на мъж. И двамата обичаха киното, разходките и тениса. И двамата обичаха тайландска кухня и да играят на карти с Джеси.

Беше на практика идеалният мъж.

Но Шийла беше романтичка и може би това беше голямата ѝ слабост. От собствен опит знаеше, че отношения, които се градят само на страстта, не са трайни. И все пак копнееше за онова усещане *Сега не мога да ям, хайде да се любим*, което се появява със страстта, макар и да не продължава дълго.

Истината беше, че с Том дори в самото начало на връзката им не беше губила апетита си.

Шийла допи чая си и се качи в спалнята. Пъхна се внимателно в леглото при Том и си помисли още нещо. Ако живееха заедно, биха могли да купят на Джеси далматинеца, който толкова искаше. Том работеше вкъщи, би могъл да разхожда кучето.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Добре, мамо, радвам се, че си поговорихме, но трябва да тръгвам — каза разсеяно Едгар Дж. Шулц в телефонната слушалка и се загледа насреща в пейзажа на Долен Манхатън, който се откриваше пред погледа му от аскетичния офис на тридесет и петия етаж. Мисълта му вече беше заета с предстоящите разговори. Накрая добави, като че ли току-що му беше хрумнало:

— Приятно прекарване на тържеството.

— Еди, иска ми се и ти да дойдеш — провлече Мойра Шулц с напевния си луизиански говор. — Ще бъде направо великолепно. Украсили са балната зала в клуба с хиляди гардени и невероятно красиви яркочервени рози в тон с тоалета ми. Единственият проблем е, че просто не ми се вярва, че това е златната ни сватба. Не е честно, дето времето лети толкова бързо. Не се чувствам стара. Надявам се, че смяташ да ни подариш нещо златно, а Еди? — пошегува се тя.

— Разбира се, мамо. Линдзи вече е избрала подаръка. Слушай, ще ти се обадя пак...

— И Сам и Крейг ще бъдат тук — прекъсна го тя с мелодичния си малко превзет глас. Баща ти толкова ще се зарадва, ако пак се събере цялото семейство.

— Искаш да кажеш, че *ти* ще се зарадваш, мамо. На татко изобщо не му пука.

— Еди, знаеш, че не обичам да говориш така. Понякога си наистина отворителен. — Сега в гласа ѝ се долавяха плачливи нотки. — Баща ти ви обича, всички ви. Само че никога не е умеел да го показва. Някои хора просто са устроени така. Защо не дойдете с Линдзи да го изненадате? Моля те!

— И дума не може да става, мамо. Съжалявам. В момента работя по една сделка и изобщо не мога да напускам града.

Чудеше се защо просто не го остави на мира. Той и двамата му братя бяха поели в различни посоки още преди няколко години. Майка му, обаче, не искаше да повярва, че той не си говори с никой друг от

семейството. Тя изглежда отказваше да признае, че в нейното семейство нещо не е наред.

Но Мойра Шулц не знаеше истината и никога нямаше да я научи:

— Скъпи, братята ти също работят по някакви сделки. Но не са твърде заети, за да дойдат да ни видят.

— Хм, с какво се занимава Сам напоследък?

Майка му беше истински извор на информация.

— Някаква търговска верига. Как ли се казваше? Божичко, паметта ми изневерява. Нали знаеш, онези, чийто център е в Чикаго. Но Сам още не ги е купил. Само го обмисля.

— *Монро*. — Ед веднага се досети за коя търговска верига става дума. Той самият си бе мислил да я купи. По дяволите! — Слушай, мамо, ще ти се обадя. Чао.

Затвори, без да изчака отговор.

Въпреки разпространеното схващане за пълните хора, Едгар Шулц беше в отвратително свадливо настроение и това, което току-що бе чул, не го оправи. Защо близнаците винаги ги привличаха едни и същи неща? Странно, как неговият брат близък Сам бе намислил да купува веригата магазини *Монро* точно когато той самият можеше да я купи преди седмици. Едгар беше бесен. Първокласният му екип съветници го бяха убедили, че не си заслужава да се занимава сериозно с *Монро лимитед*. Щяха да хвърчат глави.

Някога двамата със Сам, заедно с по-малкия им брат Крейг, биха оскубали перцата на веригата *Монро* и биха отпразнували успеха си с пътуване до Шотландия, за да поиграят голф. Допреди две години тримата братя Шулц от Ню Орлиънс бяха всеизвестни с това, че правят невероятни сделки и работят по принципа *Един за всички, всички за един*. После бе настъпил разрив и Едгар се беше преместил да живее и работи в Ню Йорк. Сега приближените му добре знаеха, че не бива дори да споменават имената на братята му.

Никой извън семейството не знаеше защо Едгар Шулц е прекратил всякакви отношения с братята си. Той никога не обсъждаше този въпрос, братята му също. *Това си е лично наша работа* — бе казал всеки от тях на приятелите си, деловите си партньори и вечно търсещите сензации журналисти. Дори жената на Едгар, дизайнерката Линдзи Мартин, не беше наясно за истинската причина за разрива.

Шулц избута инвалидната си количка до вратата и изрева на помощника си Скин Нелсън да дойде. Служеше си с вътрешния телефон само когато бе в добро настроение. Когато беше ядосан, обичаше да чува как гласът му отеква в елегантните офиси на *Шулц ентърпрайзиз* на *Уолстрийт*. Доставяше му някакво удовлетворение да усети, че гневът му може да добие толкова осезаем заглъхващ израз.

Наскоро Шулц беше счупил крака си на няколко места в резултат на злополука на паркинга на *Таконик*, в която участваха неговото ферари и един елен. Трябваше да стои в гипс още две седмици, а после да се подложи на продължителна физиотерапия. Фактът, че беше прикован в инвалидна количка, никак не беше смекчил нрава му през последния месец.

— Тук съм, Ед. — Скип Нелсън се втурна в стаята. Беше свикнал с яростните изблици на шефа си. — Какво има?

Шулц му предаде накратко разговора и продължи гневната си тирада:

— И знаеш ли кое всъщност ме вбесява? Че трябваше да науча за това от майка си, по дяволите! Защо ли плащам на половин Америка, когато всички са глухи и слепи и толкова тъпи? Виждам, че ще се наложат доста преоценки.

Нелсън слушаше, без да го прекъсва, защото знаеше, че на този етап би било безсмислено. След минута-две щяха да му наредят да събере ударната група за дълго съвещание в луксозния мансарден апартамент на Шулц на *Пето авеню*.

— Е добре, знаеш какво трябва да правиш — приключи Шулц. — И ако някой се появи в апартамента ми дори секунда след осем, ще го изпратя на тръстиката.

Това, разбира се, беше евфемизъм, но никой от служителите на Шулц не напредваше много в йерархията, след като веднъж Едгар Шулц го беше зарязал.

Вътрешният телефон извъня.

— Обади се — нареди Шулц.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — чу се плътният, пресипнал от цигарите глас на Мод Уинстън. Тя беше дългогодишна секретарка на Шулц и се беше преместила заедно с него от Нови Орлеан. — Мистър Уелш е тук за срещата. Какво да му кажа?

Шулц погледна към Нелсън:

— Кой беше Уелш?

— Джереми Уелш, президентът на *Ковингтън интернешънъл* — уточни на секундата Нелсън. — Срецнали сте се на игрището за голф в Огъста някъде през март. Говорили сте да се срещнете и да обсъдите това-онова. Записал съм си.

— Да, спомням си. Това беше преди месеци. Сега сме края на юни. Защо се обажда чак сега?

Скип Нелсън вдигна рамене и се усмихна.

— Добре, Мод — изръмжа Шулц в слушалката. — Предложи му кафе в библиотеката. След малко ще дойда. Скип, къде, по дяволите, е папката на *Ковингтън*!

Нелсън се приближи до бюрото на Шулц и вдигна папката, която беше оставил там по-рано сутринта.

— Ето я — подаде я той на шефа си.

Шулц грабна папката и я прелисти набързо:

— Добре, с какво можем да обработим този човек в случай на нужда?

— Ами, живее сам... наскоро се е развел. Мога да се обадя. Може би, би желал компания по време на престоя си в Манхатън.

Шулц кимна:

— Скип, ти си най-добрият сводник, който съм наемал някога. Заеми се с това. И ме откарай в библиотеката. Болят ме проклетите ръце.

Завърнал се в Атланта след срещата си с Едгар Шулц, Джереми С. Уелш беше в доста бодро настроение. Нещата бяха потръгнали. Нищо сигурно, но... Все пак беше някакво начало.

Той стоеше прав пред огледалото в облицованата с черен и бял мрамор баня, която беше свързана с офиса му, и си тананикаше *Всичко върви по вода*, докато внимателно прокараваше ножчето около бенката на лявата си буза. Беше съвсем обичайна за *Ковингтън интернешънъл* сутрин. Както винаги, беше пробягал петте мили от дома си до офиса и бе пристигнал преди шест часа. Взе душ и облече деловия си костюм, после наля чаша кафе без кофеин, приготвено на автомата, и изяде кофичка плодово кисело мляко, каквото секретарката му редовно зареждаше в хладилния бар шкаф. Едва тогава Уелш започна работния

си ден. Имаше доста неща да свърши, преди да се зареди безкрайният поток от срещи и телефонни разговори.

Уелш използваше сутрешното затишие и за да работи по специални проекти, начинания, които не влизаха в служебните му задължения като най-младия президент на *Ковингтън*.

ДжерEMI Уелш беше работил здраво през целия си живот, но едва след развода си преди десет месеца бе станал отявлен работохолик. Разводът го бе накарал да осъзнае, че се различава от повечето мъже. Нямахше нужда от съпруга, за да се чувства пълноценен или за да го прави уважаван гражданин на обществото като цяло. Бракът сякаш дори бе намалявал творческите му сили и енергичността му. И въпреки че бе прекарвал толкова време с нея, жена му Нанси все се бе оплаквала, че не е достатъчно. Уелш отдавна бе разбрал, че за жените никога нищо не беше *достатъчно*.

Понякога обаче тя му липсваше. Всъщност не самата Нанси, а това да го чака жена, когато се прибира вечер вкъщи. Но като цяло през последните месеци Уелш се беше убедил отново, че жените са свързани с много текущи разходи при ниска печалба. Може би трябваше да наеме икономка, възрастна жена, която да му готви здравословно и да се грижи за домашния уют. Да, ето какво му трябваше. Той надраска бележка на секретарката си, Нора, да му намери подходяща жена, по възможност англичанка и над петдесет и пет годишна.

В Атланта имаше много елегантни и привлекателни жени, с които можеше да излиза, не това беше проблемът. Уелш обичаше жените, нали бе израснал с пет сестри. И точно защото бе прекарал толкова време със сестрите си, смяташе, че доста добре познава другия пол. Знаеше, че дори и да твърдят обратното, почти всички жени търсят *постоянна* връзка.

ДжерEMI Уелш не желаше да се обвързва вече с никого.

На тридесет и осем години, той усещаше, че вече бе време да се погрижи за себе си. В края на краищата, беше го заслужил, дори повече от мнозина други. Животът му досега съвсем не беше лесен.

Бащата на Уелш бе прострелян и ранен смъртоносно от неизвестен ловец, когато ДжерEMI беше на осем години. След това той, майка му и сестрите му дълго не можаха да дойдат на себе си както психически, така и финансово. Тери Уелш бе притежавал голямо

ателие за химическо чистене в Алънтаун, Пенсилвания, и бизнесът му бе вървял сравнително добре. В неразборията след смъртта му убедиха Маргарет Уелш да продаде бизнеса на, както Джереми установи много по-късно, смешно ниска цена.

Паричните проблеми, които тровеха живота му на младини, и ролята, която му бе наложена като единствен мъж в цяла къща жени, безспорно бяха повлияли дълбоко на Уелш. Той твърде рано бе разбрал точния смисъл на думата *отговорност*. Всички казваха на майка му, че има късмет с такъв работлив син. В гимназията бе успял да влезе в отборите по футбол и бейзбол, но след състезанията винаги отиваше да свърши нещо, което майка му бе поръчала, или бързаше за някоя почасова работа.

През всички тези години преди да спечели пълна стипендия от Университета в Пенсилвания и да напусне завинаги дома, Джереми бе носил в сърцето си силен, но дълбоко стаен гняв. Този гняв го бе подтиквал да се изявява както в учението, така и в спорта като гимназист. Сега, години по-късно, този гняв все още живееше в него и го тласкаше напред в бизнеса. Джереми вярваше, че в това е вътрешната му сила, макар и да не бе споделял с никого това си убеждение.

Джереми никога не бе успял да прости на баща си, че е умрял и го е оставил да се разправя с всички тези жени. Не бе простил и на безотговорния ловец, който бе избягал от мястото на злополуката.

През цялата си младост в Алънтаун той бе вървял по улиците, вглеждайки се в лицата на минавачите, търсейки онзи, който бе убил баща му. Този дългогодишен навик го караше да вярва, че се е научил да вижда в душите на хората. Можеше да разбере как живеят от израженията по лицата им, от начина, по който се обличаха и вървяха, от стойката и погледа им. Умееше да открива дали са уязвими или разочаровани. Смяташе, че прекрасно разбира човешката природа.

Не че Джереми се замисляше пряко над тези неща. Гневът му го разяждаше отвътре, но в ежедневните си взаимоотношения с повечето хора той беше въплъщение на сърдечност. Имаше непринуден смях и живо чувство за хумор, бе любезен и привлекателен, с което печелеше сърцата не само на жените, но и на сътрудниците си.

Джереми Уелш беше известен с това, че запазва самообладание и в най-изнервящите ситуации. Колегите му го наричаха с умиление

Миротворецът и високо ценяха способността му да успокои и най-стръвните лешояди в залата за съвещания. Това бе амплото, което си бе избрал, след като години наред се бе старал да намери онова държане, което да го направи незаменим за шефовете му.

При него всичко бе станало постепенно, успехът съвсем не бе дошъл за една нощ. Работил бе здраво в много фирми в Средния запад, пробивайки си път от търговския отдел до връзки с обществеността, от среден ръководител до върха. Фирмите, където бе попадал преди *Ковингтън*, бяха все средни по ранг предприятия, съвсем обикновени производители на неща като чистачки за коли, части за самолети, моторни резачки, масло за двигатели. Но той бе научил по нещо във всяка от тях.

Когато се срещна с Рандолф Т. Пинкни, тогавашният президент, а понастоящем изпълнителен директор на *Ковингтън интернешънъл*, той разбра, че усилията и старанието му ще бъдат възнаградени. Рандолф Пинкни беше проницателен бизнесмен и веднага разбра, че Джереми има заложби. Видя, че талантът му се пропилява в производството на масло. Пинкни го назначи на работа веднага, наблюдаваше го отблизо и стана нещо като негов баща и ментор.

Това беше преди пет години. Оттогава *Ковингтън* се бе разраснал доста. Мнозина смятаха, че се е разраснал *прекомерно*, макар Джереми да даваше нарочно двузначни отговори, когато се повдигнеше тази тема.

Разрастването бе започнало при предишния изпълнителен директор, Ковингтън М. Хилиърд, пра праплеменник на основателя на фирмата, Езра Ковингтън. Коуви Хилиърд бе замислил диверсификацията на *Ковингтън*, за да отвлече вниманието на потребителите от основния образ на фирмата като производител на хартиени изделия. Имаха висящи съдебни дела за замърсяване на околната среда и по-точно на водите, замърсявани от избелването на целулозата в хартиените фабрики. Страничен продукт на този производствен процес беше карциногенният химикал диоксин.

Ето защо Коуви Хилиърд бе решил да закупи фирми, които произвеждаха *полезни* или поне приятни продукти като супи, закуски, сода, шоколади и филми. Фирмата се бе разширила и в Европа чрез сливане с *Николсон лимитед* в Лондон. Посред тази офанзива, обаче, Коуви Хилиърд получи остър сърдечен пристъп и бе принуден да се

пенсионира по здравословни причини. Макар все още да беше член на управителния съвет, напоследък Коуви съвсем бе загубил жизнеността си и рядко идваше на заседанията.

Останалите ръководители трябваше да се оправят с последиците от бързото разрастване при Хилиърд. Джереми, който стана президент, когато Рандолф Пинкни зае поста изпълнителен директор, пое основната тежест и отговорност. В началото бе доста възбуждащо. Но разширението на *Ковингтън* доведе до по-малко автономни права и наложи повече бюрокрация. Сега Джереми копнееше да разполага с достатъчно власт, за да обедини отново фирмата и да я централизира.

Напоследък дори Рандолф Пинкни не изглеждаше загрижен за *Ковингтън*. Далечен родственик на фамилията, основала фирмата, Пинкни цял живот бе работил за любимата си *Ковингтън*. Постепенно, обаче, конгломератът бе изгубил своята идентичност, а Пинкни — онова, което даваше смисъл на живота му. Сега той прекарваше по-голяма част от времето си на игрището за голф.

Въпреки че намалелият интерес на Пинкни към работата даваше на Джереми повече правомощия, той бе започнал да изпитва чувството, че е взел да мухлясва в *Ковингтън интернешънъл*. Беше вече президент на фирмата и не би могъл да напредне повече. Пинкни беше на петдесет и пет и нямаше намерение да слезе от поста си в някакво обозримо бъдеще, поне не доброволно. Време беше нещата да се променят, дори насила, ако се налага.

Личният му телефон иззвъня. Джереми погледна към сребърния часовник на бюрото си в стил арт деко^[1]. Още нямаше седем часа. Той вдигна слушалката:

— Джереми Уелш на телефона.

— Джери, приятелю, как я караш? — Брус Райнхарт нямаше нужда да се представя, тъй като той и Уелш често разговаряха през седмицата. Райнхарт беше един от правните съветници на корпорацията *Ковингтън*, но той консултираше Джереми и по лични дела. Понякога двамата завършваха работния ден на чашка, преди всеки да се прибере у дома си.

— Вече си на работа? — учуди се Джереми.

— Не, още съм вкъщи. Наложил се да правят на Ани спешна операция на апендикса посред нощ. Ели е в болницата с нея. Аз трябва да закарам момчетата на детска градина. Разбира се, бавачката тъкмо

тази седмица си взе отпуск. Не е ли изумително как те сякаш предусещат подобни неща.

— Аха — засмя се Джереми. — Как е Ани?

— Добре. Още е замаяна. На мен обаче денят ми се стъжни от всичко това. Обаждам се да ти напомня, че снаха ми идва от Лос Анжелис, за да се срещне с вашите представители.

Джереми погледна в бележника си:

— Как се казваше?

— Шийла Локууд. Фирмата ѝ се казва ВИП. Не е голяма, но са подобрили страхотно имиджа на някои корпорации.

— Спомням си. — Джереми огради името на Шийла с молив. Но за какво става дума?

— Знаеш, че би трябвало да се повдигне имиджът на *Ковингтън*. Така фирмата ще изглежда по-централизирана и по-привлекателна при по-нататъшния развой на нещата. Това ще се хареса на акционерите. По дяволите, може дори да се хареса на Коуви Хилиърд.

— Може би. Но все пак не съм убеден. И защо е тази семейственост? Защо не наемем някой истински спец от Ню Йорк да ни лъсне фасадата?

— ВИП ще хвърлят всички сили в тази работа. Ще получите повече за парите си.

— Да, чувам те, но не мога нищо да ти обещавам. Ще наема дамата, ако си знае работата, а не защото е сестра на жена ти. Чакай малко... такава ли е работата? Искаш да *угодиш* на жена си?

— Шийла наистина е добра, Джери! Виждал съм проектите им. Имат нетрадиционен подход.

— Добре, добре. Спокойно, приятел. Все още не съм наясно *ти* какво печелиш от това?

— Нищичко, уверявам те.

— Защо ли не ти вярвам?

— Това е въпрос на стратегия, човече. *Ковингтън* се нуждае от това — увери го Райнхарт сериозно.

— Защо ли не мога да ти повярвам, Брус? Как изглежда дамата?

— Никак не прилича на Ели, повярвай ми.

Джереми се усмихна. Значи Брус бе решил да сваля снаха си:

— Тя омъжена ли е?

— Не точно, обаче има дете. Тя е от новия тип самотни майки.

— Значи, ако ми харесва, не възразяваш, така ли?

— О, по дяволите! Стой по-далеч от нея. На едно бюро разстояние.

— Знаеш ли, Брус, направо ме смайваш. Имаш ли вече нещо с нея? Затова ли искаш да я докараш в Атланта?

Райнхарт се засмя, но не каза нищо.

— Играеш си с огъня, мой човек. А аз нищо не обещавам. Дамата трябва да докаже, че си знае работата.

— Добра е.

— Ще видим. — Джереми се зачуди дали Брус говори от собствен опит. — Ще се чуем по-късно.

Джереми затвори и се замисли над разговора. Брус Райнхарт беше умен адвокат, *изкусен* адвокат, но имаше склонност да фамилиарничи твърде много. Понякога се държеше така, сякаш *заедно* управляваха *Ковингтън* и Джереми ужасно се дразнеше от това.

Все пак, какво би изгубил, ако даде работа на снаха му? Така със сигурност щеше да угоди на Брус.

От друга страна, имаше ли действително желание да угажда на Брус? Нямахше ли да е по-добре да го извади от равновесие? Дали не беше дошъл моментът да му покаже кой командва?

Уелш взе решение. Ще присъства на събранието, а после ще смачка фасона на снахата, независимо колко е добра. Ще я изстреля обратно в Лос Анджелис, откъдето бе дошла, и след това ще каже на Брус, че Шийла Локууд не е направила необходимото впечатление. Това щеше да свие юздите на Брус и да го излекува от прекомерната му самоувереност.

В края на краищата, ставаше дума за бизнес, а бизнесът бе въпрос на пробивност и оцеляване на по-силния. Джереми Уелш имаше големи планове за бъдещето. Нуждаеше се от помощта на Брус Райнхарт, но все пак беше важно Брус да разбере кой е шефът.

Просто нямаше друг начин.

[1] Стил декоративно изкуство, нашумял през двадесетте и тридесетте години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Централата на *Ковингтън интернешънъл* бе построена в средата на осемдесетте години по проект на известен архитект от Атланта. Сградата беше изящна и стилна, с прозорци от пода до тавана, с тъмни стъкла, които създаваха чувство за анонимност. Плавната вътрешна архитектура се отличаваше с олекотени конструкции и извити стълбища, които разрешаваха свободно да се стига до множеството офиси, разположени на всеки от четиридесетте етажа на сградата.

На най-горния етаж приемните зали на административното ръководство бяха застлани с мокет в червено и черно на модернистични фигури и обзаведени с хромирана мебел и осветителни тела, имитации на *Лалик* върху лакираните, боядисани в червено стени.

Високата, дългокрака Шийла бе седнала до дребничкия, издокаран за случая Дейвид на огромно канапе с дамаска от черен велур. Беше вторник, денят на представянето им. Чакаха вече от доста време да ги приеме президентът на *Ковингтън*, Джереми Уелш.

Шийла отпи от чашата рядко кафе:

— Идвало ли ти е наум, че никога досега не сме работили за фирма, която да има своя собствена административна сграда.

— Да, а вероятно и сега няма да ни се отдаде такава възможност.

— Дейвид за кой ли път погледна часовника си. — Почти четири и половина. Тук сме от тридесет и пет минути.

— Брус каза, че по принцип Уелш не присъства на представяния от този род. Предпочитам да го изчакаме, вместо да говорим с някой помощник на помощника му. Обичам да започвам от върха — каза Шийла с усмивка.

В стаята влезе дребничка, тъмнокоса жена и бодро обяви:

— Ще ви заведе в заседателната зала, за да се подготвите. Мистър Уелш ще дойде след няколко минути.

Младата жена ги поведе през истински лабиринт от изкуствено осветени коридори. Дейвид носеше нагледните материали и другите неща за представянето. Шийла използва случая да се увери, че бялата

копринена блуза не беше се измъкнала от полата на тъмносиния ѝ костюм от *Донна Каран*, с който винаги ѝ вървеше. Беше получила трите най-изгодни за VIP поръчки, облечена в него. Минавайки край огледалото, тя разреса русолявата си коса, която стигаше до раменете ѝ.

Шийла наистина умееше да се облича страхотно. Не си купуваше много дрехи, но винаги пазаруваше най-актуалното от дизайнерските сезонни разпродажби. Искаше да създава за VIP точно такава представа. Днес, освен късметлийския си костюм бе сложила и най-скъпите си аксесоари — средно високи черни велурени обувки на *Чарлс Джордан*, черна кожена ръчна чанта на *Фенди*, копринен шал в черно и жълто на *Хермес* и накрая семпли двадесет и четири каратови златни обици на винт.

Щом влязоха в просторната светла заседателна зала, Дейвид се зае да подрежда нагледните материали и прожекционния апарат, който щяха да използват при представянето си. Шийла подреди папките с предишни проекти на VIP пред всеки от столовете около заседателната маса от тъмнозелен мрамор. Секретарката на Уелш ѝ бе казала, че шест души, освен него ще присъстват на срещата. Шийла подреди допълнителни брошури до бележника си, в случай че се появяха още хора.

— Готово — заяви Дейвид. — Вече можем да започваме.

— Добре — обърна се Шийла към празната заседателна зала. — Добре дошли. Благодаря ви, че дойдохте, господа. А сега, ако дадете на VIP аванс от един милион долара, ще ви кажем защо сме тук.

— Чудесно, подходът ти ми харесва — засмя се Дейвид. — Прямо е.

Минута по-късно вратата на заседателната зала се отвори и президентът на *Ковингтън* влезе заедно с целия си антураж. Уелш се оказа по-млад и доста по-привлекателен, отколкото Шийла си го беше представяла. Беше висок горе-долу колкото нея, около метър и осемдесет, и изглеждаше малко под четиридесетгодишен. Пясъчнорусата му коса беше къдрава и добре подстригана. Облечен беше в тъмносив, шит по поръчка костюм от тънка вълна, каквито носеха повечето висши фирмени служители в Америка, който обаче му стоеше много добре. По него нямаше и грам излишни тлъстини.

Единствено пъстрата копринена вратовръзка на *Пери Елис* с ярките си тонове бе в разрез със съвсем консервативния му вид.

Той се здрависа доста неучтиво, а извинението му, задето ги бе накарал да чакат, бе очевидно неискрено. Представи ги на останалите, все мъже. Трима от тях бяха вицепрезиденти на различни направления. Присъстваха още помощникът на завеждащия връзки с обществеността, един творчески директор и един служител от отдел *Маркетинг*.

От обстояните си проучвания за *Ковингтън интернешънъл* Шийла знаеше, че сред тридесет и четиримата вицепрезиденти има само две жени, затова не се изненада, че на срещата присъстват само мъже. Уелш седна начело на масата:

— Значи вие сте снахата на Брус Райнхарт. Е, хайде да започваме.

Шийла веднага прецени, че той не ѝ харесва. Размени бърз поглед с Дейвид, сякаш искаше да му каже, че никак няма да им е лесно.

Докато другите сядаха, Шийла остана права и продължи да се усмихва любезно. Винаги се движеше из залата докато говореше, така не позволяваше на присъстващите да се разсеят. На подобни събрания Шийла обичаше да си представя, че е певица и се движи сред публиката, за да създаде контакт с всеки един, докато изпълнява вълнуваща балада. Подобни хитрости ѝ позволяваха да се чувства спокойна.

— Добър ден — започна тя. — Аз съм Шийла Локууд, президент на ВИП, а това е нашият търговски директор Дейвис Коул. Ние сме тук днес, за да ви представим нашата фирма и какво можем да направим за *Ковингтън интернешънъл*. Ще започна с един въпрос. Доколко смятате, че имиджът на една фирма влияе върху печалбите ѝ? В колко отношения считате, че е важен положителният имидж?

Тя спря за момент, за да могат присъстващите да осмислят въпроса ѝ.

— През следващия половин час ще разберете точно как ВИП може да промени имиджа на *Ковингтън интернешънъл*, за да повлияе върху положителната представа на обществото за вашата фирма и да увеличи печалбите ви.

Шийла кимна леко, за да подчертае, че печалбите им щяха да се увеличат. Други похвати, с които често си служеше при подобни представяния, бяха да променя силата и височината на гласа си, както и бързината на говорене. Ако не използваше подобни словесни акробатики, за да раздвижи атмосферата, слушателите ѝ просто щяха да се унесат. Винаги бе трудно да събудиш интереса на аудиторията, но в късния следобед, когато всички започват да се отпускат и да си мислят как ще се приберат у дома, беше истински ад.

— Нашата фирма се казва *Вижуъл имидж перфекшън*. Ние сме специалисти по преустройство на имиджа на корпорации. Съкратеното ни название ВИП^[1] изразява отношението ни към клиентите. — Шийла улови погледите на представителите на *Връзки с обществеността* и *Маркетинг*. Всеки път, когато погледнеше към Джереми Уелш, той или гледаше към пода, или я наблюдаваше с необяснимо раздражение. — Ние работим с ВИП, важни личности като вас самите, или значими, мощни структури като *Ковингтън*. Но корпорациите в Америка и особено гиганти като *Ковингтън* са подложени на натиск поради спада в икономиката и недоброжелателно настроената преса. Затова именно съществуват ВИП... За да превърща отрицателния имидж в положителен. ВИП са осъществили успешни и ефективни кампании за подобряване обществения статут на много корпорации.

— Кои например? — предизвикателно попита Уелш.

Шийла се обърна към Дейвид.

— Мистър Коул ще ви покаже някои материали *преди и след ВИП* за корпорациите, с които сме работили. Той ще ви обясни какво точно са направили ВИП във всеки отделен случай, за да подобрят имиджа на фирмата.

— Благодаря, мис Локууд — пое веднага Дейвид. Никога не се обръщаха един към друг на малко име по време на представяния. С това показваха, че държат да се отнасят към тях със съответното уважение. Обикновено този похват действаше.

Шийла си наля чаша вода от гарафата, поставена на страничната масичка, и се опита да се отпусне, докато Дейвид ги омайваше. Той показва на събраните в залата кратък видеофилм, а после и диапозитиви с макети на преработени фирмени символи. След като представи видимия резултат от работата на ВИП, Дейвид заговори и за по-неосезаемата полза от услуги, които ВИП извършваше за клиентите

си: проучване на тенденциите и предвиждане на потребностите на хората в бъдеще; създаване на подобрени групи за маркетингови и потребителски проучвания, за да се установи от какво се нуждаят хората сега.

След това Дейвид описа как ВИП помагат на фирмите да определят нови, по-социално ангажирани цели и подчерта, че подобна социална ангажираност повишава печалбите както чрез постигане съкращаване на разходите, така и в резултат на подобрения имидж пред обществеността. Той добави, че *Ковингтън* ще спечели много от подобен цялостен имидж на фирмата след необузданата диверсификация през последните години.

Докато Дейвид говореше, Шийла наблюдаваше слушателите му. Съдейки по израженията им, нещата вървяха доста добре, като се изключи Уелш. Той поглеждаше часовника си, драскаше по листа пред себе си и изобщо целият му вид показваше, че би предпочел да отиде на зъболекар, вместо да присъства на представяне.

Внезапно, както бе вперил поглед през нея към вратата, по лицето му се изписа изумление.

Шийла се обърна и видя едно лице, което мигновено разпозна от годишния отчет на *Ковингтън*. Беше влязъл Рандолф Пинкни, изпълнителният директор на *Ковингтън интернешънъл*, човек на почтена възраст, облечен в екип за голф. Направи знак на всички да останат по местата си и кимна на Дейвид да продължи. Пинкни седна до Уелш на овалната маса за заседания; Шийла забеляза, че Уелш изглежда доста озадачен.

— Отново е ваш ред, мис Локууд — прехвърли топката Дейвид, завършвайки своята част от представянето.

Шийла взе бележника си. Надяваше се, че не изглежда уплашена, но сърцето ѝ биеше лудо:

— Много се радваме, че сте тук, мистър Пинкни. Искате ли да повторим набързо казаното дотук?

— Не, не. Минавах насам и реших да погледна как върви — отвърна Пинкни с напевен джорджийски акцент. — Вече съм запознат с фирмения ви профил, списъка на услугите ви и имената на клиентите ви. Моля, продължете от там, докъдето сте стигнали.

— Благодаря ви — усмихна се Шийла. — Мистър Коул ви показва какво са направили ВИП за други корпорации. Сега аз ще ви кажа

какво можем да направим за вас.

Направи пауза, за да подсили ефекта на думите си — още един от любимите ѝ похвати.

— През последните няколко дни нашият персонал интервюира по телефона двеста души, които представляват... произволно подбрани представители на различните възрастови и доходови групи в САЩ.

Шийла вдигна подвързания екземпляр с въпросника на проучването, резултатите и значимите данни.

— Хората, с които разговаряхме, считат, че *Ковингтън* има доста *неопределен* корпоративен образ. Поради голямата диверсификация хората не знаят какво да мислят за вас, нито пък са наясно какво произвеждате.

Шийла се обърна към един от вицепрезидентите:

— Вие какво казвате, когато ви попитат какво произвежда *Ковингтън*?

— Ами, аз казвам, че произвеждаме шоколадчетата *Мечо* и шоколадите *Бъкингам*, но само защото съм в направление *Захарни изделия*.

Шийла се обърна към друг вицепрезидент.

— Ние сме конгломерат. Защо да казвам нещо повече?

— Да, но какво точно означава това? — Шийла погледна записките си. — В годишния ви отчет е записано, цитирам *Ковингтън интернешънъл е фирма с многообразна дейност, чиято основна цел е да произвежда продукти, от които хората се нуждаят и да прави живота им по-добър*. Какво точно искате да кажете с това? Как точно правите живота на хората по-добър?

Тя вдигна една схема, за да я видят всички:

— Според проучването на ВИП, хората все още ви смятат за производители на хартиени изделия. Макар че някои не са чували думата *диоксин*, почти всички са наясно, че хартиената промишленост замърсява водите и отравя морските организми. Обществеността не разбира как *Ковингтън* може да спонсорира телевизионна серия за застрашените видове и все пак фирмата да провежда толкова антиекологична политика.

Шийла се усмихна съчувствено:

— Установихме, че повечето хора не държат толкова салфетките и канцеларската хартия да бъдат снежнобели, след като избелването на

хартията е източник на замърсяване и създава опасност за здравето им. За тях е важно да не се разболеят от рак, важно е децата им да живеят в един незастрашен свят. За тях е важно да имат работа, храна и подслон.

Шийла отново погледна записките си.

— Разполагам със следните статистически данни. През последните две години сте съкратили две хиляди и петстотин души. За какво са отишли допълнителните печалби? Дали са постъпили в местните общини? Дали са послужили да направят живота на хората по-добър? Или просто са отишли за погасяване на дълговете на фирмата, защото сте се разпрострели прекалено със стремглавата си диверсификация? Едно от подразделенията ви произвежда супа. Отворили ли сте безплатни кухни за бездомниците? Не. Вместо това *Макгрегър суупс* спонсорира елитен тенистурнир на звезди. Сигурна съм, че директорите ви са щастливи, че могат да гледат мачовете на *Атланта Брейвс*, както и *Хоукс* и *Фалкънс* от фирмената ложа. Но как стои въпросът с изпълнителските кадри на *Ковингтън*? Какво сте направили напоследък, за да стане техният живот по-добър?

— Мис Локууд — прекъсна я Уелш. — Ние се отнасяме добре със служителите си. А за ваше сведение, в момента внедряваме експериментална програма за пречистване на езерата и реките. Ако се окаже успешна, ще ни последват и други производители на хартия. Освен това засаждаме отново всеки акър изсечени гори.

— Това е чудесно. Защо не съм чела нищо по този въпрос? При обстояйните проучвания на ВИП за подготовката на тази среща никъде не открихме да се говори за това.

— Изпратихме информация за пресата отдавна, още когато започнахме да засаждаме изсечените гори — намеси се представителят на отдел *Маркетинг*. — Колкото до проекта за пречистване на водите, засега той е строго поверителен.

— Защо?

— Не знаем дали ще се получи нещо — поясни един от вицепрезидентите.

— Независимо дали ще се получи или не, самият факт, че правите нещо по въпроса е голяма новина — изтъкна Шийла. — Обществеността днес смята, че повечето корпорации не ги е грижа.

Така че, ако *Ковингтън* проявява загриженост, трябва да направите всичко възможно обществеността да научи.

— Напълно съм съгласен с вас — кимна служителят от *Връзки с обществеността*. — Това много би улеснило нашата работа.

— Отклоняваме се от въпроса, мис Локууд — вметна Уелш. — Нямаме време да...

— За бога, Джери — намеси се Пинкни. — Остави дамата да говори. Кажете ни, мис Локууд, как ще подходи фирмата ви, за да промени имиджа на *Ковингтън*?

Това бе точно въпросът, за който Шийла се бе готвила:

— Ще променим представата, която обществеността има за *Ковингтън* — започна тя разпалено. — Ще променим всичко, от фирмения знак на корпорацията до това в каква светлина ви показват отделите ви за *Връзки с обществеността* и *Реклама*. Освен това, ще работим върху имиджа на *Ковингтън* вътре във фирмата, за това как ви възприемат служителите ви. — Шийла погледна тенденциозно към Джереми Уелш. — Виждате ли, ние разговаряхме със служители в различните ви подразделения. Те не са толкова доволни, колкото си мислите.

Тя раздаде копия с резултатите от проучванията на ВИП сред работещите в *Ковингтън* и направи пауза, за да могат директорите да погледнат доклада.

— Искаме да създадем по-хомогенна работна сила като внедрим програми, които не са скъпи, но ще увеличат както производителността, така и лоялността на служителите ви към фирмата. Време е да се върнем към традиционните ценности.

Шийла погледна към Пинкни, после хвърли бърз поглед към часовника на стената. Бяха минали тридесет минути. Време беше да приключват.

— Искам да подчертая, че ВИП ще променят имиджа ви като работят заедно с вас. Тези промени ще накарат както служителите на *Ковингтън*, така и потребителите на произвежданото от вас, да повярват в достойнствата на фирмата като цяло и на нейните продукти. Гарантираме ви, че когато свършим, обществеността ще е наясно както какво произвеждате, така и какви ценности защитавате. — Тя огледа присъстващите в залата. — А сега, ако имате някакви въпроси?

— Струва ми се, че няма. Бяхте доста изчерпателен, мистър Коул — обърна се Уелш към Дейвид. — И вие, мис Локууд — добави той, сякаш едва сега забеляза, че е там. — Благодаря ви, че дойдохте тук днес. Ако в бъдеще *Ковингтън* реши да се възползва от услугите ви, непременно ще се свържем с вас.

Е, това е, помисли си Шийла. Усмихна се и каза:

— Благодаря ви, мистър Уелш, и на вас, мистър Пинкни, и на всички вас, господа, че отделихте време да ни изслушате. Благодарни сме, че ни дадохте тази възможност.

— Чакай малко, Джери! Не бързай толкова — обърна се Пинкни към Уелш. — Знам, че е краят на работния ден и всички горят от нетърпение да си отидат у дома, но искам да поговорим за това няколко минути. Хареса ми това, което видях. Хареса ми това, което чух. Звучи разумно, а за мен това винаги е бил основният критерий за приемане или отхвърляне на някоя идея. Винаги съм се питал дали едно нещо е разумно.

Рандолф Пинкни се обърна към останалите присъстващи:

— На вас разумно ли ви се струва?

Всички се заобаждаха ентусиазирано. Само Уелш мълчеше с каменно изражение.

— Струва ми се, че от дълго време плащаме на разни хора да ни дават отговори, каквито *искаме* да чуем — продължи Пинкни. — Тези хора тук ни казват неща, които не ни се иска особено да чуем, но, по дяволите, те звучат съвсем на място. — Колко ще ни струва? — попита посивелият изпълнителен директор на *Ковингтън* и се облегна назад в креслото.

Шийла раздаде копия от графика на плащания, който VIP бяха съставили:

— Предлагаме ви няколко варианта. Можете да получите пълния пакет услуги, описани и градираны тук, или да се спрете на част от тях. Изборът е ваш. — Тя се усмихна широко. — Ние наистина искаме да работим за вашата фирма. Надявам се, че ще наемете VIP. Няма да съжалявате.

Шийла бе установила от собствен опит, че колкото и да бяха изтъркани, тези простодушни заключителни думи често вършеха работа.

ДжерEMI Уелш огледа лицата около масата. Осъзнаваше, че вече не той определя хода на това заседание. Изпсува наум Рандолф Пинкни, задето се беше появил изневиделица. Вероятността да влезе на съвещание в края на деня, след играта на голф, беше едно на хиляда. И все пак, ето че стана. ДжерEMI от месеци не беше виждал изпълнителния директор толкова въодушевен, освен, разбира се, на игрището за голф.

Той погледна Шийла Локууд, която наистина хващаше окото и си помисли: *Не знаеш какъв късмет извади, маце.*

Все пак ДжерEMI бе решен да направи всичко възможно да провали ВИП, дори само за да покаже на Пинкни колко е силен. Щеше да е доста трудно, обаче, защото ВИП направиха много добро впечатление. Биеха право в целта в много отношения.

Освен това, ДжерEMI не можеше да понесе Брус Райнхарт да го победи. Испита отвращение, като си представи хубавата Шийла Локууд в леглото на Брус, ако онова, което намекна Брус, бе вярно. Още по-обезпокояващо беше, че Брус бе накарал Пинкни да се появи и ДжерEMI се питаше как точно.

— Джери — поде Пинкни, — бих искал да обмисля предложението. Да поговорим утре в офиса ми. Десет часа устройва ли те?

— Разбира се, Рандолф.

Разбира се, че десет не го устройваше. ДжерEMI имаше предвидени срещи през цялата сутрин и щеше да се наложи да ги размества.

— Добре, ВИП, благодаря ви, че се отзовахте. — ДжерEMI се обърна към Дейвид Коул. — При всички положения ще се свържем с вас утре.

Докато другите директори прибираха материалите на ВИП, Шийла се приближи до ДжерEMI и му стисна ръката. Усмихна се сърдечно, въпреки оскърбителното му поведение.

— Това беше най-тежкото представяне, което някога съм правила — каза тя искрено. — Предполагам, че Брус ви е натресъл ВИП и не мога да ви виня, че не проявихте ентузиазъм. Но съм убедена, че ВИП могат да направят много за *Ковингтън*, ако само се отнесете към нас без предубеждение, въпреки намесата на Брус.

— Какво ви кара да мислите, че ще се отнеса с предубеждение?

— Зет ми. Знам, че Брус понякога може да бъде доста нахален. Наречете го интуиция, но си мисля, че сте искал да му угодите и само затова сте се съгласил на тази среща, нали?

Без да чака отговор, тя взе чантата си от масата и се обърна към съдружника си:

— Готов ли си?

— Да. Благодаря ви, мистър Уелш. Беше удоволствие за нас. — Дейвид Коул му стисна ръката.

— Сбогом, мистър Уелш — додаде Шийла. Джереми си помисли, че го казва така, сякаш е убедена, че няма да се срещнат повече и осъзна, че мис Локууд съвсем не беше глупава. Загледа се след нея докато излизаше, висока почти колкото него, с изправени рамене, останала грациозна въпреки цялото това напрежение. Зачуди се какво искаше да каже с това *ВИП могат да направят доста за Ковингтън, въпреки намесата на Брус*.

Въпреки намесата на Брус...

Джереми започна да си мисли, че връзката на Райнхарт със снаха му засега съществува само във въображението му. Интересно.

Джереми се отпрати към офиса си да се преоблече в спортния си екип за кроса до дома си.

По дяволите, помисли си той, като хвърли пакета материали на ВИП върху бюрото си. Нещата отново се изплъзват от контрол.

[1] VIP — Very Important Personality — много важна личност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Шийла мина през магазинчето за подаръци на болницата *ПиEMON* и купи плюшено прасенце с глупаво изражение за колекцията на десетгодишната си племенница. Докато чакаше за асансьора, чу зад гърба си познат глас. Беше по-голямата ѝ сестра, Ели Райнхарт:

— Шийла! Толкова се радвам да те видя!

Двете сестри се прегърнаха, като внимаваха да не разлеят голяма чаша кола с лед, която Ели държеше.

— Как е Ани?

— Малко отпаднала, но е добре. — Ели се пъкна след Шийла в претъпкания асансьор. — Струва ми се, че аз съм по-зле от нея... Изобщо не съм спала. Беше такава паника! Не знам защо подобни неща винаги се случват посред нощ. Слизай, на този етаж сме.

Те се измъкнаха от асансьора и Ели поведе Шийла по дълъг коридор. Като наближиха стаята на Ани, тя предупреди:

— Не съм казала на Ани, че ще дойдеш. Не знаех дали ще ти остане време. Толкова ще се изненада, като те види.

— Нали ти казах, че ще дойда веднага след представянето? — раздразнено попита Шийла. — Защо да не успея?

Тя обичаше сестра си. Бяха близки, въпреки различните си характери и различния си начин на живот. При все това, понякога ѝ се струваше, че Ели е възприела отношението на родителите им към нея самата. Шийла бе зрял човек с развито чувство за отговорност, майка и собственик на фирма. И въпреки това, семейството ѝ се държеше с нея като с безразсъдна тийнейджърка.

— Имам изненада за теб, Ани — обяви Ели, влизайки в стаята на дъщеря си.

— Хей, здравей! Ето ме и мен! — Шийла се показва на вратата.

— Лельо Шийла!

Тя целуна племенницата си и ѝ подаде подаръка, който Ани отвори с възторжено възклицание:

— Ново прасенце! Благодаря. Ти винаги ми правиш страхотни подаръци!

— Е, малката, изглеждаш доста добре за човек, на когото току-що са правили сериозна операция. — Шийла се настани на края на леглото, а Ели подаде на Ани колата й. — Хващам се на бас, че умираш да се върнеш в лагера и да разправиш на всички.

— Вече стоя цял час на телефона — обади се Ели. — Всички са наясно и с най-малките подробности.

— Дойдох в Атланта по работа, затова не съм взела Джеси — обясни Шийла. — Но тя иска да й изпратиш снимка на белега си. Смята, че си много смела.

Докато Ани разказваше какво се е случило, преди да я докарат за операция, в стаята влезе Брус Райнхарт. Носеше дипломатическо куфарче и букет розови ароматни рози.

— Здравей, татко! Благодаря ти. — Ани пъкна носле в цветята, които баща й й подаде. — Единственото хубаво в цялата история са всички тези подаръци. Татко, я виж какво прасенце ми подари леля Шийла!

— Много е хубаво, бебчо. — Той се наведе да целуне Ани, после целуна Ели и накрая Шийла по бузата. В същия момент обаче успя небрежно да я погали по рамото. Жестът му изглеждаше съвсем случаен, но Шийла имаше чувство, че го направи нарочно.

— Как мина срещата ти с Уелш?

— И добре, и зле. Уелш беше неприятната страна. Добрата беше Рандолф Пинкни.

— Какво? *Пинкни* е бил там? — Брус подсвирна дълго и с открито възхищение. — Не мога да повярвам. Чудя се как...

— Мисля, че аз имам известен дял в това. — Ели изглеждаше доста доволна от себе си.

— Във вторник и петък играя по двойки в клуба с Линда Пинкни, втората жена на Рандолф — обясни тя на Шийла. — Много по-млада от него и страшно мила. Все едно, занесох една от брошурите на ВИП в клуба. Поговорих с Линда за теб и за това каква страхотна фирма имаш. Тя ми обеща да се застъпи за теб пред Ранди. Тя е единственият човек, който може да го нарича *Ранди*. Както и да е. Днес стигнахме до финала на турнира по двойки в клуба, така че вероятно Линда е решила, че ми дължи услуга.

Ели се засмя:

— Тя не беше във форма, а аз играх по-добре от всякога.

— Ели, ти си страхотна! — Шийла прегърна сестра си с благодарност. — Какво бих правила без теб?

— Чакай малко. Аз бях този, който ти уреди самата среща — намеси се Брус с престорено обиден глас. — Какво би правила без мен? Не заслужавам ли и аз една прегръдка?

— Брус, разбира се, че съм ти благодарна — каза Шийла, обаче не го прегърна. — Иска ми се само да ме беше предупредил за Джереми Уелш.

— За какво да те предупреждавам? Уелш е проницателен бизнесмен, но е и един от най-коравите типове, които познавам — отбеляза Брус.

— Значи просто днес му е бил кофти ден. Изражението му по време на срещата можеше да ни вкамени.

— Казах ти, че трябва да му направиш добро впечатление. Сигурно не си успяла.

— Ами Рандолф Пинкни? — попита бързо Ели, за да предотврати сцената. Беше ѝ неприятно, че Брус и Шийла не се разбираха добре. Шийла винаги беше раздразнителна, когато Брус бе наоколо, а и Брус често се държеше предизвикателно с Шийла.

— Появяването на Пинкни беше истинско чудо. — Шийла бързо схвана намека. — Той влезе изневиделица, при това облечен в екип за голф и каза, че решил да присъства на срещата. След това нещата определено тръгнаха по-добре. Той наистина откликна на идеите ни. След представянето, когато Джереми Уелш се канеше да ни изпрати по живо по здраво, Пинкни му каза да не се пали толкова. В края на краищата, утре в десет ще се срещнат, за да решат съдбата ни.

Шийла погледна към зет си:

— Знам, че Пинкни е изпълнителен директор, Брус, но той ли движи нещата? Или е оставил Уелш да командва парада?

Брус вдигна рамене:

— По малко от двете. Пинкни се включва, ако нещо го заинтересува. Напоследък обаче малко неща успяват. Самият факт, че си е направил труда да дойде на срещата, е истинско чудо, по-голямо, отколкото можеш да си представиш.

— Да се надяваме тогава, че ВВП ще го заинтригуват. — Шийла погледна към племенницата си, която разсеяно си играеше с

прасенцето. — Ани, скъпа, съжалявам. Сигурно те отегчаваме с тези глупави разговори за работа...

Шийла и Ели отново се обърнаха към Ани, а Брус тихо се измъкна от стаята и се отправи към телефонните кабинки в края на коридора. Набра домашния номер на Уелш, който го нямаше в указателя, но му отговори телефонният секретар. Брус затвори, без да оставя съобщение.

Какво му ставаше на Джери, зачуди се той. Трябваше да наеме Шийла, или поне сериозно да го обмисли, като лична услуга. По думите на Шийла се е държал направо враждебно. *Защо?*

Брус се досещаше каква е причината за поведението му. Уелш искаше да го държи в неведение, да не му позволи да навлезе в подробностите. Е добре, ще видим тая работа, каза си Брус.

Сега той повече от всякога искаше Шийла да получи работа в *Ковингтън*. Така ще бъде вътре в нещата и ще може да му дава информация. Щяха да бъдат един отбор, а може би и нещо повече.

Докато се връщаше към стаята на Ани, Брус благодари на бога за най-новата страст на Ели към тениса. Така си запълваше времето, а както се оказа, му помагаше и в работата.

Влезе в болничната стая и погледна двете сестри, които се смееха и говореха с Ани, застанали една до друга.

Човек трудно би повярвал, че тези две жени ги свързва близко родство, помисли си той. Изглеждаха толкова различни! Шийла бе висока, а Ели само един и петдесет и седем. Ели бе твърде пълна, все още с десетина килограма над нормата. Не бе успяла да ги свали след раждането на най-малкото им дете, Тимоти. Това беше преди пет години и Брус се съмняваше, че тя някога ще свали тези килограми. Краката и ръцете ѝ, разбира се, бяха мускулести и загорели от играта на тенис, но беше се поналяла в кръста и дори в лицето беше станала по-пълна. Косата ѝ бе подстригана твърде късо и подчертаваше кръглото ѝ лице, а освен това беше започнала да посивява. Брус ѝ бе предложил да боядиса косата си, но Ели се възпротиви. Искала да остарее *естествено*. Ето кое караше Брус да настръхва, това, че тя се смяташе за *стара*. Беше само на тридесет и седем.

Той беше на тридесет и осем и съвсем не беше готов да *остарява* с благородство.

Ели, разбира се, никога не е била красавица като Шийла, но някога беше слаба и доста хубавка. Брус си призна, че жена му вече не го привличаше. Тя беше негова спътница в живота и негов другар, но не беше по-сексапилна от някой фотьойл.

Ели беше и *удобна* като фотьойл и всичките им познати я обичаха. Брус подозираше, че много от хората, които познаваха, бяха станали техни приятели заради нея, а не заради него. Тя умееше да казва точно каквото трябваше във всеки момент. Беше пряма, без да бъде груба, нещо, което не се постигаше лесно. Хората ѝ се доверяваха. Ели се харесваше на всички.

Шийла, напротив, беше красива, елегантна, решителна, непредсказуема и дръзка. Беше не само висока, но и добре сложена. Наследила беше аристократичността на баща си, Бил Локууд, докато Ели приличаше на майка им. Грейс бе добро старо момиче с изтънчено възпитание, но, за жалост, грубовата фигура.

Шийла, както и Ели, беше искрена и принципна. За разлика от Ели, обаче, тя не се огъваше в името на дипломатичността, нито се боеше да се скара с някого. Не, Шийла не беше особено търпелива, и както Брус отдавна бе забелязал, не успяваше да скрие своята неприязън към хората, които не ѝ допадаха.

Знаеше, че той самият не ѝ допада, неизвестно по каква причина. Ели също го усещаше. Единствените случаи, когато бе виждал Ели да се чувства притеснена, бяха, когато освен Шийла присъстваха той или родителите им.

Въпреки всичко, Брус беше сигурен, че ако му се даде и съвсем малка възможност, би могъл да спечели благоразположението на Шийла. Ако тя получеше работата в *Ковингтън* и прекарваше повече време в Атланта, той би имал такава възможност. О, да можеше да остане насаме с Шийла...

От време на време Брус си фантазираше как Шийла накрая ще го забележи, ще му позволи да ѝ покаже колко много означава тя за него. Брус я желаше както не бе желал скоро друга. Но това не можеше да си остане само от негова страна, тя също щеше да го пожелае.

Трябваше му само време. Ако тя работеше в Атланта, желанието му би могло да се осъществи скоро.

Все пак, мислеше си Брус, той бе женен за сестра ѝ. Да има връзка с Шийла би означавало да остане верен *на семейството*. Освен това, дали Шийла не изпитваше поне малко любопитство какво вижда в него Ели? Дали не ѝ се искаше да го *опита* и тя самата?

При мисълта за това Брус усети, че се възбужда.

Гледаше как сестрите оживено разговарят. След няколко минути всички трябваше да отиват на вечеря у Грейс и Бил Локууд.

Брус успя незабелязано да се пъкне в малката баня до стаята на Ани. Заклучи вратата, разкопча панталона си и се притисна колкото можеше по-силно в хладния фаянс на мивката. След няколко секунди, като си представяше красивата си снаха, Шийла, Брус Райнхарт, както винаги, стигна до оргазъм.

Както обикновено, коктейлите в семейната крепост на Локууд в елегантния квартал на Атланта, *Бъкхед*, се сервираха в шест и тридесет в дневната. Семейството се събра около махагоновата маса Чипъндейл^[1] в трапезарията точно в седем и петнадесет. Дотук всичко беше минало гладко. Шийла внимателно насочваше разговора на общи теми — времето, новините за роднините, обсъждаха проекта за бъдещ търговски център на тяхната улица.

Докато свършат със супата, обаче, Шийла вече усещаше как майка ѝ става все по-раздразнителна, както винаги, след като изпиеше два джина с тоник и чаша вино.

— Не разбирам защо някой би живял в град като Лос Анджелис — започна предизвикателно Грейс, докато съпругът ѝ разрязваше говеждото филе. — Престъпността е ужасно висока. Всеки път щом пуснем новините, говорят за поредните размирици там. Да не споменаваме за всички онези опасни автостради. Със сигурност не е подходящо място да отгледаш едно дете.

— Мамо, знам, че не е толкова хубаво като в Атланта — отвърна кротко Шийла, — но на мен ми харесва. Моят живот е там. Работата ми е там. Кварталът, където живея, не е по-опасен от който и да било друг.

— Ели, скъпа, ти не би искала да живееш в толкова престъпен град като Лос Анджелис, нали?

— Не ме намесвай в това, мамо. — Ели се обърна към баща си: — Татко, как вървят плановете за външната тераса?

— Не сменяй темата, Елинор — нацупи се Грейс. — Никога не съм разбирала защо Шийла е толкова особена.

Тя се обърна към по-малката си дъщеря:

— Сякаш винаги го правиш нарочно, за да ме предизвикаш, Шийла. Винаги си била такъв инат във всичко. А сега с този бизнес, който ти отнема цялото време. Защо не се задомиш като сестра си и всичките си приятелки? Ходиш с някого. Защо, по дяволите, не се омъжиш за него? Джеси има нужда от баща. Честно казано, ти винаги ни караш да се червим от срам, това е самата истина.

— Съжалявам, мамо, но в наши дни много жени, всъщност повечето жени, трябва да работят, за да си изкарват хляба. Освен това те искат да работят заради самите себе си. Не съм изключение. Няма нищо странно в това, нито пък в мен самата.

— Плановете за терасата вървят чудесно — намеси се Бил Локууд. — Ще започнат строителството след няколко седмици.

— С удоволствие ще разгледам плановете след вечеря, татко — каза Шийла. — Всъщност защо ще строите тераса?

— Просто още един начин баща ти да пилее *моите* пари. — Грейс бе донесла в брака им скромно наследство и не позволяваше на съпруга си да забрави този факт. — Изобщо нямаме нужда от външна тераса, но напоследък той се мисли за специалист по озеленяването.

— Аз наистина съм, скъпа. Това, че съм само любител, не означава, че нищо не разбирам.

— Да, скъпи — Грейс въобще не му обърна внимание. — Шийла, защо не ми отговаряш? Кога ще се омъжиш? Не можеш да си останеш цял живот стара мома.

— *Моля те*, мамо! Ще се омъжа, когато му дойде времето — отвърна рязко Шийла, хвърли салфетката си на масата и бутна стола си назад. — Няма ли да ме оставиш на мира. Защо винаги става така? Защо поне веднъж не можем да се съберем на семейна вечеря, без да играем на *Заяждай се с Шийла*?

— Ето, пак започваш — изрече укоризнено Грейс. — Избухваш и при най-малкия упрек.

— Имах тежък ден и наистина се чувствам изтощена — обърна се Шийла към останалите. — Ще повикам такси да ме закара до

хотела.

— Скъпа, остани поне за десерта — помоли Бил Локууд. — Ще те откарам до хотела. Не е нужно да даваш пари за такси.

— Бил, не можеш да излизаш толкова късно — изскърца Грейс. — Има твърде голямо движение.

— Ние с Брус можем да откараме Шийла — предложи Ели. — На път ни е.

Шийла, обаче, вече беше тръгнала към кухнята. Готвачката, Сади, вдигна поглед и се усмихна:

— Радвам се да ви видя, мис Шийла.

— И аз се радвам да те видя, Сади. Печеното беше превъзходно. Знаеш ли къде мога да намеря телефонен указател?

— Там на стената до телефона са записани номерата на таксиметровите служби — посочи Сади. — Нали знаете, че майка ви не го мисли сериозно. Просто сама се навива.

Шийла въздъхна:

— Зная, права си. Но това все пак не значи, че трябва вечно да търпя.

— За бога, Шийла! — Ели се втурна в кухнята. — Обеща ми да се държиш добре. Сега мама е изнервена, а татко разстроен.

— Ами аз? И аз съм разстроена. Не можеш да разбереш как се чувствам, Ели. Тя никога не се нахвърля върху теб. Ти си идеалната дъщеря. Винаги си правила точно каквото тя иска.

— Моля те, Шийла, не можеш ли поне веднъж да се *постараеш*? Моля те, ела при другите и ще ядем десерт.

— Направих маслен сладкиш с ягоди, специално за теб — вметна Сади.

— Добре, ще си изям десерта — омекна Шийла. — Но, Сади, би ли ми повикала такси? Каж ми да дойде след петнадесет минути.

Щом се върна в хотел *Хайат Рийджънси* в центъра на Атланта, Шийла набра номера на стаята на Дейвид, надявайки се да слязат да пийнат в бара, но никой не отговори. Той най-вероятно бе излязъл и си прекарваше добре някъде.

Тя се съблече, нахлузи халата си и се обади на дъщеря си в Калифорния. Побъбриха малко, Джеси ѝ разказа какво е правила през

деня, а после Том взе телефона. Беше там, защото щял да води Джеси на китайски ресторант. Шийла му разказа за вълненията по време на представянето в *Ковингтън*.

— Но стига за това. Как беше днес при теб?

— Имам добри новини — съобщи Том с обичайното си безразличие. — Обадиха ми се от *Форест филмс*. Сценарият ми е одобрен. Ще участва и Мел Гибсън. Трябва само да го преработя още веднъж.

— Това е страхотно! — възкликна Шийла. — Помисли само, ако получа работа от *Ковингтън* двамата ще работим за една фирма в известен смисъл. Знаеш ли, че *Ковингтън* са основали *Форест филмс*?

— Аха. Слушай, Шийл, знам, че за теб е важно да получиш тази работа, но колкото повече си мисля за това, толкова по-малко ми харесва идеята да пътуваш до Атланта.

Тя знаеше какво ще последва.

— Няма да ми е лесно, повярвай ми, но няма да е и толкова лошо. Обещавам ти. Освен това, вероятно няма да получим работата.

— Скъпа, аз печеля доста добре. Не ти трябва *Ковингтън*. Ще ми се да си тук.

— Том, ще бъда там през повечето време. Но бъдещето на ВИП виси на косъм. *Ковингтън* ни е необходим.

— Все пак не ми се ще да си на три хиляди мили от мен. Обичам те, Шийл!

— И аз те обичам, скъпи. Но ако ще живеем заедно, трябва да се подкрепяме взаимно в работата. Ти и без друго ще работиш като луд през следващите няколко месеца. Докато свършиш с преработката на сценария, работата ми в *Ковингтън* ще е приключила. Тогава можем да отидем на почивка.

— Искам да бъде меден месец.

Тя млькна. Защо винаги се вцепеняваше, когато той кажеше нещо такова.

— Ще поговорим за това.

— Ние говорим за това. В момента.

— Том, каза, че няма да ме притискаш.

— Не съм те *притискал*. Бях самото търпение. Ти ме принуждаваш да стоя в неведение. Искам да живея живота си нататък. *С теб*. Но ако няма да е с теб, трябва да знам това.

— Ще говорим като се върна. Изтощена съм. — Тя изведнъж се почувства като пияна от представянето в *Ковингтън* и напрежението от срещата със семейството ѝ. — Наистина имах тежък ден, Том.

— Добре, Шийл, но не ме разигравай повече. Искам да зная отговора ти, какъвто и да е той. Обичам те, но не мога да чакам безкрайно.

Господи, как мразеше ултиматумите, но той имаше право. Накрая каза:

— Добре, Том, целуни Джеси от мен. И целуни себе си от мен. Ще се видим утре.

След като взе душ и все още мокра, се пхна под студените чаршафи в огромното легло, Шийла пусна телевизора, за да престане да мисли за разговора с Том. Поигра си с каналите и накрая се спря на някакво предаване на живо. Домакинът съобщи, че след рекламна пауза гост в студиото ще бъде Йейл Холандър, звездата на нашумелия сериал *Идва... Дан Грийн*. Шийла изключи телевизора.

Тя дълго не можа да заспи през тази нощ, но преди да се унесе, бе взела решение за Том. Не беше сигурна, че е правилното решение, но все пак беше някакво решение.

[1] Английски мебели от седемнадесети век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

В трапезарията на хотел *Хайат Рийджънси* Шийла и Дейвид бавно и с наслада пиеха вече второ кафе след закуска. Шийла правеше догадки дали ще им се обадят от *Ковингтън интернешънъл* преди да тръгнат за летището. Дейвид се обзаложи на десет долара, че няма.

Ето че се появи сервитьор с телефон:

— Вие ли сте мис Локууд? — попита младежът.

Шийла вдигна поглед:

— Да.

— Търсят ви. Можете да говорите тук, ако желаете. Ако разговорът е поверителен...

— Ще говоря от тук, благодаря. — Тя взе слушалката. — Шийла Локууд на телефона.

След малко сложи ръка на слушалката и прошепна към Дейвид с многозначителен поглед:

— Секретарката на Джереми Уелш.

Той повдигна вежди и извади портфейла си.

— След малко тръгваме за летището — каза любезно Шийла, вече в слушалката. Последваха още няколко *Да*, няколко *Разбирам*.

Дейвид приведе глава и се заслуша напрегнато, опитвайки се да разбере дали са получили работата. Невъзможно беше да познаеш по лицето на Шийла. Тя бе добила привичното си каменно, делово изражение, зад което не можеше да прочетеш какво става.

След минута тя се усмихна широко и му намигна:

— Да, благодаря ви. Благодарете на мистър Уелш от наше име. Предайте му, че ще му се обадя в петък да обсъдим графика си.

Шийла затвори телефона и победоносно размаха юмрука си:

— *Да!* Наемат ни. Искат да започнем с поетапната схема, която им предложихме, и да прилагаме проектите един по един вместо целия пакет. Все пак, вече сме вътре в играта. После ще са толкова доволни от работата ни, че ще настояват да продължим.

— Ей богу, успяхме! — Дейвид я целуна щастливо по бузата.

— Уелш, разбира се, не ни направи честта да се обади лично — изтъкна Шийла.

— Я не се коси за това! Няма никакво значение, миличка. Той е зает човек. Нали получихме работата? Това е най-важно.

— Ще се обадиш ли да кажеш на всички в офиса? Аз трябва да си събера нещата и да се обадя на зет си, преди да тръгнем.

Всъщност, Шийла не беше съвсем очарована от новините от *Ковингтън*. Разбира се, беше доволна, че са успели да се справят с предизвикателството и да получат работата. Въпреки това, докато отключваше стаята си усети как стомахът ѝ се свива от някакво угнетяващо предчувствие.

Един професионалист не се държи така, каза си гневно тя, след като се обади на Брус. Знаеше, че би трябвало да е във възторг. Какво ѝ ставаше?

Отиде до прозореца и се загледа в тънката ивица от центъра на Атланта, който се виждаше от стаята ѝ. Това бе търговската част на града, която не бе свързана с никакви спомени от детството ѝ, освен с дългите обиколки по магазините с майка ѝ и сестра ѝ. Доста неща се бяха променили от тогава.

Все пак и старата, и модерната част на града извикваха у Шийла спомени за някогашни изгубени мечти и разочарования. Разбира се, както бе казал Том, работата в Атланта, в *Ковингтън интернешънъл* едва ли щеше да прилича на годините, прекарани в града на родителите ѝ, когато беше черната овца в семейството и се задушаваше в еснафски порядъчния им дом.

Сцената на масата предишната вечер ѝ бе припомнила всичко това. Макар че искрено се бе опитвала да се разбира с родителите си, в детството си Шийла често се бе чувствала като пришълка от друга планета. Сигурно и Грейс и Бил са си го мислели понякога. Винаги се бяха изумявали от простъпките ѝ.

След като не бе успяла да се приспособи, Шийла бе направила следващото, което ѝ дойде наум — разбунтува се. През пубертета бе станала своенравна чудачка. Дотолкова не се съобразяваше със семейния кодекс на Локууд, че често бе предизвиквала Грейс да избухва в пресилени тиради за поведението ѝ, като например:

Шийла, снощи си изплаках очите. Късаи сърцето на баща си...

Когато Шийла бе на петнадесет, баща ѝ я хвана да пуши марихуана в стаята си с приятеля си, един младеж, когото родителите ѝ не одобряваха. На шестнадесет, след скандал по повод следващия ѝ приятел, тя избяга от къщи и я откриха две седмици по-късно да работи в едно младежко общежитие срещу храна и подслон.

След този случай на непокорната Шийла ѝ бе забранено да излиза през първата и втората година в гимназията, не ѝ даваха кола, нито пари. Забраниха ѝ да работи, защото Грейс се страхуваше, че ако има пари, отново може да избяга от къщи.

Решена да се измъкне по някакъв начин, Шийла хвърли всичките си сили в учението и стана пълна отличничка. В края на втория гимназиален клас тя бе приета като стипендиантка във всички колежи, в които кандидатства. Избра филиала на Калифорнийския университет в Лос Анджелис, за да се махне от дома.

След като отиде в колежа, Шийла никога повече не се върна да живее в Атланта.

Може би това ще бъде някакво изпитание, помисли си тя сега. Изпитание на търпението ѝ, издръжливостта и зрелостта ѝ. Работата в *Ковингтън* ще я принуди да види Атланта в нова светлина. Може би най-сетне щеше да се помири с родния си град. Но дори да не станеше така, какво значение има всъщност? ВИП щяха да спечелят доста пари. Работата щеше да приключи след няколко месеца и тя щеше да се върне в Лос Анджелис за постоянно. Всичко щеше да е наред.

Шийла прибра дамската си чанта и сака си и слезе при Дейвид във фойето. В асансьора, обаче, отново се запита защо, след като всичко щеше да е наред, някакво гадно чувство я гложди под лъжичката.

Когато самолетът кацаше на летището в Лос Анджелис, Шийла отново бе в оптимистично настроение. Работата за *Ковингтън* беше стъпало към бъдещи успехи. Ако това означаваше, че трябва да се примири с родителите си и с Атланта, така да бъде. Докато караше от летището към дома, повече я безпокоеше мисълта за Том.

Том щеше да дойде около седем, за да ги заведе с Джеси на вечеря. След вечеря, след като Джеси си легне, той ще иска да разбере

дали Шийла ще се омъжи за него.

Снощи тя бе решила да каже *да*, но в светлината на деня ѝ трябваше повече време, за да обмисли доводите *за* и *против* брака в точно този момент от живота си. Макар че Том искаше да получи отговор довчера, ще трябва да я разбере. Това бе важно решение за нея самата, за него и за Джеси. Не биваше да позволява да я изнудват с ултиматуми.

Том, както се оказа, не смяташе да чака до след вечерята. Докато горе Кирстен помагаше на Джеси да се преоблече от изплескани с боя джинси в нещо по-хубаво, Том отвори бутилка превъзходно шампанско *Круг* и наля в две чаши.

— Да излезем отвън — предложи той със самоуверена усмивка.

Излязоха в обраслия с декоративни храсти вътрешен двор до кухнята и доближиха чашите си в наздравица.

— За *Ковингтън*. Знам, че работата означава много за теб, Шийл. И ако това те прави щастлива, кой съм аз да се оплаквам?

— Благодаря ти. Държиш се като наистина зрял човек.

Тя отново се усмихна, благодарна на мъжа до себе си за неговата доброта. Разнежена, отпи от шампанското.

— Ммм, това е страхотно вино. Ще ме разглезиш.

— Исках да бъде най-доброто. За да празнувам успеха или да удавя мъката си, според случая. — Той я погледна с очакване. — Какво реши?

— Не сега. — Шийла отново се почувства напрегната. — Джеси ще слезе всеки момент.

— *Сега*. — Том седна на ръба на каменната ограда на вътрешния двор и протегна дългите си крака. Беше облечен както обикновено в бяла памучна риза на *Братя Брукс*, поизносени дънки и любимите си кафяви каубойски ботуши от телешка и змийска кожа, които си беше купил от Санта Фе по време на снимките *на терен* по един от сценариите му.

Тя си помисли, че изглежда като истински калифорниец от Лос Анджелис с подчертано небрежарските си дрехи, стилната си подстрижка и безукорен маникюр. Тъмните му очи обаче променяха тази представа. Бяха дълбоки и *умни* очи, които заблестяваха, щом

заговореше за работата си или за някое скорошно събитие, което считаше за несправедливо или нередно. Когато се усмихваше, очите му ставаха меки и добри, и много тъмносиви.

Том явно се чувстваше добре в кожата си. Изглежда не изпитваше нужда да впечатлява онзи тип хора, които желяеха да бъдат впечатлявани. Шийла харесваше това у него, а хората, които желяеха да бъдат впечатлявани — не.

— Няма да ти позволя да ме разиграваш повече. — Той впи пронизателния си взор в нейния. — Шийл, имаше достатъчно време да видиш как се живее с мен. Обичам те и искам да прекарам живота си с теб. — Очите му останаха впити в нейните. — Ако и ти чувстваш същото, за какво има да мислиш? Това ли е проблемът? Че ти не ме обичаш?

— Не. Искам да кажа, да, обичам те, Том — запъна се Шийла. — Но не чувствам необходимост от промяна. Поне не точно сега.

Том постави чашата си шампанско на стъкления плот на масата, до която Шийла обичаше да пие сутрешното си кафе.

— Шийла, времето минава и за двама ни. Ако наистина ме обичаше, щеше да искаш да се обвържеш с мен.

— Аз...

Той вдигна оригиналното си бейзболно яке на *Бруклин Доджърс*, което Шийла му бе подарила за Коледа, след като ѝ бе разказал, че е израснал в Ню Йорк и страшно е харесвал *Доджърите* като малък.

— Предполагам, че това решава проблема — каза той и тръгна към кухнята с големи, бързи крачки.

Стресната от тази внезапност, Шийла се втурна след него.

— Виж — обърна се той вече на входната врата, — кажи на Джес, че в петък ще я взема от училище да ядем пица. Кажи ѝ, че не смятам да я зарежа само защото с теб сме се разделили.

— Почакай! — извика Шийла, преди той да успее да излезе. — По дяволите, Том, това е нелепо! Не ми даде възможност да кажа нищо.

— Каза всичко, което исках да чуя.

— Не обичам да ме принуждават да вземам решения, за които не съм готова.

— Моля те, Шийл. Никой не те принуждава, дявол да го вземе! — избухна той. — Никой не ти е опрял нож в гърлото. Аз исках да се

оженим и да живеем заедно. Щом това е твърде голяма крачка за теб, значи си права. Не си готова за семеен живот. Явно не изпитваш към мен онова, което аз изпитвам към теб.

— Не е вярно! Снощи реших, че ще кажа да. Но после, като се върнах вкъщи, някак си се разколебах. *Изплаших* се. — Тя протегна ръка и докосна леко с пръсти бузата му. — Наистина те обичам и знам, че можем да бъдем щастливи заедно. Та ние *сме* щастливи заедно.

Тя пое дълбоко въздух, като вдишваше спокойно, за да събере кураж:

— Не искам всичко между нас да свърши. Ако условието е да се оженим — тя бавно издиша, — тогава да се оженим.

— Наистина ли?

— Да. — Шийла кимна и се усмихна треперливо. — Проблемът никога не е бил в теб. Плаши ме самата мисъл за брак. Казвах си, че това не е за мен, но вече не помня защо бях толкова уверена в това.

Тя пристъпи към него:

— Все още се боя от обвързване, но ние ще се справим.

— Скъпа, разбирам. И мен винаги ме е плашело обвързването, но при нас двамата ще се получи. Ще видиш.

Том протегна ръце и притегли стройното ѝ тяло към себе си. Шийла усети силния му копнеж, почувства напрежението на мускулите му. Тя се отпусна в прегръдките му с лека въздишка. Изведнъж изпита радост, че е отново у дома. Щастлива бе, че всичко е дошло на мястото си.

Зачуди се защо винаги е склонна да усложнява нещата, когато те можеха въобще да не бъдат такива.

— Готова съм! — извика Джеси, слизайки по стълбите, облечена в пъстра мексиканска поличка и тюркоазенозелена набрана блузка, които Шийла ѝ беше купила от Оуксака. — Вие готови ли сте, или ще се целувате цяла нощ?

— Том и аз искаме да ти кажем нещо.

— Какво?

Шийла клекна до Джеси и хвана ръката ѝ:

— Решихме да се оженим. А ти ще ми бъдеш шаферка.

— О, мамо, наистина ли? Наистина? Уха!

— Ако ти си съгласна, Джес — уточни Том.

— О, да! — Тя се разсмя и се хвърли със скок в протегнатите му ръце.

Сълзи на щастие заблестяха в очите на Шийла като гледаше двамата. Беше взела съвсем вярното решение. Защо ѝ бе трябвало толкова време?

— Кога ще се женим, мамо?

— Да, мамо — обърна се Том към Шийла. — Кога да го направим?

— Ами, мисля си, че трябва да изчакаме да приключи работата в *Ковингтън*. Тогава ще имам време да подготвя хубава сватба. — Шийла не смееше да погледне към лицето на Том, докато го казваше. Доколкото го познаваше, той сигурно ще иска да отидат в общината още на сутринта.

— Струва ми се разумно — съгласи се Том за нейна изненада. — Аз трябва да направя нова трактовка и да преработя сценария за Мел Гибсън. Снимките на филма ще започнат в края на октомври в Мароко. Хайде да отидем там на меден месец.

— Звучи чудесно, наистина чудесно — каза Шийла съвсем искрено.

ГЛАВА ОСМА

На следващата сутрин Шийла отиде рано в офиса на ВИП в Сенчъри Сити^[1], за да свърши малко работа преди събранието на целия колектив, което беше свикала. Тя си направи чаша ментов чай и се зае с купчината писма и отчети, затрупали бюрото ѝ.

След малко на вратата ѝ се почука и Шийла вдигна поглед. Изненада се като видя на прага Катлийн Симънс, завеждащ *Маркетинг и пазарни проучвания* във ВИП. Тя бе една от най-старите ѝ приятелки, бяха съквартирантки в колежа, но напоследък в приятелството им се бе вмъкнала известна напрегнатост. Катлийн ставаше все по-капризна и мрачна. Шийла се насили да се усмихне приветливо:

— Добро утро. Рано си станала. — Катлийн бе известна във ВИП с вечните си закъснения за работа. — Предполагам, и ти като мен си решила да свършиш някои неща преди събранието.

— Всъщност не. Искам да поговорим, ако не си ужасно заета. — Катлийн изглеждаше недоспала. Имаше тъмни кръгове под очите, а лицето ѝ бе бледо и подпухнало.

— Не съм. Влез и седни. Изглеждаш уморена.

— Напоследък не спя добре. Слушай, исках да говоря с теб, преди да започне събранието. Искам да дойда в Атланта с теб и Дейвид за представянето на нашата кампания за *Ковингтън*.

— Асовете от *Ковингтън* постепенно ще се срещнат с целия персонал на ВИП, но засега имаме нужда от теб тук.

— Моля те, Шийла! Трябва да се махна.

— Защо? Какво се е случило? — Шийла се облегна и огледа приятелката си, която палеше цигара. Някога Катлийн се обличаше най-модно от всички в офиса, а късата ѝ кестенява коса винаги бе идеално подстригана. Напоследък, обаче, бе занемарила външния си вид. Днес носеше чифт стари сиви панталони и твърде развисната горница, без никакви допълнения. Косата ѝ не беше много чиста. Дори равните ѝ черни обувки не бяха боядисани.

— Проблеми с Хенри ли имаш?

— Не. Нямаме проблеми. Просто се разделихме, това е.

— О, Катлийн, съжалявам. — Всъщност Шийла *не* съжаляваше. Никога не бе одобрявала мъжете, които Катлийн избираше. Последният, Хенри, пиеше твърде много, вземаше наркотици и караше Катлийн да прави същото. През последната година Шийла и Том няколко пъти ги бяха карали от събирания до дома, тъй като не смееха да оставят който и да е от двамата зад волана. — Но вие двамата сте се карали и преди. Вероятно ще се сдобрите.

— Има *друга* жена. Хенри се е хванал с някаква двадесет и тригодишна помощник продуцентка. Казва, че е влюбен и иска да има деца от нея. Знаеш, че не искаше дете от мен, макар да го молех. Сега съм на тридесет и четири и съм сама.

Шийла считаше, че за Катлийн е по-добре и по-здравословно да бъде сама, отколкото с Хенри, но вместо това каза:

— Наистина съжалявам. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Нека да дойда в Атланта. Мога дори да остана там, докато работим за *Ковингтън*. Така няма да се налага вие с Дейвид да пътувате дотам и обратно.

— Не мисля, че ще се получи. — Шийла действително не беше сигурна, че може да повери на Катлийн толкова голяма отговорност. През последните няколко години от пиенето и наркотиците работата на Катлийн не бе задоволителна. На няколко пъти Шийла си бе мислила да я уволни, но не беше го направила, защото чувстваше, че дължи подкрепа на старата си приятелка. — Както казах, ти си ни нужна *тук*.

— Ти съвсем не се опитваш да проявиш разбиране — изрече Катлийн с леден глас.

Шийла реши, че наистина би трябвало да направи нещо, за да помогне на Катлийн. Ако я вземеше веднъж с тях в Атланта, щеше да изпълни задължението си:

— Добре, можеш да дойдеш в Атланта, когато започнем новата си кампания.

— Благодаря ти, Шийла. — Катлийн въздъхна дълбоко и уморено.

Шийла се усмихна съчувствено. Макар и да се бяха отчуждили, някога бяха добри приятелки. Катлийн дори бе кръстница на Джеси. Шийла разбираще, че трябва да положи усилие да помогне, затова предложи:

— След събранието ще те заведем на обяд и ще поговорим повече. Всичко ще бъде наред.

Изпита странното чувство, че вече е преживявала това. После се сети, че си бе казала същите думи едва предишния ден. Надяваше се, че не греши.

Събранието премина в трескава атмосфера. Освен работата за *Ковингтън*, ВИП започваха и голям проект за една местна фирма, *Кайзер електроникс*, а имаха да приключват и редица по-малки разработки на различни етапи.

Освен Шийла, Дейвид и Катлийн Симънс, на сутрешното събрание присъстваха и останалите от основния персонал на ВИП — творческият директор, Бен Ловиц, главният графичен дизайнер, Линди Фен, завеждащата връзки с обществеността, Джейн Пеличи, завеждащият проучванията Ник Олтмън, който бе компютърният гений на ВИП, и координаторът по проектите и завеждащ офиса, Сандра Рокман, която по същество движеше всичко. Наричаха Сандра *майчица*, макар да бе само на двадесет и шест.

Разтворили пред себе си огромен шестмесечен план-график, Шийла и останалите сверяваха проекти и определяха крайни срокове за всеки етап. Разпределяха помежду си задачите, които всеки трябваше да свърши или да прехвърли на нещатните сътрудници. ВИП разполагаха с голям списък на таланти хора, които наемаха за отделни проекти, за да намалят извънредните разходи. Сандра Рокман отговаряше и за всички нещатни сътрудници.

— Хайде, момчета. — Сандра посочи към часовника на стената. — Да караме нататък. Приключихме ли със старите неща?

— Само да ви кажа още нещо — обади се Бен Ловиц и се впусна да обяснява личните си неразбирателства с един от клиентите.

Шийла обеща да се обади на клиента им и да заглади нещата:

— Но, Бен, ако тя започне да се жалва докато съм в Атланта, ще трябва да стискаш зъби и да бъдеш мил.

— Божичко, кога ли ще спечеля достатъчно, за да си купя малко лозе и да се оттегля в Санта Инес? — изплака Бен, като разтриваше вечно схванатия си врат. — Мразя да работя, за да си изкарвам прехраната.

— Но ти имаше най-много точки на теста *Обичате ли работата си*, който всички правихме — напомни му Дейвид.

— Така е — съгласи се Бен. — Обичам работата си. Просто не ми харесва това, че трябва да работя.

— Бен, можеш да се пенсионираш с това, което ще изкараме от *Ковингтън* — вдъхна му надежда Шийла. — Но не бива да протакаме тази задача. За да ги впечатлим, трябва да работим бързо и да сме готови, преди да са променили решението си. Трябва да подготвим комплексна кампания за две седмици.

Всички заохкаха и запъшкаха и заявиха, че за две седмици е невъзможно.

— Ей, няма невъзможни неща. — Шийла погледна календара. — Трябва да сме отново в *Ковингтън* към средата на юли. Това значи, че всички отпуски и удължени уикенди се отменят докато свършим работа.

Всички отново заохкаха и запъшкаха.

— Знам, че искам твърде много, но се нуждаем от това — подчерта Шийла. — Ако искаме ВИП да излезе твърдо на плюс, трябва да се хванем здраво на работа за *Ковингтън*.

— Експлоататорка мръсна — измърмори Бен Ловиц през смях. — Дявол го взел, и без друго не исках да почивам на четвърти юли. Исках да го прекарам в Сенчъри Сити с всички вас, момчета, и да поръчаме лимонада и ябълков пай.

— Ще купя фойерверки и можете да ги хвърляте от покрива — засмя се Шийла и взе записките си за *Ковингтън*. — Сега да насочим усилия към важната работа. Как вървят проучванията? — попита тя компютърния вундеркинд Ник Олтмън.

Олтмън вдигна огромна, нагъната като акордеон папка, която стоеше до стола му. Беше доста едър младеж на двадесет и две години с подобна на круша фигура, типична за човек, прекарал твърде много време пред компютъра, развивайки мозъка си, но не отделял същото време за тялото си. Много бе добър в своята област, макар да се държеше доста надменно. Никой от фирмата не го харесваше особено, но се примиряваха.

Той бутна папката към средата на масата, около която се съвещаваха:

— Приготвил съм ви доста домашна работа — заяви самодоволно. — Статии за *Ковингтън* и различните им подразделения от петнадесет години насам. Вестникарски истории за всички фирми, които са купували. Информация за всяко от подразделенията им, какво произвежда и кой го управлява. А също и доста рекламни материали за корпорацията. Огледайте добре всичко и ще откриете тук-там зрънца злато.

— Като например? — попита Шийла.

Олтмън отпи от безалкохолното си и я погледна замислено.

— Засега е по-скоро предчувствие, отколкото нещо сигурно. Но предчувствията ми обикновено са верни — каза той с лека нотка на превъзходство. — Изглежда *Ковингтън* са предприели твърде много сливания и закупувания за твърде кратко време. Те са уязвима цел за някоя финансова акула. Някои от подразделенията им са слаби, но като цяло са силни и изострят апетити. Сигурен съм, че на много от лешоядите на *Уолстрийт* ще им потекат лигите при мисълта да ги завладеят. Освен това, ако излъскаме тук-там фасадата на *Ковингтън* и им създадем хубав нов образ, това би привлякло внимание към фирмата.

— И какво? — Шийла вдигна рамене. — Искам само да получа добри отзиви за ВИП. Не ми пука какво ще стане с *Ковингтън* след като свършим.

— Един от шефовете ни е наел с тази цел, поне така ми се струва — възрази Ник. — Може би точно затова ти се е обадил зет ти. Може би *Ковингтън* вече се разиграва. Не мисля, че ще е сладката работа, която предричате с Дейвид. От гимназист се занимавам да проучвам големи корпорации. И мога да те уверя, че ще затънете до шия във вътрешните интриги докато работим за тях.

— Никой не смята, че ще е лесно, Ник — отвърна Шийла с нотка на раздражение в гласа. — Какво предлагаш да направим?

— Трябва да разберете кой упражнява *действителната* власт в *Ковингтън* и да се съобразявате с него. Така ВИП няма да пострада при престрелката. Освен това — добави сериозно той — мисля, че всички трябва да купим акции от *Ковингтън*. Струва ми се, че цената им адски ще се вдигне.

— Вече раздаваш и съвети за борсата? — поклати глава Шийла. — Бива си го нашето генийче.

— Ник, радвам се, че искаш всички да забогатеем — каза Дейвид. — Но доколкото това засяга ВИП, не ми пука дали *Ковингтън* се продава, завладява или дели. Няма никакво значение.

— Така си мислиш ти. — Ник се облегна назад и ги изгледа с пренебрежение. — Работил ли си някога за корпорация? То е като да бягаш в плаващ пясък. Говорих с един приятел, който е наясно с тези неща. Ние сме просто пионка в тяхната игра.

— Хайде, Ник — намеси се Шийла нетърпеливо. — Играл си твърде много компютърни игри с преследване.

— Просто си дръж очите на четири — предупреди я Ник. — Говоря сериозно.

[1] Деловата част на Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Милиони бели светлинки трептяха по клоните на високите орехови дървета в плантацията *Даймънд бей*, а из огромната две хиляди квадратни метра къща и по обширната морава пред нея се бяха пръснали стотици гости. Поводът беше празненството на Р. Ч. и Шарлот по случай Деня на независимостта.

Келнери и сервитьорки, облечени в сини панталони или къси поли и сака в цветовете на американското знаме, разнасяха наоколо табли с калифорнийско шампанско в гравирани чаши от *Тифани*, а върху подносите с ордъоври имаше дори листа от цикория с черен хайвер от Арканзас. На масите за банкета бяха подредени с истинско разточителство лакомства, приготвени от пушена тихоокеанска съомга от северозападното тихоокеанско крайбрежие, омари от Мейн, див ориз от Минесота, патици от Лонг Айлънд, бизонско месо от Колорадо, бифтеци от Тексас, рачета от заливите, раци от Чесапийк и дори скариди от Ню Мексико.

В балната зала се редуваха два нийоркски оркестъра, а джаз бенд от Нови Орлеан и струнен квартет осигуряваха за музикален фон в столовата музика от известни американски композитори.

Р. Ч. Даймънд бе настоял жена му да *купува американското* за това тържество, в името на родната икономика. Въпреки че самата тя предпочиташе френско шампанско и руски черен хайвер от каспийска съомга, Шарлот бе сметнала, че трябва да задоволи прищявката му. Р. Ч. бе в мрачно настроение от седмици. Дори бе отменил сафарито в Африка, което тя бе организирала месеци наред, макар да знаеше, че това ще я разстрои.

По принцип Р. Ч. мразеше големите празненства. Когато още на Деня на загиналите бе предложила да направят забава за Четвърти юли, той категорично бе забранил дори да се говори за това. После, след като отмени пътуването до Африка, явно бе забелязал, че тя има нужда от нещо да повдигне духа ѝ, както впрочем често се случваше. Шарлот бе склонна към рязка промяна в настроенията. Понякога имаше чувството, че цял ден не може да се надигне от леглото. Друг

път танцуваше по цели седмици, без да спре, ако Р. Ч. я оставеше. Някога един психиатър ѝ бе предписал лекарства, но те не ѝ бяха подействали добре и Р. Ч. бе настоял да спре да ги взема.

Р. Ч. често бе твърде зает с бизнеса си, но Шарлот много обичаше той да отделя време да я поглези. Малко повече от седмица преди Деня на независимостта той ѝ бе подарил старинна диамантена гривна от Картие като извинение за това, че няма да отидат на екскурзията. После ѝ бе казал, че може да организира тържеството.

Шарлот подозираше, че си е мислил, че тя няма да успее за толкова кратко време, но нищо не би могло да я спре. Превключи на бързи обороти. След двадесет и четири часа вече беше изпратила поканите по факса, беше наела фирмите по обслужването и украсата, музикантите. Да си съпруга на милиардер си имаше повече от очевидни преимущества — на практика, Шарлот можеше да задвижва нещата за нула време.

Тя стоеше встрани от елегантно облеченото множество, хванала съпруга си под ръка. Р. Ч. се бе появил за малко по нейно изрично настояване, за да изкаже възхищението си от възхитителното празненство, което бе организирала и да ѝ каже каква е умница. До този момент, обаче, той бе прекарал вечерта в апартамента си на горния етаж, гледайки стари филми с Джон Уейн на видео. Това бе едно от любимите му занимания.

— Каж ми, че ти е приятно, Р. Ч. — възкликна Шарлот. Всички, които обичаш на света, са тук тази вечер.

— Хората, които обичам най-много на света си, бяха тук и преди да пристигнат проклетите гости. — Р. Ч. се наведе и я целуна леко по бузата.

— О, толкова си мил! Но, скъпи, мислех, че това тържество ще ти оправи настроението. — Шарлот знаеше, че *тя* би оправила настроението на повечето мъже. Тя бе невероятно близо до съвършенството: на тридесет, красива, умна, спортуваше и благодарение на Р. Ч. беше много богата. Тази вечер, както винаги, изглеждаше великолепно. Тоалетът ѝ бе своеобразен израз на почит към американското знаме — носеше къса рокля без презрамки от тъмносин шифон и рубиненочервени обувки. На врата ѝ имаше диамантено колие, което някога бе принадлежало на Уиндзорската херцогиня — подарък от Р. Ч. за тридесетия ѝ рожден ден.

Шарлот имаше млечнобяла кожа и я предпазваше с най-силния крем против слънчеви изгаряния, който се намираше на пазара. Въпреки това през лятото винаги ѝ се появяваха лунички, възхитителни малки точици, които избиваха тук-там по лицето, ръцете и краката ѝ. Бялата кожа в съчетание с много светлата руса коса ѝ придаваше твърде земен и едновременно с това неземен вид.

— Знаещ, че тези пищни тържества ми вкисват настроението — продължи Р. Ч. — Съгласих се на това само за да спреш да хленчиш, че никога нищо не правим. Сега доволна ли си?

— Да, Р. Ч., доволна съм. И знаещ, че не се оплаквам, скъпи, знаещ го, нали? — нервно подпита Шарлот.

— Беше само израз — отвърна бързо Р. Ч. — Просто мразя тълпите.

— Но днес е чудна нощ. Не би могло да бъде по-прекрасно. — Шарлот обаче знаеше, че би могло. Тя можеше да е тук като гостенка, а не като заточената съпруга на отшелника Р. Ч. Даймънд. Но тя бе направила своя избор, когато се бе съгласила да се омъжи за Р. Ч. Предпочиташе да живее с избора си, вместо да се лиши от всичко това.

— Гледай! Ето ги Робин и Денби! Все пак са успели да дойдат — възкликна тя и махна на двойката от Грийнвил.

— Отивам да забавлявам гостите, скъпи. — Шарлот целуна бързешком съпруга си. — Достатъчно дълго се занимавах с киселото ти настроение. Ако искаш, можеш да си стърчиш тук цяла нощ, но аз смятам да се забавлявам. Не ме чакай, мили.

— Няма, не се безпокой. Твърде съм стар за подобни глупости.

Това не беше вярно. На четиридесет и осем години, Р. Ч. бе в отлична форма и смяташе, че е в разцвета си. Той просто не обичаше светския живот. Това, за което живееше, беше бизнесът, умножаването на милиардите му.

Магнатът тъкмо тръгваше нагоре по извитата стълба, когато Фиг Болтън се приближи задъхано:

— Чакай, Р. Ч.! Не се измъквай. Търсихме те. — Фиг се къпеше в пот. Облечен бе в бял официален костюм, в който поради пълнотата си приличаше на огромна бухта. — Трябва да се запознаеш с един човек. Господинът, за когото ти говорих.

— Да, спомням си. — Р. Ч. се пооживи малко. — Джереми Уелш, президентът на *Ковингтън*. Къде е той, по дяволите!

— В дневната. Говори с Линдзи Мартин, сещаш ли се, дизайнерката, която се омъжи за Едгар Шулц. Искам да го отвлека от нея преди старият Едгар да се е появил.

— Ед няма да се появи. Шарлот страшно харесва дрехите на Линдзи и настоя да я поканим. Но от друга страна, тя е съученичка на Корнелия Шулц, жената на Сам. След като Сам е тук, Ед със сигурност не е. Той най-вероятно е пуснал Линдзи, за да шпионира брат му.

— Добре, Р. Ч., ела с мен. — Фиг се усмихна пресилено. — Тук съм, за да ти оправя настроението.

— Изглежда всички искат да ми оправят настроението — измърмори Даймънд.

— Е, аз поне със сигурност се опитвам, Р. Ч., моля те, опитай се да бъдеш непредубеден.

Р. Ч. последва банкера през тълпата до огромната дневна, където видяха Линдзи Мартин до рояла. Мъжът, с когото разговаряше, беше по-млад, отколкото Р. Ч. си го бе представял, и твърде голям красавец, за да му се понрави. Р. Ч. си помисли, че не е достатъчно внушителен, поне такава бе първото му впечатление. Все пак нямаше какво да изгуби, ако се запознае с него.

— Джереми — намеси се в разговора Фиг. — Искам да те запозная с любезния ни домакин, Р. Ч. Даймънд. Р. Ч., ти, разбира се, вече познаваш Линдзи Мартин. Тя е сред хората, които ценя най-много на света.

Даймънд нехайно целуна дизайнерката по бузата, после се здрависа с президента на *Ковингтън интернешънъл*. Той винаги се опитваше да прецени доколко енергични са хората по това как се здрависваха. Уелш стисна енергично ръката му и така мина първия тест. Р. Ч. съзнаваше, че независимо от хубавата му външност, Уелш трябва да е доста схватлив, в противен случай не би успял да постигне толкова много за толкова кратко време.

— Фиг, защо не заведеш Линдзи да хапне от лакомствата, които ми струват цяло състояние?

— Опитваш се да ме разкараш ли, Р. Ч.? — Линдзи Мартин се нацупи кокетно. Слабичката ѝ фигура бе обгърната от прилепнала черна коктейлна рокля, едно от собствените ѝ творения от новата ѝ колекция *Вечерни фантазии*. Съпругата на Едгар Шулц имаше изящни рамене, но носът ѝ бе твърде дълъг, а брадичката твърде ъгловата, за да

бъде наречена нещо повече от привлекателна жена. Все пак, Линдзи се обличаше и гримираше чудесно и бе много мила и общителна по характер.

— Нали знаеш, че не бих могъл да се отърва от теб, Линдзи — пошегува се Р. Ч. — Поздрави Ед. Жалко, че не можа да дойде.

Дизайнерката кимна и го изгледа многозначително. Даймънд бе наясно, че тя ще се обади на съпруга си при първа възможност. Едгар Шулц ще се интересува от това, че президентът на *Ковингтън* е бил включен в списъка на поканените тази вечер, макар че явно не се познава с домакина.

Р. Ч. знаеше, че Ед Шулц, също като него самия, се съживява щом се появи нещо, което да обещава и най-малката възможност за добра сделка. Както и братът на Ед, Сам. Той се огледа подозрително из стаята, но Сам Шулц не се виждаше никъде.

— Какво чакаме? — обърна се Линдзи към Фиг Болтън. — Да вървим да ядем скъпата храна на Р. Ч.

— На вашите услуги, госпожо! — отвърна с въодушевление Фиг, който обожаваше яденето. Хвана ръката на Линдзи и я поведе към трапезарията. — И горещо ви препоръчвам сушито^[1] от омари.

Даймънд се обърна отново към госта си:

— И така, Уелш, как вървят нещата в Атланта напоследък?

— Нещата в Атланта не биха могли да бъдат по-добре, мистър Даймънд. — После добави преднамерено: — Нещата в Атланта всеки ден отиват към по-добре.

Р. Ч. кимна:

— Чудесно. Радвам се да го чуя. Но тук не държим на официалностите. Наричайте ме Р. Ч.

— Джери. Хубаво местенце, Р. Ч. Другия път като дойдете в Атланта, с удоволствие ще ви разведа лично из нашата фирма.

— Напоследък оставям повечето разходки на компютъра си. Обичам да съм тук, за да следя всичко с помощта на верния си телефон. Кажете ми, обичате ли орхидеи? — попита той внезапно.

— Ами... да, предполагам. — Уелш изглеждаше изненадан.

— Тогава елате с мен. Искам да ви покажа нещо.

Президентът на *Ковингтън* последва домакина си навън от къщата. Спуснаха се по тревисто хълмче към оранжерия с форма на осмоъгълник. Постройката беше впечатляваща в архитектурно

отношение, три еднакви оранжерии, построени в редица една до друга. Р. Ч. влезе в първата от тях и светна лампите, после махна с ръка на Уелш да го последва. Отвън като фон се чуваше класическа музика, изпълнена на пиано.

— Тук е малко хладно.

— Да, за разлика от горещата влажна нощ навън. През нощта трябва да поддържа температура 15–16 градуса, защото иначе дечицата ми няма да цъфтят както трябва.

— Разбирам — кимна Уелш и се огледа. — Страхотна оранжерия. Много модерна.

Р. Ч. разбра по изражението на госта си, че не е пропуснал израза *дечицата ми*. Сега щеше да се опита да измисли някой интелигентен въпрос за орхидеите, за да го впечатли. Тази игра се харесваше на Даймънд. Повечето управители на фирми нищичко не разбираха от градинарство, а още по-малко от орхидеи. Това бе още един от тестовете на Р. Ч., с които целеше да разбере колко схватлив е Уелш. Това нямаше нищо общо с бизнеса, но все пак имаше много общо с него.

— Тук имам нещо по-обикновено.

Даймънд поведе госта си по тясна пътека, покрита с натрошен розов кварц, от двете страни на която растяха десетки видове орхидеи.

— Знаете ли, че Чарлз Дарвин се е интересувал от орхидеите много повече, отколкото от останалите си изследвания? Това дава представа колко много може да се открие за тях. Около една седма от цветята на планетата Земя са орхидеи. Съществуват над тридесет и пет хиляди вида.

— Невероятно. Чувал съм, че се отглеждат трудно. Сигурно имате лека ръка.

— Не. Това, че са капризни, е просто лоша слава. Признавам, че понякога са малко придирчиви, но има видове орхидеи, които виреят около полярния кръг. Не бяхте чувал за това, нали? — Без да чака отговор, Р. Ч. посочи към един екземпляр *phalaenopsis* с изящни извити клончета и лилави цветчета, изпъстрени с по-тъмни ивици. — Погледнете тук. Това се нарича мъхеста орхидея. Може да я завъди и новак. Ако правилно се грижиш за нея, цъфти месеци наред.

— Хм-м, невероятно.

До този момент Р. Ч. не беше особено впечатлен от опитите на младия ръководител да изглежда заинтригуван.

— Елате насам. — Той поведе Уелш край огромен, безформен каменен фонтан в средата на оранжерията. — Искам да ви покажа нещо интересно, моята бяла Коледна звезда. Тя е от Мадагаскар. Цветята, също като бозайниците, могат да се променят, за да се адаптират към околната среда. Виждате ли това? — Той посочи към една дълга няколко сантиметра издънка на *seshuipedale Angreacum*. — Мистър Дарвин е предполагал, че тези тичинки са еволюирали от огромна нощна пеперуда с дълго смукалце. Това звучи доста фантазмагорично, не смятате ли? Но проклет да съм, ако четиридесет години след това на остров Мадагаскар не открили нощна пеперуда с език дълъг към тридесет сантиметра. Просто не е за вярване.

— Не е. — Уелш изглеждаше леко развеселен.

Р. Ч. усети, че президентът на *Ковингтън* се чуди дали да не пусне една шегичка за възможностите на нощна пеперуда с език тридесет сантиметра. Това бе често срещана реакция. Р. Ч. оцени факта, че Уелш се въздържа от остроумни забележки.

— Вероятно ви е досадно — сепна се Р. Ч. — Но човек трябва да има някакво хоби, особено ако се занимава с работа като моята. Хобитата ни правят завършени личности и ни позволяват да видим нещата в перспектива. Вие с какво се занимавате, Джери?

— Какво? О, ами бягам и играя голф и тенис. Но бих казал, че най-голямото ми хоби е работата.

Даймънд кимна, доволен от отговора:

— Имате ли домашни любимци?

— Не. Живея сам и прекарвам твърде много време в офиса, за да се грижа добре за някое животно.

— Би трябвало да си вземете хубаво куче или котка. Животните те обичат, без да те съдят. Освен това не ти противоречат — засмя се Р. Ч.

— Както и орхидеите, предполагам — додаде Уелш с усмивка. Той посочи кичеста пурпурночервена орхидея. — А тази, Р. Ч.? Доста е необичайна.

— Това е *sophroiaeliocattleya* — отговори му Р. Ч., който много добре знаеше, че не е необичайна. — Принадлежи към едно от най-разпространените семейства. Всяко семейство орхидеи се разделя на

тѣй наречените родове, които разбира се имат подвидове. Но Венерините обувки се отглеждат доста лесно. Не ги различаваш много, нали Джери? — Р. Ч. го прониза с поглед. — Ела, ще ти покажа нещо наистина рядко. Виждаш ли...

През следващите петнадесет минути Даймънд изнесе цяла дисертация за *цветята аристократи* и как ги отглеждаше. Докато говореше, усети, че на Джереми Уелш му е досадно, макар да кимаше от време на време. Р. Ч. бе очаквал, че онзи ще се опита да му се подмаже и тѣй като той не го направи, Р. Ч. бе малко озадачен.

Възможно беше, разбира се, Уелш изобщо да не се нуждае от него, а това го заинтригува.

— Е, това е. Видяхте частица от истинския Р. Ч. Даймънд. — Той щракна лампите на оранжерията. — Да вървим обратно в къщата. Струва ми се, че още една чаша шампанско би ви се отразила добре.

— Благодаря ви, че ми показахте всичко това. Впечатлен съм от познанията ви. Вие сте истински ценител. Не го очаквах.

— Да, Джери, пълен съм с изненади — отбеляза Р. Ч., докато се изкачваха обратно по хълма към къщата.

Шарлот бе изумена като видя съпруга си да влиза на тържеството през стъклената врата откъм вътрешния двор. Мислеше, че отдавна се е качил горе и гледа изпълненията на Джон Уейн. Вместо това, ето че разговаряше с привлекателния мъж, който пристигна заедно с Фиг Болтън. Заинтригувана, тя се извини на хората, с които говореше и се отправи към тях, за да ги поздрави.

— Скъпи — каза тя. — Всички питат за теб. Извиних те пред толкова хора, а ти си бил сред гостите. Толкова се радвам.

Тя леко докосна с устни бузата му, като в същото време улови погледа на привлекателния непознат.

— Струва ми се, че не се познаваме — каза му тя. — Аз съм Шарлот Даймънд.

— Джереми Уелш. — Той стисна леко ръката ѝ. — От Атланта.

— Щастлива съм да се запозная с вас.

Мина сервитьор, който разнасяше напитки и тя си взе още една чаша шампанско. Уелш направи същото.

Р. Ч. взе чашата от ръката ѝ и отпи, но не ѝ я върна:

— Стига ми толкова светско общество за една вечер. Скъпа, кажи на Пол да ми изпрати нещо за ядене в стаята. Искам да хапна на спокойствие. Радвам се, че си поговорихме, мистър Уелш.

Шарлот гледа след съпруга си, докато той изчезна сред множеството, после каза:

— Сигурно не сте кой да е, Джереми. Щом съпругът ми е прекарал толкова време с вас.

— Не зная. Р. Ч. просто ми показваше оранжерията си.

— Интересувате ли се от орхидеи?

— Всъщност не. — Джереми се пресегна и взе няколко печени скариди от сребърния поднос, който хубавичка студентка разнасяше.

— Р. Ч. не показва орхидеите си на всекиго.

— Страхувам се, че го разочаровах. Не успях да проявя достатъчно въодушевление.

— Е, всички разочароваме Р. Ч. от време на време. Целият човешки род. Така че не го приемайте лично. Освен ако, разбира се, нямате намерение да сключвате сделка с него. — Тя го погледна за секунда. — Изглежда сте гладен, Джереми, а аз също не съм хапвала цяла вечер. Достатъчно дълго се правих на домакиня. Ще дойдете ли с мен на терасата да хапнем?

Той се вгледа продължително в светлите ѝ сини очи:

— Да, с голямо удоволствие.

Шарлот усещаше, че Джереми Уелш я намира за привлекателна и е изненадан, че е омъжена за Р. Ч. Повечето хора се изненадваха — тя бе осемнадесет години по-млада от съпруга си.

Като всички останали, Уелш вероятно бе предположил, че се е омъжила за Р. Ч. заради парите му. Това бе вярно, но само до известна степен. Парите бяха нещо хубаво, но Шарлот и преди да се омъжи не беше бедна. Разбира се, нейните пари бяха нищо в сравнение с богатството на Р. Ч., но бяха достатъчно, за да живее добре.

Не, имаше и друга причина за брака ѝ с Р. Ч., за която никой не знаеше. Това бе тайна между нея и съпруга ѝ, тайна, която ги свързваше.

Шарлот обичаше да флиртува с мъже като Джереми. За нея това беше нещо повече от игра. Беше вълнуващо — и *опасно* — да те желаят други мъже, освен съпруга ти. Разбира се, тя винаги бе имала обожатели, но сега, когато бе женена за Р. Ч. нещата стояха по иначе.

Мъжете, които я желаеха, бяха богати и имаха власт или копнееха за власт и пари. Шарлот бе наясно, че Джереми Уелш е от онези, които все още *само* копнееха за това.

Шарлот знаеше, че преди да свършат с вечерята, той ще я желае до безумие. Ще желае нея, разбира се, но ще му хрумне също, че ако започне връзка с жената на Р. Ч. Даймънд, това би му донесло късмет. Ще си мисли, че това би му дало някаква вътрешна власт. Шарлот знаеше, че хора като Уелш обожават да си играят с огъня.

Но Шарлот също обичаше да си играе с огъня, тя бе пълна с изненади.

През следващия един час, докато вечеряше, говореше и танцуваше с президента на *Ковингтън интернешънъл*, Шарлот се опита да прецени дали от Джереми Уелш би станало забавна играчка.

Накрая реши, че става.

[1] Японско блюдо от сурова риба, сервирана на тънки парченца.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

В шест сутринта в луксозния мансарден апартамент на Линдзи Мартин и Едгар Шулц в Манхатън на пресечката на *Пето авеню* и *Източна седемдесет и втора улица*, Едгар Шулц, който току-що си бе взел душ и бе облякъл скъп делови костюм за работа, седеше до кръглата маса във вътрешния двор и четеше *Уолстрийт джърнъл*, но вдигна поглед от вестника, когато Лусил поднесе закуската му. Филийка сух препечен пълнозърнест хляб, половин чаша обезмаслено пресносолено сирене, две огромни ягоди, малка чаша прясно изцеден сок от грейпфрут и кафе. Въпреки че беше умело подредена в пъстри италиански керамични съдове, тази храна бе нищожно количество в сравнение с онова, което Едгар обикновено поглъщаше на закуска.

Никак не беше забавно, а преди минута бе прочел една статия за международните финанси, която също не бе никак забавна.

— Лусил! — викна той на икономката. — Какво, по дяволите, е това? Надявам се, че не е представата на Пийт за истинска храна?

— Така нареди мис Линдзи — отговори невъзмутимо Лусил. Явно бе, че е очаквала подобна реакция. — Тя даде менюто за седмицата на Пийт вчера.

— Хайде махни всичко, освен сока и кафето. Кажи на Пийт да ми приготви някаква истинска храна. Например омлет с кашкавал, кифлички с боровинково сладко и...

— Не, не, не! Не го слушай, Лусил! — Линдзи Мартин, също изкърпана и облечена за работа, се втурна в слънчевия, пълен с цветя солариум^[1]. Тя сложи ръце на раменете на съпруга си и нежно го целуна по врата:

— Еди, днес е понеделник. От днес започваш нова диета, не помниш ли? Говорихме за това миналата седмица.

— О, по дяволите — избъбри с раздражение Едгар.

Наистина бе обещал на Линдзи, че ще смъкне излишните килограми. Бяха му махнали гипса миналия петък и оттогава се движеше с бастун, но шестте седмици, прекарани неподвижно в инвалидна количка, не бяха се отразили добре на и без това мудната му

обмяна на веществата. Мултимултимиллионерът бе наддал осем килограма. Прибавени към онези четиринадесет, които отпреди това тежаха на средната му на ръст фигура, те доста безпокояха съпругата му.

Линдзи бе луда по мъжа си и знаеше, че на неговата възраст, четиридесет и четири години, не може да се пренебрегва реално съществуващата опасност от инфаркт. Освен това, от сладък дебеланко Едгар се бе превърнал в страхотен дебелан.

— Казах, че ще отслабна и ще го направя — настоя той. — Само да започна пак да играя ракетбол. Докторът каза, че ще стане след месец, ако терапията върви добре.

— Мечо, ти играеше ракетбол и преди да си строшиш крака — напомни му Линдзи. — И все пак си с наднормено тегло. Спортуването, разбира се, е нещо важно, но можеш да отслабнеш само ако комплексът упражнения е комбиниран с разумна нискомаслена, нискокалорична диета. Д-И-Е-Т-А — изрече тя по букви, за да го подчертае.

— Скъпа, звучиш като гадна телевизионна реклама. Казах ти. Щом започна отново да играя ракетбол, ще започна и диета. Както аз го разбирам.

Линдзи си наля чаша кафе:

— Ти го разбираш да намалиш закуската си в десет от три понички на една. И да пиеш бяло вино вместо мартини преди вечеря. Еди, консултирах се със специалист по храненето и изчетох сума книги за диетично хранене. Съставих ти план как да си възвърнеш добрата спортна форма за шест месеца. А сега си изяж филийката, преди да изстине.

— Аз и сега съм в добра форма.

— Да, зная. Но колкото и да те обичам, нямам намерение да се грижа за теб, ако получиш удар или нещо такова, което да те повали на легло. Ще си намеря някой елегантен готин пич. По-млад от мен — додаде тя, като натъртваше на думите. Знаеше, че подобни заплахи действаха на съпруга ѝ. Колкото и да бе богат и да разполагаше с власт, Едгар бе неуверен по отношение на доста скромната си външност. Той се безпокоеше, че Линдзи ще избяга с някой по-привлекателен.

Тя, от своя страна, с удоволствие поддържаше заплахата, колкото и да бе безсмислена. На тридесет и шест години, Линдзи беше стройна

и елегантна, но далеч не бе красавица. Бяха й трябвали години, за да си намери съпруг. В действителност, повечето й приятелки бяха започнали тайничко да си мислят, че тя никога няма да се ожени. Но ето че Линдзи се запозна с Едгар по време на една делова среща, когато се опитваше да намери допълнителни спонсори за своята фирма за модно облекло. Тя намери нещо повече от бъдещ инвеститор. И двамата се влюбиха, може да се каже, от пръв поглед.

Едгар бе разведен и бе един от най-преследваните мъже в светските кръгове. Всички неомъжени дами от висшето общество в Ню Йорк и Нови Орлеан, където по онова време основно пребиваваше, се опитваха да го запленият. Но Линдзи притежаваше някои особени индивидуални качества, които спечелиха сърцето на Едгар. Тя бе непринудена и мила, а освен това притежаваше истински нюх за бизнес. В леглото с Едгар си говореха за сделки, за сливания и закупуване на предприятия. Линдзи не само слушаше, а откликваше с въпроси и предложения. Тя стана негов партньор в най-пълния смисъл на думата. Дори трите му деца от първия му брак се разбираха добре с нея. Тя никога не забравяше рождените им дни и си взимаше свободно време, за да бъде с тях, когато идваха на гости.

Последно, но съвсем не по значение, Линдзи имаше също тъй силно либидо като Едгар. През уикендите, когато се опитваха да остават само двамата, освен ако децата му не им бяха на гости, те прекарваха повечето време в леглото, като разговаряха и се любеха, а понякога гледаха на видео филмите, които бяха пропуснали. През повечето време обаче се любеха стръвно и с много изобретателност. Едгар бе луд по Линдзи, както и тя по него.

Линдзи бе станала негова втора съпруга само след шестседмично познанство, а за себе си бе сигурна, че той ще е единственият мъж в живота ѝ. Бяха женени от почти две години и тя все още го желаше толкова силно както докато се срещаха в началото.

— Еди, скъпи, тази диета е за твое добро. Мисля само за теб самия. Не, не е вярно. — Линдзи замълча и му се усмихна невинно. — Правя го и заради себе си. Толкова те обичам и искам винаги да си до мен.

Едгар въздъхна:

— Добре, добре, печелиш. Но трябва ли да ям тези гадости? — Той погледна с отвращение към чинията си. — Какво ще кажеш за

яйца на очи и английски кифлички? Моля те, бебчо.

Линдзи влезе в кухнята и се върна с диетичното меню, което бе оставила за готвача:

— В четвъртък ти се полага едно пържено яйце и суха кифла. Всичко на всичко ти се полагат две яйца за седмица. Това е положението. А сега изяж това като добро мече, Еди. Вече се обадох на Скип, за да му съобщя менюто ти за офиса. Той се съгласи да насрочва колкото се може по-малко делови обеда. Решихме, че докато отслабваш ще е по-добре да се храниш сам в офиса си. Скип знае какво трябва да ти поръчва.

— По дяволите, това е гнусен заговор! Как смееш да въвлечаш помощника ми в тази лудост! Плащам на Скип, за да работи за мен, а не за теб.

— Скип знае, че ако не ме послуша и не ти помогне да свалиш килограми, можеш да се гътнеш от сърдечен удар и тогава той ще е без работа. Той се тревожи за теб не по-малко от мен. — Тя се пресегна през масата и взе ръката му в своята. — Еди, загрижени сме, защото те обичаме. Ако Гленда се бе заела с теб преди години, сега нямаше да се налага да сваляш толкова килограми.

— О, боже, не намесвай в това и бившата ми жена. Гленда си имаше много недостатъци, но беше страхотна готвачка. А ти, миличка, не знаеш дори как изглежда кухненската печка. Ти дори не обичаш да ядеш. Как изобщо би могла да разбереш удоволствието и чувството на върховно задоволство, което дава едно добре стотвено ядене? По дяволите, та аз съм те водил в най-добрите парижки ресторанти и ти само чоплиш първокласни ястия. Не знам защо съм се оженил за теб. — Той намаза сиренето на препечената филийка и отхапа огромна хапка.

Линдзи го погледна изкусително:

— О, можеш и още как. Спомняш ли си за снощи, а?

Той остави филията и отпи глътка кафе:

— Добре, малка никаквице, ела тук.

Тя притича и намести коравото си дупе в широкия му скут. Той взе една от огромните ягоди от чинията си и я разклати пред устните ѝ. Тя се засмя и отвори широко уста. Едгар държеше дръжката и люлееше голямата ягода — напред-назад, напред-назад — докато тя я изсмука. Усети как членът му набъбва и се опира в дупето ѝ.

— Защо не довършим закуската горе? — прошепна тя. — Колата ще дойде чак след петнадесет минути. Може и да почака.

— Ами, нали имам нужда от упражнения — ухили се той.

Едгар пристигна в офиса на *Шулц ентърпрайсиз* в центъра на града в значително по-добро настроение. Служителите му го посрещнаха с поздравления и с явно облекчение. Последните шест седмици, докато бе прикован в инвалидната количка, бяха повлияли зле на характера на Едгар и се бяха сторили безкрайни на всички около него.

— Здравсти, Ед. — Скип Нелсън влезе в офиса му с чаша силно черно кафе. — Сигурно се чувстваш страхотно да си отново на крак.

— Аха. Значи, какво имаме за днес? — После добави хладно: — Освен проклетата диета.

— О, диетата! Линдзи ме накара да обещава, че ще ти помогна да я спазваш. Тя, струва ми се, наистина гледа сериозно на това.

— Да, да, зная. Гледа насериозно, понеже тежи само някакви си четиридесет и осем килограма. На нея диетата не й пречи. Добре, прати някой да ми купи кутия *Марлборо*. Ако не мога да ям, ще започна отново да пуша.

Скип не се трогна:

— Ед, не мисля, че идеята е добра. На Линдзи няма да й хареса.

— Ти за кого работиш, по дяволите? — изрева Едгар.

— Ето ти съобщенията. Ще дойда по-късно, след като глътнеш някоя и друга фирма за закуска — смотоледи Скип и се отправи към вратата.

— Дявол да го вземе, Скип, съжалявам. Обаче не понасям диетите. Скапват ми настроението.

— Забелязал съм. Но имам една добра новина, поне за днес. Имаш делови обяд в *Льо Сирк*. Не можех да го отложам, защото човекът идва със самолет от Атланта. Джереми Уелш от *Ковингтън интернешънъл*. Нали ми каза да насроча нова среща с него.

— Аха, точно така. Отново се интересувам от него.

По дяволите, помисли си той, бих се заинтересувал от всеки, който означава неотменим обяд в *Льо Сирк*. Освен това, Линдзи му бе

казала, че е видяла Джереми Уелш да разговаря с Р. Ч. Даймънд на онова тържество в чест на Четвърти юли, на което ходи.

Онова, от което бе заинтригуван Едгар, сега беше не толкова *Ковингтън*, колкото интереса на Даймънд към *Ковингтън*. Ако Р. Ч. се опитваше да докопа конгломерата, можеше доста да се позабавляват, може би като в добрите стари времена. Едгар искаше този път да натрие носа на Даймънд. Даймънд беше спечелил последния път, когато бяха кръстосали шпаги преди няколко години по сделката за фирмата *Прайд ойл*. След онзи случай Едгар се бе шегувал пред пресата и пред сътрудниците си, че Даймънд е наранил гордостта му, но истината беше, че Едгар Шулц не обичаше да губи, особено от Даймънд.

В препълнения с цветя салон на *Льо Сирк* жужеше обичайният брътвеж на светски люде, бизнесмени и знаменитости. Едгар влезе в модния цирк и поздрави собственика Сирио и многобройните си познати в претъпканата предна част на салона. Бавно си проправи път до обичайната си маса, като използваше махагоновия си бастун със златен накрайник, който Линдзи му бе подарила по случай оздравяването.

Джереми Уелш вече беше там и пиеше на малки глътки минерална вода с лед и резенче лимон. Той стана и се здрависа:

— Радвам се да те видя пак, Ед. За щастие, жив и здрав.

— Да, Джери, мога да ти кажа, че хич не е приятно да си вързан така. — Едгар внимателно се отпусна на стола, на който келнерът го покани. — Но извадих доста по-голям късмет от онзи елен и ферарито, така че, предполагам, не бива да се оплаквам.

Само за секунди келнерът донесе леденостудена водка мартини с две Мариновани маслини и подаде менюта на двамата.

— Ял ли си тук преди? — попита Едгар госта си.

— Не. Не идвам много често в Ню Йорк. Това обаче изглежда е доста посещавано местенце.

— Въобщо не ми пука кое е на мода и кое не е. Аз харесвам храната тук. Сосовете. Десертите. Ако майстор готвачът е добър, се примирявам с всяко заведение, дори да е претъпкано като това. Има една кръчма в Трибека, близо до офиса ми, която сътрудниците ми

считат за твърде долнопробна. Но мога да се закълна, че там правят най-хубавите пържени стриди в целия град. Сервират ги с люта майонеза. Направо божествено. Хайде да поръчваме. Имаш ли нещо против да избира и за теб?

— Ще ми бъде приятно.

Едгар допи на един дъх мартинито си и кимна на келнера, който чакаше до масата.

Този път един сервитьор му донесе чай с лед. Едгар си имаше правило — само по едно питие на обед, независимо колко дълго продължава обядът. Освен ако няма смекчаващи вината обстоятелства.

След като Едгар обсъди с келнера специалитетите на деня и направи поръчката, той поведе неангажиращ разговор с Уелш. Говориха си за голф, за играта на блек джек в Лас Вегас, за скачащия нагоре-надолу индекс *Дау Джоунс*. Едгар с охота погълна предястията след оскъдната си закуска и отново кимна на келнера.

— Донесете отново листата с вината. Промених решението си. — Едгар реши да наруши правилото си за пиенето, тъй като искаше да накара президента на *Ковингтън* да се отпусне. Само така можеше да вземе решение докъде би могъл да стигне с този човек и докъде би искал да стигне с *Ковингтън*.

Листата с вината бе донесена начаса. Едгар я прегледа внимателно в продължение на няколко минути преди да поръча бордо от първокласна реколта, което явно го удовлетвори.

— Аз не пия на обяд — уведоми го Уелш.

— И аз не пия по принцип, но виното е задължително с храната тук. Не можеш да ядеш божествена храна и да не пиеш от божествения сок. — Изведнъж се сети нещо. — О, божичко, Джери, не си излекуван алкохолик, нали? Извинявай, трябваше първо да попитам.

— Не, не, Ед, вино може. И без друго ще пътувам обратно за Атланта.

— Да не си дошъл дотук само за обяда?

Уелш кимна усмихнат.

— Обичам хората, които не си играят на шикалки.

Сервитьорът на вината донесе бутилка *Шато Петрус*, което Едгар опита и одобри. След като им наляха виното, той вдигна тост:

— Нека се случват само хубави неща. За всички ни.

— Хубави неща... за всички, които ги *заслужават* — допълни Уелш.

Пиха и поговориха още малко за незначителни неща. Едгар реши, че младият президент на *Ковингтън* има данни.

Донесоха храната. Агнешки врат и картофено пюре с трюфели за всеки от двамата и отделно половин порция спагети със сос *Примавера* за Едгар. Докато се хранеха, Шулц поддържаше разговора на неутрални теми и се престори, че се интересува как се справят *Атланта брейвс* през този сезон. Всъщност не се интересуваше много от бейзбол, но редовно следеше спортните страници и можеше да обсъжда отбори и играчи с най-големите запаянковци. Това му бе необходимо, за да опознае хората, да види какво представляват извън залата за преговори. Уелш изглежда бе истински спортен ентузиаст и човек с разностранни интереси. Едгар хареса въпросите, които задаваше. Беше интелигентен човек, общителен, без да бъде любопитен.

Едва по време на десерта Едгар се опита да разбере какво мисли Уелш по интересувания го проблем:

— Какво е мнението на изпълнителния ви директор, Рандолф Пинкни, за всичко това? — попита той и натопи лъжичката си в крем карамела.

— За кое?

— Джери, мислех, че не си играеш на шикалки. Слушай, ти се опитваш да продаваш фирмата. Шефът ти знае ли? Или играеш своя игра?

Уелш вдигна рамене:

— През последната година Пинкни кара както си знае. Уверявам те, че ще се съгласи с всичко, което би му донесло повече пари и повече време за игра на голф. Няма да създава никакви проблеми. Виждаш ли, ние сме много близки. Той ми е като баща.

Едгар отпи глътка вода и погледна с копнеж към неначения шоколадов кейк на Уелш:

— Ще си взема една хапка, нали може?

Уелш бутна чинията към него:

— Яж колкото искаш, Ед. Аз мисля само да си изпия еспресото.

— А онзи старчок, който оглавява събранието на акционерите? Бившият изпълнителен директор. Последният Ковингтън.

— Коуви Хилиърд? Здравето му е разклатено, той е само един фигурант. Не е в състояние да ни се противопостави. Мисля, че вече не го е грижа. Мога да осигуря мнозинство в управителния съвет и подкрепата на ключовите фигури в ръководството. Планирал съм всичко много внимателно. Имам стабилна основа.

— Добре. — Едгар кимна замислено. — С кого другиго си говорил?

— Р. Ч. Даймънд. Но ти знаеш за това. Срецнах жена ти на неговото празненство. Предполагам, че ти е казала.

— Аха. Та, Джери, защо тогава говориш отново с мен? Даймънд не се ли интересува от сделката?

— Интересува се и то много.

— Тогава пак те питам защо се върна при мен?

— Защото говорих първо с теб. И искам да си изясним нещо. Аз не съм се свързвал с Даймънд. Банкерът му, Фиг Болтън, ми се обади и си поговорих с човека. Искях да чуя какво ще каже.

Едгар остави вилицата си на празната тортена чиния:

— Така е почтено. Какво предлага той?

— Не мога да ти кажа това.

— Трябва да започнем отнякъде. Ако се захващаме с това заедно, настоявам да играем честно. Ще проуча нещата наистина сериозно. Съдбата трябва да е благосклонна или въобще няма да участвам.

— Да не си суеверен, Ед?

— Разбира се, че съм. Ако беше на мое място и ти щеше да си — каза назидателно Едгар. — Хвърляш се в голямата игра, Джери. Постигнал си много досега, издигнал си се бързо. Но не мисля, че преди си играл в тази дивизия. Преди да те взема в отбора, трябва да съм адски сигурен, че си струва.

— Мога да ти осигуря *Ковингтън интернешънъл* на тепсия. — Уелш се облегна доволен. — Гарантирам ти го. Съвсем сериозно. Дори някой да се опита да провали сделката, няма да успее. Аз съм там по дванадесет, четиринадесет часа всеки ден. Знам какво се прави и кой го прави. Всъщност, там скоро ще гръмне бомба и аз ще съм онзи, който е поднесъл клечката към фитила. Могат да се направят доста пари. С теб... или без теб. Фирмата е стабилна.

Едгар постави платинената си карта *Америкън експрес* върху сметката. Уелш изглеждаше доста печен. Поне засега знаеше как

трябва да се държи. И все пак трябваше да го подложи на теста.

— Засега не обещавам нищо, Джери. — Той надраска нещо върху едно листче и го подаде на Уелш. Тук съм записал домашния си телефон, който го няма в указателя, както и номера на частна телефонна кабина. Името, на което е вписана, е Джон. С. Прат. Преди да предприемем нещо по-нататък, искам информация за *Ковингтън*.

— Секретарката ми ти изпрати цял куп финансови отчети от всички направления, както и копие от обръщението ми към акционерите, озаглавено *Стратегии за разрастване в бъдеще*.

— Не говоря за тъпи годишни отчети, Джери. Знаеш какво имам предвид. Ако ще говорим за закупуване на фирмата ви, трябва да зная точно колко струва и какъв е оборотът, до последния долар. И трябва да съм сигурен, че двамата с теб сме единствените, които са наясно колко струва. Разбираш ли?

— Да. — Уелш се ухили широко и очите му заблестяха. Червеното вино изглежда си бе казало думата. — Имам всичко, Ед. Това, което ще видиш, страшно ще ти хареса.

— Добре. От сега нататък се обаждай на частния ми номер от автомат. Този тип интриги са много глупави, нали?

— Особено след като са ме видели тук с теб — отбеляза Уелш. — Не трябваше ли да изберем по-тихо местенце?

— Не. Исках да ни видят веднъж заедно на публично място да пием и да вдигаме наздрависи. Искам да разбера кой ни е забелязал и кой се интересува от това. Един от сътрудниците ми днес обядва тук с клиент. Той ще наблюдава дали някой ни следи и ще ми докладва. Щом си предупреден, си по-малко уязвим. Отсега нататък вече ще се срещаме на четири очи. И, моля те, много е важно винаги да се обаждаш от телефонни кабинки, които са по-далеч от офиса или дома ти. При такъв голям залог не можем да рискуваме.

— Не, не можем. Преди да ти изпратя пакета с информация трябва да получа някакви гаранции от теб. Трябва да се грижа за интересите си. И ти трябва да пазиш своите. — Уелш изглеждаше напълно искрен. — Ако заедно се заемем с това, трябва да знаем какво точно печели всеки от нас при сделката.

— Разбира се, така е. — Едгар отбеляза наум, че Уелш вече изглежда напълно спокоен. — Адвокатът ми ще подготви частен договор между нас двамата. Готов съм да ти дам и известна сума в

аванс. За да покриеш разходите си, нали разбираш. Да кажем петдесет хиляди за твоята лоялност и запазването в тайна на този проект. Мога да ги преведа направо в поверителна банкова сметка в Швейцария. Никой не би могъл да ги проследи.

Уелш поклати глава:

— Не, ще взема парите, които ми се полагат, ако сделката стане. Не искам ъ-ъ... — той отпи от виното си.

— Премия? Това ли е думата?

— Не, думата е *подкуп*. — Уелш изглеждаше раздразнен. — Слушай, Ед, мислех си, че искам да работя с теб. Мислех си, че си най-почтеният сред този вид. Харесвах репутацията ти. Но това, че ми предлагаш пари под масата, е отвратително. Не ги искам. Караш ме да се чувствам продажник.

Той дръпна стола си назад, готов да си върви.

— Хей, не си тръгвай, само опипвах почвата. — Едгар се ухили толкова широко, че малките му очи сякаш потънаха в гънките плът около клепачите. — Харесваш ми, Джери. Радвам се, че реагира така. Ако беше постъпил по друг начин, ако беше приел парите, щях да зарежа сделката още в този миг. Никога вече нямаше да разговарям с теб и по телефона.

— Винаги ли пускаш стръв на хората по този начин?

— Опитвам всичко, което мисля, че ще свърши работа — отвърна искрено Едгар. — Защото правя сделки само с хора, на които мога да се доверя. Виждаш ли, ако вземеш пари от мен, значи би взел от всекиго и накрая ще остана с пръст в уста. Ако ще спя с теб, трябва да съм сигурен, че няма да ми лепнеш нещо.

Уелш кимна и отново се отпусна:

— Добре го каза.

— Окей, партньоре. Адвокатът ми ще оформи договора. Добре би било и ти да си вземеш частна пощенска кутия, в случай че ни потрябва. Сега трябва да действваме бързо. Следващата стъпка...

— Е да ти предам информацията за фирмата си и как работи — довърши Уелш. — Кой с какво се занимава. Кои подразделения са печеливши и кои трябва да се поокастрият. На специалистите ти ще им трябват седмици, може би месеци, за да съберат това, което аз мога да ти изпратя утре с *Федерал експрес*... или поне веднага щом оформим сделката помежду си.

— Добре, потегляме. — Едгар подписа чека. — Вълнувам се от това, Джери.

— Аз също се вълнувам, Ед. Ще бъде страхотно и за двама ни.

— Нали ще ме държиш в течение за Даймънд?

— Ще го пратя за зелен хайвер.

— Направи ми една услуга. Продължи да го залъгваш още малко. Поддържай интереса му.

— Защо? Аз мислех, че...

— Направи го, Джери. Заради мен. — Едгар се изправи и стисна ръката на Уелш. — Колата ми ще те откара до летището. Аз ще взема такси до центъра, но първо трябва малко да повървя. Лекарят ми иска да се движа повече.

Едгар изпрати Уелш до белия си мерцедес и проследи с поглед отдалечаващата се кола. После се отправи през *Шестдесет и пета улица* към *Сентръл парк*. Беше хубав ден за разходка, приличаше по-скоро на пролет, отколкото на средата на лятото. Небето беше ясно и синьо, а въздухът сух и сравнително чист.

Шулц се усмихна на една възрастна дама, която разхождаше дакела си и се загледа в неколцина бояджии, които освежаваха фасадата на някаква общинска сграда. Почувства се добре. Хрумна му, че всъщност за пръв път от месеци насам е свършил да яде, без да се чувства още гладен.

Всъщност, той все още беше гладен, но вече не за храна.

През това време в *Льо Сирк* една от клиентките се извини на сътрапезниците си и отиде до тоалетната. Тя изчака всички да излязат, после се пъкна в една от кабините и заключи вратата. Измъкна от чантичката си телефон и бързо набра някакъв номер. Описа съвсем точно Джереми Уелш на човека отсреща и докладва, че двамата с Едгар Шулц са разговаряли доста оживено.

— Разбери кой, по дяволите, е този — нареди тя. — Май беше от онези, които горят от нетърпение да се включат в играта. Двамата с Шулц изглеждаха много гъсти.

Като се върна на масата си, жената със задоволство отбеляза, че никой от шпионите на Шулц не ѝ е обърнал особено внимание.

[1] Градина на плосък покрив. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Добро утро, мистър Уелш — посрещна го секретарката му Нора. Тя повдигна очилата си на челото и се усмихна загрижено. — Върнахте се по-бързо, отколкото очаквах. Как беше Ню Йорк?

— Ню Йорк си беше същият както винаги. — Той взе купчината съобщения, които тя му подаде, и ги прехвърли набързо. — Сестра ми се оправя. Ще я изпишат от болницата след няколко месеца.

— О, радвам се да го чуя. Бедничката, какво е преживяла... — Нора поклати съчувствено глава.

Официалното обяснение на Джереми за извънредните му самостоятелни пътувания до Ню Йорк по работа, несвързана с *Ковингтън*, беше сестра му, която живееше в Ню Йорк и която уж я беше блъснало такси. Не се налагаше другите да знаят истинската причина. И без това скоро щяха да я научат. Засега предпочиташе да запази дискретност.

Той тръгна към офиса си, но се спря на прага:

— Нора, не ме свързвай с никого, докато не свърша с тези. Ще ти се обадя. И, моля те, донеси ми чаша от най-силното си кафе.

— Разбира се, мистър Уелш. Впрочем мистър Пинкни се отби. Изглеждаше изненадан, че сте в Ню Йорк. Изглежда не знаеше, че днес ще бъдете извън града.

— Казах му, но вероятно е забравил. Какво искаше?

— Нищо особено, доколкото разбрах, или поне нищо, което би ми казал. Отиваше да играе голф с някакви японски клиенти. Каза, че ще ви се обади довечера вкъщи.

— Благодаря, Нора. Не забравяй за кафето. — Джереми затвори вратата си.

Зачуди се защо Пинкни би му звънил вкъщи. Напоследък беше твърде необичайно за изпълнителния директор вечер да говори за работа. Все пак, изглежда Рандолф изживяваше някаква промяна. В последно време действията му все по-често озадачаваха Джереми. Например настояванията му да наемат онази калифорнийска фирма, ВИП, бяха едно от най-странните неща, които някога бе правил. Да

признае, че имиджът на *Ковингтън* се нуждае от промяна съвсем не беше в негов стил.

Каквито и да бяха настоящите тревоги на Пинкни, Джереми се надяваше, че не е замислил нещо, което да създаде проблеми. За момента бе важно да угажда на изпълнителния директор.

Джереми престана да мисли за Пинкни и набра номера на Брус Райнхарт. Брус вероятно бе нетърпелив да научи как е минала срещата с Едгар Шулц. Разбира се, той няма всичко да му докладва. Част от настоящия му план беше да накара Брус да си мисли, че е вътре в нещата, без това действително да е вярно. Засега планът действаше. Брус бе готов да се хвърли в огъня заради него.

Уговориха се да се срещнат на любимото си място, в един не много посещаван бар на *Пийчтри*, където нямаше вероятност да попаднат на познати.

— Добре — каза Райнхарт, — значи ще се видим в шест и половина. И аз имам нещо да ти показвам. Снимки. Много интересни снимки.

— Дявол да го вземе. Брус, да не си снимал някоя от приятелките си гола? Изгори ги. Жена ти може да ги намери.

— Знаеш, че не бих направил нещо толкова глупаво. Става дума за новата ти позната Шарлот Даймънд. Интересува ли те?

— Ей, вече ти казах. Нямам намерение да се забърквам с нея. Твърде е рисковано. — Джереми съжаляваше, че въобще е споменал на Брус за запознанството си с Шарлот Даймънд и за флирта им.

Райнхарт се засмя:

— Не ме занасяй, приятел.

Барът в центъра на града, в който си бяха уговорили среща, беше шумен и претъпкан. Имаше много хора в командировка от други градове, мъже и жени, които си говореха на групички. Беше чудесно място да останеш анонимен. Брус Райнхарт си помисли, че вероятно в цялото заведение няма и един човек от Атланта, освен него самия и персонала. Това място му харесваше. Лъскаво и новичко, като за туристи. Караше го да се чувства сякаш и той е дошъл от другаде.

Допиваше първото си уиски, когато Уелш се появи. Президентът на *Ковингтън* изглеждаше бодър и отпочинал.

— Е, Джери — вдигна тост Брус, след като сервитьорката му донесе още едно уиски и бира за Уелш. — Да пием. За успеха, надявам се. Как мина днес?

— Не беше зле, но няма да стане толкова бързо. Ед Шулц още не е решил. Проучва някаква друга фирма на запад, която също го интересува.

— Играе игрички — предположи Брус. — Все още не иска да знаеш, че предложението го интересува. Къде се срещнахте?

— *Льо Сирк*. Никога не съм виждал друг човек да се тъпче така. Направо можеше да чуеш как холестеринът му се покачва.

— Претъпкан и моден ресторант не е добър знак. — Брус изглеждаше разтревожен. — Значи не му пука кой ще ви види заедно. Кое то означава, че си прав, може и да не го интересува. По-добре би било да те покани на обяд в столовата на фирмата си.

Уелш вдигна рамене:

— Кой знае? Може да го интересува, а може и да не го интересува. Времето ще покаже. Впрочем, Брус, ти каза, че ще ми показваш нещо.

Брус потупа кафявия плик, който стоеше на масата помежду им:

— Разгледай ги.

Уелш измъкна от плика две цветни снимки дванадесет на осемнадесет. И двете бяха на Шарлот Даймънд и вероятно бяха правени в ресторант. Тя беше с някакъв мъж, горе-долу на нейна възраст. Държаха се за ръце и изглеждаха доста влюбени.

— Откъде ги взе?

— Дълга история, а и не е важно. Но си помислих, че ще са добри карти при пазарлъка, ако накрая тръгнем с Даймънд.

— Помисли си, Брус! Този човек има повече пари от господата. Има и страхотно готина млада жена. Мислиш ли, че не я следи? Мислиш ли, че изобщо я изпуска от погледа си, без да научи какво прави? Защо мислиш, че реших да не се занимавам с Шарлот? Колкото и да е хубава, не искам Р. Ч. да ме подгони за това, че съм чукал жена му. Е, тя се среща с някого. Голяма работа. Ако ние знаем за това, гарантирам ти, че Даймънд също знае.

— Аз пък ти гарантирам, че не знае. Със сигурност. Добре, ще ти обясня. — Брус довърши второто си питие. — Истината е, че наех един човек да я следи, професионалист. Мислех си, че ще е добре за нас, ако

знаем повечко за нея. Исках да зная дали теренът е чист за теб, мой човек. И е така. Даймънд или й вярва, или не му пука. Моят човек следи Шарлот вече близо седмица. Даймънд не е пуснал никой подире й.

— Може и да си прав, но не разбирам. Защо ще правиш това заради мен?

— Правя го заради *двама ни*, Джери. Просто се грижа за бизнесинтересите ни. Шарлот Даймънд си пада по теб. Не ти ли е казала на онова тържество за Четвърти юли колко иска да те види отново? Това означава страхотна възможност. С главно *В*.

— Не, това означава голяма опасност, с главно *О*. Защо ще се интересува от мен, щом изглежда вече си има любовник? — Уелш на свой ред потупа кафявия плик. — И защо Даймънд не я следи? Чувал съм, че е истински параноик, а тя е много по-млада от него. Може да се окаже, че тя работи за съпруга си, като негов шпионин. Не ти ли хрумна тази възможност? Че тя ме обработва заради Даймънд? Ако разполага с нещо подобно за мен, това би му послужило при пазарлъка, ако се интересува от *Ковингтън*.

— Прав си. Не погледнах нещата от тази страна...

На Брус не му бе хрумнала подобна мисъл и трябваше да признае, че Уелш имаше основание. Но точно това беше забавното в този тип интриги. Ако не бяха те, корпоративното право би било ужасно скучно.

— Чувал ли си нещо за снаха ми? — смени темата Брус. — Как се справят ВИП?

— Изглежда имат вече подготвена кампания. Ще дойдат пак след няколко дни, за да ни я покажат.

— Бързо действат.

— Да. Сами си определиха крайния срок и го спазват. Но колко добра ще бъде кампанията им, ако работят толкова бързо?

— Искат да направят добро впечатление. Джери, какво имаш против Шийла? Какъв е проблемът?

— Не е Шийла, а онова, което предлагат. Имиджът на *Ковингтън* не се нуждае от промяна. Поне не сега. Знаеш, че не е подходящият момент. Само пилеем пари.

— Чувстваш, че си бил *принуден* да я наемеш?

— Да, струва ми се. Първо ти, а после и Рандолф. Все още не мога да разбера защо той се домъкна на срещата с тях. Ти си го уредил, нали?

Брус поклати глава:

— Чисто съвпадение, нали ти казах. Ели дала брошура на ВИП на жена му. Как би могъл някой да предположи, че Линда Пинкни наистина има влияние над съпруга си? Но какво толкова е станало, по дяволите! ВИП ще дойдат и ще си отидат, а вие ще получите нещо срещу парите си. Впрочем, не съм съгласен с теб. Точно сега е адски подходящ момент да се подсили външната привлекателност на *Ковингтън*. За прикритие, приятелю, за прикритие.

— Да, да — въздъхна Уелш. — Това е просто още едно нещо, което ми се струпва на главата. Точно сега, когато съм твърде зает с проекта *Екскалибур*. Това бе кодовото название, което той и Брус използваха за плановете си да завладеят *Ковингтън интернешънъл*.

— Боже мой, колко е часът? — Брус погледна часовника си. — Ели ще побеснее, ако пристигна след гостите за вечеря. Допий ми питието, мой човек, и не се пали за ВИП. Те ще свършат добра работа. Ще бъдеш доволен.

— Да бе! Да не си забравиш снимките. — Уелш му подаде плика.

— Запази ги. Явно, че няма да ни послужат в края на краищата. Скоро ще ти се обадя. — Брус взе шлифера си и куфарчето си от празния стол до неговия. — И ми обещавай да се отнесеш без предубеждение към снаха ми.

Уелш се усмихна и поклати глава:

— Ти си непоправим, Брус. Няма да проваля Шийла, ако кампанията им е добра. Познаваш ме. При всички положения, винаги поставям на първо място нуждите на *Ковингтън*.

Докато отиваше към подземния паркинг, където бе оставил колата си, Брус си помисли, че далеч не всички останали в *Ковингтън* биха се съгласили с Джереми Уелш, като разберат с какво се е захванал. Сигурно щяха да сметнат, че Уелш поставя собствените си нужди пред тези на *Ковингтън*.

И щяха да бъдат съвсем прави.

Рандолф Пинкни натисна копчето на дистанционното и изключи телевизионните новини. Всяка вечер през седмицата той и жена му обикновено пиеха коктейлите си преди вечеря с Дан Радер или Пийтър Дженингс, за да научат какво е ставало през деня. Така по време на вечерята можеха да говорят и за други неща, освен за неговата игра на голф или нейната на тенис.

— Скъпа — каза Пинкни, — кажи на Агнес да изчака с вечерята десетина минути. Трябва да се обадя на Джереми Уелш.

— Добре, Ранди. — Линда вдигна чашите от неговия бърбън и нейното бяло вино и ги постави върху сребърния поднос заедно с останките от плодовете и соса, които обикновено похапваха с питиетата си. — Станало ли е нещо?

— Не, всичко е наред.

— Тогава защо се обаждаш на Джери? Ти никога не говориш за бизнес вечер. Мислех, че сме се разбрали.

— Разбрахме се и не го правя често. Но днес не можахме да се видим в офиса.

— Е, добре. — Тя тръгна към кухнята с подноса в ръце. — Но, моля те, не се бави.

Рандолф влезе в малкия си кабинет до дневната и затвори вратата след себе си. Колко бе различен сега животът му, *на попрището жизнено в средата*, с Линда.

Някога първата му жена, Сали, се грижеше за децата и не им даваше да му се пречкат. Той винаги работеше до късно в офиса и рядко се прибираще за вечеря през седмицата. Когато се появеше, беше с пълно куфарче отчети, които трябваше да прегледа, преди да си легне. Някое от децата не го виждаше често по онова време. Много смътно си спомняше детството и на двете си дъщери. Разбира се, бе присъствал на рецитали и училищни пиеси и на тържеството за завършването им, но винаги закъсняваше, винаги бързаше и трябваше да тръгва по-рано. Постоянно обещаваше на Сали, че ще започне да я кара по-леко, че ще я заведе на почивка, че ще прекарва повече време с нея и децата. Но никога не го правеше. Сали беше от поколението жени, които приемаха съпруга си работохолик с примирението на отдавнашни мъченици.

Рандолф погледна снимките на двете си дъщери и трите си внучета, които стояха на бюрото му. Сега той и момичетата бяха

близки. Вече намираше време да обърне внимание на хората, които му бяха близки и скъпи. Но за горката Сали беше твърде късно. Сали беше мъртва. Той дори не бе разбрал колко сериозно е състоянието ѝ, когато тя си отиде тъй внезапно. Сали не бе искала да го тревожи с истината за болестта си, защото беше *толкова зает*.

Смъртта на Сали го разтърси до дъното на душата му. Беше малко преди да го направят изпълнителен директор на *Ковингтън*, постът, увенчал усилията на живота му.

След като се запозна с Линда, той ѝ довери, че се разкайва за пропиляния си, макар и увенчан с успехи живот. Беше спечелил доста пари, имаше хубава стара къща в Бъкхед и скъпи коли, паркирани отпред. И все пак, работещите в Ковингтън го бяха виждали през последните двадесет и пет години по-често, отколкото семейството му. Линда се съгласи, че нещата трябва да се променят, особено ако очаква тя да стане негова жена.

Сега той си позволяваше да прави всичко, което бе пропуснал, докато Сали бе жива. Той и Линда пътуваха до Европа и в Карибско море. Играеше голф четири пъти седмично. Винаги се отзоваваше, ако някой имаше нужда от него. И все пак, понякога го навестяваше тъга, че не е бил до Сали.

Рандолф набра номера на Уелш и нетърпеливо зачака да вдигне слушалката. Точно когато щеше да затвори, Уелш се обади.

— Джери, Рандолф е на телефона. Имаш ли малко време?

— Разбира се. Току-що влизам. Чакай да си сваля шлифера. — Последва мълчание и след малко се обади пак. — Ама че буря.

— Наистина. Как беше времето в Ню Йорк?

— Хубаво. Може да се каже, че денят беше хубав за Ню Йорк, ако въобще харесваш това място.

Рандолф се засмя.

— Знам какво искаш да кажеш. Ти какво правеше там? — попита той небрежно. — Искях да се срещнеш с едни японски клиенти.

— Не беше по работа, отидох само да видя сестра си. По принцип щях да ходя през уикенда, но трябва да бъда на годишния банкет на дистрибуторите в Хюстън.

— Да, вярно — каза Пинкни, макар да не си спомняше да са му споменавали за банкета. — Предполагам, че и аз трябва да се появя. Вероятно ще искат да държа реч.

— Не е необходимо, Рандолф. Уредил съм всичко. Наех Дон Мередит да дойде със самолет от Санта Фе и да им говори. Той ще ги забавлява, а после аз ще стана и няколко минути ще изнеса обичайната благодарствено поощрителна реч. Няма нужда да си проваляш уикенда. Това не е нещо особено.

— Добре, радвам се да го чуя. Впрочем, Джери, кога се връща мацката от ВИП?

— В понеделник. Искаш ли да ти се обадя за събранието? Или по-добре да водя записки и да ти докладвам. Няма нужда да се занимаваш с това.

— Не е проблем. Бъдещето на *Ковингтън* е важно за мен. А бъдещето е в новите идеи. Искам да чуя лично какво предлагат тези хора.

— Чудесно, ще те уведомя за колко часа е насрочено събранието. Нещо друго, Рандолф?

— Не — излъга той, после премина към целта. — Впрочем как е сестра ти?

— Както може да се очаква. Възстановява се бавно.

— Каква трагедия. Е, лека нощ. Утре ще говорим.

Линда почука на вратата точно когато затваряше телефона:

— Вечерята е готова, Ранди — извика тя.

— Веднага идвам. — Той продължи да седи до бюрото си. Сам бе избрал Джереми Уелш и то много внимателно. Имаше време, когато бяха истински екип и управляваха фирмата ръка за ръка. Сега едва си говореха.

Отчуждението, настъпило помежду им, разбира се, се дължеше отчасти на клетвата, която бе дал пред себе си да спре да работи толкова много. Беше на върха и можеше да остане там още десет години като само се държи на повърхността. В края на краищата, беше работил здраво цял живот и си бе пробил път по служебната стълбица. Сега трябваше да се радва на плодовете на своя труд.

Само че Рандолф бе започнал да се страхува, че дните му в *Ковингтън* може би са преброени. Джери искаше поста му, почти беше сигурен в това. Може би искаше дори повече от това.

Защо иначе би го лъгал? Вярно беше, че имаше сестра, която живееше в Ню Йорк, но не я беше блъскало никакво такси. Тя беше жива и здрава и гледаше четирите си деца. Рандолф знаеше, че Уелш

не се е виждал с нея през последните три години. Беше се погрижил да научи всичко това.

Защо тогава Джери ще ходи със самолета на фирмата до Ню Йорк? Дали не беше по собствена работа, за която не искаше никой в *Ковингтън* да знае?

Или пък тези пътувания бяха *твърде много* свързани с *Ковингтън*?

— Ранди! — Линда нетърпеливо почука на вратата. — Вечерята изстива.

— Идвам веднага — каза той и се изправи.

На Линда нямаше да ѝ се хареса, но Рандолф знаеше какво трябва да направи. Трябваше да се върне отново към ежедневието на фирмата. Трябваше отново да се включи в играта.

Искаше му се, обаче, да знае за какво точно се бори, помисли си той, докато седнаше на масата до Линда. Дали за поста си или за цялото бъдеще на *Ковингтън*! Или и за двете?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Към средата на юли, две седмици и половина след първоначалното им рекламno представяне в *Ковингтън*, Шийла и Дейвид се върнаха в Атланта точно по време на една рекордна гореща вълна. Заедно с тях пристигнаха Бен Ловиц, Линди Фен и Катлийн Симънс, всички изтощени от извънредна работа. Те дойдоха въоръжени със солидна кампания, съставена от идеи, графики и стратегии на ВИП как настоящият неясен образ на *Ковингтън интернешънъл* да стане по-динамичен и по-позитивен.

Представянето се проведе в огромната зала на *Ковингтън*. Присъстваха Рандолф Пинкни, Джереми Уелш и двадесетина изпълнителни вицепрезиденти и завеждащи маркетинга от различни подразделения на *Ковингтън*. Освен това имаше и неколцина завеждащи отдели — от *Разработване на нови продукти*, *Връзки с обществеността*, *Реклама* и *Развитие и нови технологии*.

Рандолф се бе погрижил залата да е претъпкана с административни служители, които по принцип не биха присъствали. Той бе разпратил бележки с предложение да *отделят малко време* като лична услуга. Кой би отказал на подобна молба на изпълнителен директор?

Въпреки енергичните протести на жена си, Рандолф бе се заел да изпълнява решението си постепенно да се върне към по-дейно участие в работата на фирмата. За тази цел трябваше да подбере специфични проекти, които да му осигурят свобода на действие. Подобриването на имиджа на *Ковингтън* беше идея, която в момента го устройваше, особено след като Джери Уелш изглежда беше твърдо против. ВИП бяха малка, талантлива и гладна фирма. По-важно беше, обаче, че ВИП му бяха необходими и всъщност само това имаше значение.

Преди да започне събранието, Рандолф стана и поблагодари на всички, че са дошли. Доволен беше от броя на присъстващите. Това беше малък триумф, лично негов.

— Мисля, че ще прекараме приятно тази сутрин — започна той. — ВИП са малка фирма, но мисля, че имат големи идеи. Искам всички

да чуete това, което ще кажат без предубеждение. — Добре, дами и господа — обърна се вече към Шийла Локууд и групата от ВИП, — готови сме да започваме.

— Благодаря ви, мистър Пинкни. — Шийла отиде до катедрата, на която бе оставила записките си. — Радваме се, че отново сме в Атланта. Имаме някои страхотни нови идеи за вашата фирма.

Рандолф седна на мястото си и се загледа в елегантната млада жена, която правеше енергичното си встъпление. Докато всички членове на екипа на ВИП се изреждаха да разясняват препоръките и стратегиите, разработени от всеки в неговата експертна област, Рандолф си водеше записки в работния си бележник. Групата от ВИП беше дошла, подготвена с впечатляващи теоретични разработки и нагледни материали — схеми, диаграми, графики, маркетингови проучвания и проучвания на общественото мнение, анализи на пазарните тенденции, всичко това съобразено с нуждите на *Ковингтън*. Беше заложил на тази малка фирма и те се бяха справили блестящо. ВИП щяха да го представят в добра светлина.

Докато Дейвид Коул представяше краткосрочните и дългосрочните предложения на ВИП и разясняваше подробно какво са готови да направят за *Ковингтън* и в какви срокове, Рандолф обходи с поглед залата. Всички изглеждаха доста добре настроени. Дори и да не бяха, знаеше, че са тук заради *него* и това му стигаше.

Шийла отново се върна на катедрата, за да произнесе заключителните си думи:

— Ръководителите на фирми, както и държавните глави, живеят доста изолирано — започна тя. — Вие сте заети с многобройните си служебни задължения, управлявате поверените ви фирми, подразделения или отдели. Но рядко ви остава време да погледнете отстрани и да видите нещата в цялост. Не искам да ви обидя, но много от вас са напълно откъснати от потребителите на стоките си. Някои нямат контакт и с работниците си. Ако корпоративна Америка като цяло и по-специално *Ковингтън* искат да останат на върха и да вървят напред, тогава трябва да се огледат наоколо. Трябва да погледнат и назад — подчерта Шийла. — И да си припомнят времето, когато да си купиш даден продукт означаваше да купиш качество и обслужване. Припомнете си времето, когато корпорациите се грижеха за клиентите си и техните желания.

Тя отиде до големия глобус, който бе поставен в края на подиума, и го завъртя:

— Светът се стеснява. Хората вече могат да влязат в магазина и да намерят стоки, произведени на практика във всички страни по света. Конкуренцията днес е небивала.

Рандолф слушаше внимателно. Младата жена не казваше нищо кой знае колко оригинално, но той почувства, че това послание трябва да се повтаря. Онова, което бе станало в корпоративна Америка, бе пълното обезличаване. Той също имаше вина за това, както всички останали. Време беше нещата да се променят и той почувства вълнение, като си представи промените в *Ковингтън*, които щеше да ръководи. За пръв път от дълго време насам Рандолф предчувстваше, че ще трябва да запретне ръкави и да се хване на работа. Беше страхотно чувство, чувство на опиянение, което осъзна, че му е липсвало. Голфът си имаше място, но не беше кой знае какво в сравнение с това да си начело на огромен конгломерат.

— Все още е необходимо да се изобретяват все по-добри капани за мишки — отбеляза Шийла, — но много по-важно е как ги *продаваш*.

Рандолф забеляза, че административните ръководители все още слушат внимателно. Дори Уелш изглеждаше по-заинтригуван, отколкото на предишното представяне на ВИП.

— ВИП проучва своите клиенти корпорации от гледна точка на потребителите им — продължи Шийла. — Онова, което се харесва на потребителите, се харесва и на нас. Онова, което не се харесва на потребителите, ние се наемаме да открием, да разберем и да променим. Ако *Ковингтън* желаят да вървят към бъдещето с положителен корпоративен образ, трябва да започнете продължителен диалог с потребителите си. Трябва да се стремите потребителите ви да са щастливи. Трябва да се стремите работниците ви да се чувстват сигурни и защитени, защото работят за вас. Днес видяхте подробния ни проект как да се създаде представата, че *Ковингтън интернешънъл* е жизнеспособна фирма, ориентирана към потребителя. Като разглеждате доклада ни, моля ви да отделите време и да помислите както за хората — ваши клиенти или служещи, така и за планетата. Корпорациите не могат повече да заблуждават общественото мнение с ловки машинации. Ето защо нашата кампания е насочена главно към

това да накара хората да разберат, че *Ковингтън интернешънъл* се състои от малки фирми, които проявяват загриженост.

Шийла затвори бележника си.

— Благодаря ви. Очакваме с нетърпение да работим за вас и да накараме хората да разберат, че сте загрижени на първо място за тях и планетата, а после за печалбите.

— На акционерите ни страшно ще им хареса — апострофира я Уелш.

Рандолф се намръщи. Значи Джери все пак смяташе да му прави мръсно. Изпълнителният директор отвори уста да възрази, но Шийла отвърна без колебание:

— Да, ще им хареса. След като повече хора ще купуват продуктите ви, печалбите ще нараснат и то доста. Да не би сега акционерите да са доволни? *Ковингтън* регистрира загуби през първото тримесечие на тази година. Дори в най-изостаналите в икономическо отношение страни хората си купуват стоки от първа необходимост. Те ще купят онова, което им предлага най-добро качество срещу парите им, но те също така искат да са сигурни, че не увреждат околната среда.

Уелш отново се обади:

— Както казвате, мис Локууд, *Ковингтън* понесе загуби през последното тримесечие. Какво ви кара да мислите, че като закупим вашите услуги и похарчим доста пари да внедрим вашите предложения, *Ковингтън* в края на краищата ще спечели от това?

— Добър въпрос, Джери — каза Рандолф, кимайки с глава. Усещаше, че е време да се направи малко на безпристрастен. Освен това бе сигурен, че Шийла ще успее да отговори задоволително на въпроса. — Какво ще отговорите на това, мис Локууд?

— Вече ви дадохме факти и цифри — пое топката Шийла. — ВИП са разработили добър план как да се създаде доверие у потребителите към многото и разнообразни продукти на *Ковингтън* — формулиране на нови цели, специфични мерки, които да разширят интереса ви към опазването на околната среда, създаване на доброволен комитет за сътрудничество между работодателите и служещите, центрове за вторична преработка на всичките ви продукти, дори кухни, където да раздават супа на бездомниците. Предлагаме да се създаде широка мрежа от осемстотин телефонни линии, на които

потребителите да могат да говорят с експерти по различните продукти. *Ковингтън* ще станат известни като фирмата, която я е грижа. Нашата кампания ще се води под забележителния нов корпоративен лозунг, който Линди Фен ви представи днес. Той ще накара обществеността да гледа по нов начин на *Ковингтън интернешънъл*. Планът ни ще успее, ако сте готови да вложите достатъчно енергичност при прилагането му. *Ковингтън* трябва да се *ангажира*. Ключовият елемент е ангажираност.

Рандолф остана доволен от отговора ѝ:

— Ангажираност и обединение. Толкова сме се разраснали, че вече почти не сме наясно кое какво е. Това, което казват ВИП, е напълно вярно. Няма нищо лошо в това да си голям. По дяволите, на мен ми харесва, че сме големи. Но трябва да започнем да създаваме впечатление, че се възприемаме като група малки загрижени предприятия. На мен поне идеята ми харесва.

Наоколо закимаха с глава и из цялата стая се разнесоха одобрителни забележки.

Рандолф видя как Шийла погледна към колегите си и се усмихна щастливо. Няма си на представа какъв късмет извади, помисли си той. Получаваха работата. Джери Уелш можеше да си рита срещу тях колкото си иска, но Рандолф знаеше, че той има последната дума.

— Мога ли да добавя още нещо? — попита Шийла. — ВИП ще започнат работа веднага, още щом получим одобрение и подредите по важност проектите, които днес ви представихме накратко.

— Хубаво — каза Пинкни с одобрение в гласа. — А сега, дами и господа, бихте ли последвали мис Гланц в залата за конференции, докато ние тук обсъдим доводите *за* и *против*. Струва ми се, че един час ще ни е достатъчен.

След като групата от ВИП бе изведена от залата, Рандолф стана и огледа присъстващите:

— Да чуем какво мислят всички. Джери, да започнем с теб, тъй като засега ти най-шумно изрази мнение.

— Нямам какво повече да добавя — каза Уелш. — Вече изказах съмненията си относно резултатността на кампанията на ВИП, изразена в конкретни печалби. Но като цяло тази кампания няма да ни струва бог знае колко и нищо в нея не би могло да навреди на

Ковингтън. Така че, ако *ти* я подкрепяш, Рандолф, аз съм с теб във всяко отношение.

— Благодаря, Джери. Някой друг?

Докато слушаше другите коментари и обсъждаше приоритетните проекти с ръководните кадри на фирмата, Рандолф си мислеше, че Джери Уелш не е отстъпил.

Уелш го бе оставил да спечели този рунд, и при това твърде лесно.

Шийла, Дейвид и останалите пиеха кафе, хапваха понички и нетърпеливо чакаха. Всичко беше минало добре, но те знаеха, че в бизнеса човек никога не бива да разчита на нещо, преди да е подписано, подпечатано и *платено*.

Половин час по-късно телефонът в залата за конференции иззвъня. Шийла вдигна и говори с Рандолф Пинкни няколко минути.

— Добре! — обърна се към другите, след като затвори. — Те искат да заложим цялата кампания. *Всичко!*

После обясни, че условието е Пинкни да получава ежеседмични писмени доклади за това как се развиват нещата. VIP трябваше да представят всички страни на кампанията, заедно с всякакви настъпили изменения на Джереми Уелш за одобрение.

— В ежедневната си работа ще поддържаме връзка с вицепрезидента по маркетинг. Дават ни офисна площ на тридесет и първия етаж, където се намират отделите им по маркетинг, връзки с обществеността и вътрешна реклама.

Представителите на VIP се разпрегръщаха и се поздравиха взаимно.

— Купили са цялата кампания!?! — Дейвид беше изумен. — Сигурен бях, не ще изберат само отделни неща.

— След цялата работа, която свършихме — заяви Бен Ловиц — щях да си направя харакири, ако не я бяха купили.

Докато останалите от групата прибираха материалите си от аудиторията, Шийла остана в залата за конференции, за да се обади на Брус и да му съобщи, че VIP вече официално са наети от *Ковингтън*. Знаеше, че той ще очаква да му е благодарна до гроб и затова се постара да звучи достатъчно възторжено. Тя наистина му беше

благодарна. И все пак, неприятно ѝ беше да се чувства задължена към него. Не се знаеше кога точно ще си поиска *дълга* и точно каква услуга ще поиска.

Тъкмо затваряше, когато вратата се отвори и Джереми Уелш влезе в залата за конференции.

Изглеждаше изненадан, че я вижда там:

— Не очаквах, че още ще сте тук.

— Трябваше да се обадя на Брус, за да му благодаря. — Шийла взе чантата си. — Нямахте да сме тук, ако той не беше ни отворил вратите.

— А сега като сте тук? Доволна ли сте?

— Разбира се. *Ковингтън* е голямо предизвикателство и голяма възможност за нас. Във възторг съм — усмихна се тя. — Вижте, мистър Уелш, знам, че изпитвате съмнения по отношение на нас, но няма да ви разочароваме. Имаме страхотни идеи и страхотен екип, който да ги осъществи.

— Добре, добре, нали получихте работата. Можете да престанете с рекламата — прекъсна я Уелш, но без злоба. — И освен това, можем да преминем на първо име.

— Добре, Джереми.

— И знаете ли, грешите относно моите възражения към ВИП. Не че не вярвам, че ще свършите онова, което обещавате. Просто не смятам, че на *Ковингтън* им е необходим пластичен хирург. Добре сме си и така.

Шийла пое дълбоко въздух и реши да рискува и да каже каквото ѝ тежеше:

— Джереми, ако наистина не виждаш нужда от тази кампания, ще протакаш ли прилагането на идеите ни? Защото, ако ще е така, колкото и да съм щастлива, че спечелихме тази работа, не бих искала да изгубя следващите няколко месеца от живота си в Атланта като си бия главата в стената. Или, по-точно, в небостъргач от стъкло и стомана.

— Шийла, не е нужно да заемаш отбранителна позиция — гласът му звучеше небрежно и съвсем не заплашително. — Това е животът. Трябва да умееш да избягваш ударите. Освен това Рандолф Пинкни е на ваша страна.

— Джереми, с какво ти пречат ВИП и онова, което искаме да направим за *Ковингтън*?

— Не е вярно. Не ми пречат. Но вие, скъпа моя, имате доста нереална представа за значението на ВИП за бъдещето на *Ковингтън*.

— Това, което можем да направим за имиджа на *Ковингтън*, е важно за бъдещето на фирмата. Затова не мога да проумея какво имаш против нас. Държа се грубо и агресивно с Дейвид и мен, когато дойдохме за първото рекламno представяне. Държеше се така, сякаш не би ни наел, дори да можехме да превръщаме слама в злато.

— Аз съм зает човек. Брус ме помоли да отделя време да ви изслушам. Изслушах ви, но това, което казахте, не ме впечатли. Аз работя с по-осезаеми неща, с *продукти*. Фирми като ВИП се занимават с нещо неясно. *Ковингтън* може да се задържи на крака без ничия помощ точно като по времето, когато Езра Ковингтън е основал фирмата през 1890 година.

— И ти не признаваш, че нещата са се променили за сто години — каза Шийла предизвикателно. — Независимо какво мислиш *ти*, ВИП са доказали, че получават осезаеми резултати за фирмите, с които са работили. По-силна лоялност на потребителите към техните продукти, по-ясна фирмена идентичност, по-големи печалби.

— Да, чух всичко това и преди. Слушай, Шийла, ти си умна жена. Днес изпълни залата с аплодисменти. Моля те, разбери, че не е нужно всички да те *обичат*. Имам да мисля за достатъчно други неща, та да се налага и да наглеждам ВИП вместо Рандолф.

— Благодаря — отвърна Шийла с нотка сарказъм в гласа. — Вероятно можем да измислим нещо, та да не се налага да се занимаваш пряко с нас.

— Не става. — Джереми енергично поклати глава. — Искам да знам от първа ръка за всяка отделна ваша измишльотина. За твое сведение, аз съм главен оперативен ръководител на фирмата. Сигнал съм дотук с работа и ще продължа да работя. Така че искам да виждам отчетите ви. Ще се срещаме, когато мога да ви отделя време. Ще одобрявам всичко, разбрано ли е?

— Напълно. Ще правим както кажеш. А сега би ли ме извинил...

— Не мисли, че съм категорично против кампанията на вашата фирма — усмихна се Уелш. — Има неща, които са разумни. Не виждам причина да се караме.

В този момент усмивката му се стори на Шийла пряма и непресторена. Той улови за малко погледа ѝ, докато се ръкуваха. Хрумна ѝ, че вероятно не е лош човек, а просто отдаден на фирмата си ръководител. Не виждаше бъдещето на *Ковингтън* от същата гледна точка като ВИП, но това не значеше непременно, че ще бъде несправедлив към тях. Разбира се, времето щеше да покаже дали беше права.

Тя се отпусна малко докато слизаше с асансьора до новите им офиси. Ако на Джереми Уелш можеше да се разчита да се държи като непредубеден професионалист, нещата щяха да потръгнат.

Като слезе при другите, се срещнаха с директора по маркетинг и асистентката му, Уийзи Хол — хората, с които трябваше да обсъждат нещата ежедневно. Те изглеждаха ентусиазирани от онова, което ВИП можеха да направят за *Ковингтън*. Шийла се поотпусна и започна да вярва, че наистина бяха влезли в *Ковингтън*.

— Всички сме развълнувани от ВИП — каза им Уийзи, след като шефът ѝ се върна в своя офис. — Опитвахме да прокараме някои подобни идеи отвътре. Но беше невъзможно да накараш някого да те изслуша. Вероятно сме изпратили милиони писма. Това още веднъж доказва, че понякога наистина са нужни външни експерти, които да дойдат да въведат промените.

Уийзи беше дребничка брюнетка с много къса коса и съдейки по мускулестите ѝ ръце, можеше да се предположи, че вероятно редовно тренира в гимнастическия салон на фирмата.

— Благодаря — кимна Шийла. — Надявам се, че разбирате, че ВИП не са дошли да подкопават онова, по което вече работите тук. Ние искаме да работим *заедно* с вас и да си поделим заслугите. Нашата кампания зависи от това как *Ковингтън* ще я приложат.

— Чудесно. Ще се радвам, ако мога да помогна по някакъв начин — каза Уийзи. — Ако ви трябва да научите нещо за *Ковингтън*, обърнете се към мен. Работя тук от девет години, дойдох направо от колежа. Аз мога да ви кажа и всичко, което ви интересува за Атланта. Най-добрите заведения, къде правят най-страхотните коктейли. Всичко наистина важно — засмя се тя. — Офисът ми е в дъното на коридора, така че просто ме викнете, ако имате нужда от мен.

Останалите от ВИП решиха да отпразнуват започването на новата работа в *Ковингтън* като си поръчат обяд. Шийла влезе в новия

си офис, за да се обади по телефона и да изпрати факс до Лос Анджелис. Тъкмо се канеше да се обади на Том, когато Катлийн Симънс се показва на вратата и се настани доволно на ръба на бюрото ѝ.

— Това е страхотно, Шийла — избърбори Катлийн. Тя, изглежда, си беше възвърнала предишното добро настроение. — Не мога да ти опиша колко ми харесва всичко в Атланта.

— Чудесно, радвам се, че ти харесва — усмихна се Шийла. — Докладът ти по маркетинг мина много добре. Наистина ги впечатли с проучванията на пазарните тенденции.

— Трябва да ти кажа нещо. Реших да променя живота си и да се махна от Лос Анджелис. Всъщност, настоявах да дойда на представянето, защото исках да проуча Атланта. Вече реших. Местя се тук.

— Какво? Та ти не си била тук дори двадесет и четири часа. Откъде знаеш, че би ти харесало да живееш тук? Освен това, имам нужда от теб в Лос Анджелис. Не можеш да ни зарежеш насред път и то точно когато започваме тази работа.

— Господи, Шийла, още не съм тръгнала да напускам. Просто честно те предупреждавам. Това не е прибързано решение. Мисля за това постоянно, откакто се разделихме с Хенри. След като завърша своята работа по кампанията, няма да съм ти нужна за постоянно и ще се огледам за работа тук, в Атланта.

Катлийн размаха стройните си крака от въодушевление, като ученичка:

— Знам, че е доста набързо, но Атланта просто ми действа добре. Това е промяната, от която се нуждая. А и, между нас казано, този Джереми Уелш си го бива. Защо не ми каза, че е толкова привлекателен? — тя погледна въпросително Шийла. — Или го искаш за себе си?

— Какво?

— Харесваш ли Джереми Уелш? Трябва да зная, защото в края на краищата ти го познаваш по-отдавна.

— Кати, да не си полудяла? Той е президент на тази фирма. Ние не се забъркваме с клиенти, забрави ли? Дори не зная женен ли е или не.

— Не ми изглежда женен. Не носеше халка. А и няма да бъде клиент за дълго, нито пък аз ще работя във ВИП след това.

— Добре, вземи телефонния му номер. Обади му се като се преместиш в Атланта — сръза я Шийла. — Тогава можеш да правиш каквото си искаш. Но не и преди това. Наистина говоря сериозно, Кати. Не искам да се случва нищо, което би застрашило шансовете ни да успеем с тази фирма.

— Шийла, я се светни. Приемаш ролята си на жена предприемач твърде насериозно. — Катлийн извади пакет цигари от джоба си и запали една.

— Когато си собственик на фирма, Катлийн, трябва да се отнасяш дяволски сериозно към това — отвърна Шийла. — Аз искам да успея. Зная какво искам и съм целенасочена. Ако не ти харесва, съжалявам.

— Аз съм не по-малко целенасочена от теб. Но все пак имам чувство за хумор. Добре, засега ще стоя настрана от Джереми Уелш, ако и ти не го закачаш.

— Аз ли? Аз имам Том, забрави ли?

— Вярно. Но мъжете винаги си падат по теб. Стига да намигнеш два пъти на Джереми и той е твой, а аз ще остана на сухо.

— Не е вярно! И въобще това е доста глупав разговор. Дори ако не бях обвързана с Том, Джереми не е мой тип. Нито пък *твой*.

— Откъде знаеш?

— Твърде е елегантен и преуспял за теб. Ти обичаш изпаднали мъже, за които можеш да полагаш майчински грижи.

— Благодаря ти, скъпа госпожо психотерапевт — наежи се Катлийн. — Ще излизам с когото реша, а пък Джереми ми харесва.

— Добре. Просто почакай докато вече не работиш за ВИП.

Катлийн погледна през рамото на Шийла към другия офис:

— Обядът пристигна. Аз съм гладна — каза тя и оправи късата си черна ленена пола.

Шийла се загледа през отворената врата как Катлийн отива при другите. Разговорът им я беше разстроил, както и новият развой на нещата. Не че обвиняваше Катлийн, че се нуждае от промяна или че смята Джереми Уелш за привлекателен. Но на Шийла не й харесваше необичайната острота, която се бе развила в характера на Катлийн през последната година.

Шийла осъзна, че вече не харесва старата си приятелка. Катлийн се беше променила. Може би и двете се бяха променили. Бяха се *отчуждили*. Ставаше ѝ все по-трудно да си спомни защо въобще се бяха сприятелили някога.

Тя съзнаваше, че част от раздражението ѝ се дължи на факта, че беше наела Катлийн да работи за ВИП в момент, когато приятелката ѝ беше изпаднала. Беше рискувала с Катлийн. Беше я научила на всичко, което знаеше за маркетинга и откриването на пазарните тенденции. А сега, за благодарност, Катлийн напускаше ВИП. Вярно, че тя самата на няколко пъти си бе мислила да я уволни през последната година, но с тази огромна работа в *Ковингтън*, ВИП се нуждаеха от целия си персонал.

Имаше още нещо, което я дразнеше, осъзна Шийла. Имаше чувството, че Катлийн ѝ *завижда*, усещаше го все по-често през последните месеци.

А това я караше да се чувства неспокойна.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато Шийла и ВИП се занимаваха с анализи на *Ковингтън интернешънъл* за провеждане на кампания за промяна на имиджа им и докато Едгар Шулц проучваше *Ковингтън* с оглед на възможностите за закупуването му, Р. Ч. Даймънд следваше собствения си план-график във връзка с конгломерата.

В центъра на своята империя плантацията *Даймънд бей*, той сложи хората си на компютрите и се зае да изучава фирмата толкова щателно, сякаш се канеше да пише дисертация за нея. Следеше отблизо и акциите, които през първите две седмици на юли се колебаеха между четиридесет и два и четиридесет и четири долара за акция.

Когато акциите на *Ковингтън* се котираха по четиридесет и два и три осми, Даймънд упълномощи Фиг Болтън да закупи един милион акции, за да ги прибави към двата процента във фирмата, които вече притежаваше. Беше се сдобил с първоначалния пакет съвсем случайно: той беше крупен акционер в *Клиър скай кола*, когато *Ковингтън* ги изкупиха. Акциите на *Ковингтън* му бяха част от плащанията.

По онова време Даймънд не се заинтересова особено от *Ковингтън интернешънъл*, но някакъв вътрешен глас му прошепна да задържи акциите за известно време, вместо да ги продаде. И добре че го направи, защото беше ясно, че акциите неминуемо ще се покачат, при положение че Джереми Уелш се опитваше тайничко да разпродаде *Ковингтън*. Освен това, Даймънд имаше и други планове. Сега с един милион акции повече, пакетът му във фирмата беше около три и половина процента.

Той вдигна телефона и се обади на Фиг, макар че беше едва пет сутринта. Когато Болтън вдигна слушалката от спалнята си в Чарлстън, Р. Ч. не си направи труда да се представи:

— Купи ми още един милион, знаеш какво — изкомандва той.

— Но те бяха на четиридесет и четири и половина при затварянето на борсата вчера — провлече Фиг сънливо. — Не искаш ли да изчакаш.

— Купувай... още щом отворят. При същите условия като предишния път.

— Чакай малко, нека да проверя нещо. — Последва продължителна пауза, която Р. Ч. нетърпеливо изчака. — Знаеш ли, Р. Ч., ако купиш още един милион, ще държиш над пет процента. Това означава, че трябва да се регистрираш в КЦК.

— Направи го. А колкото до Комисията по ценните книжа и борсовите операции, кажи им, че смятам евентуално да купувам още след време.

— Разбрано, Р. Ч. — въздъхна Фиг. — Ще се заема с това още щом стигна в офиса. Но, нали знаеш, че това е все едно да размахаш червено пред управителния съвет на фирмата. Не искаш ли да поизчакаш малко? Да видиш какво ще стане?

— Не, по дяволите! Част от удоволствието в тази игра е да предизвикваш събитията. Изчакването е за зрители, Фиги, а известно ти е, че аз съм играч. Само при мисълта какво ще стане се забавлявам както не съм се забавлявал от месеци. Всъщност, след като ме регистрираш в КЦК, ми купи още един милион... и то бързо. Ще ти се обадя. — И той затвори, без да спазва обичайните форми на учтивост.

Като свърши с това, Р. Ч. хвана отново телефона и прекара цяла сутрин да проверява многото други фирми, които притежаваше. Харесваше му да бъде прът в колелото, така държеше управителите в напрежение. Около единадесет той заряза компютъра си и слезе до басейна да поплува — това бе част от ежедневните му занимания. Преплува тридесет дължини, после поръча в кухнята да му приготвят лек обяд и се отпусна на слънце в шезлонга си. Затвори очи и се заслуша в новините по Си Ен Ен, които се чуваха откъм закрития басейн — в залата имаше телевизор.

Чу потракване на токчета през вътрешния двор, а после гласа на жена си, която го търсеше.

Шарлот се приближи и седна на края на шезлонга му. Беше облечена в светлобежов ленен костюм, допълнен от широкопола черна сламена шапка и обувки в тон.

— Изглежда не си слязла да плуваш — установи Р. Ч.

— Разбира се, че не. Дойдох само да ти кажа чао.

— Къде отиваш?

— На пазар... в Атланта. Може да остана да спя там и да отида на концерт или нещо такова. Люси от сума време ме увещава да ѝ погостувам малко. (Люси беше по-малката сестра на Шарлот.) Наскоро прави ремонт в апартамента си и умира от нетърпение да ми го покаже.

Даймънд кимна, макар да не вярваше особено на тази история. Това бе просто още една игра, която се разиграваше в живота му:

— Добре, кажи на Били кога искаш да те вземе със самолета.

Шарлот се наведе и целуна леко Р. Ч. по челото. В отговор той изпрати въздушна целувка някъде към носа ѝ.

— Искаш ли да ти взема нещо?

— Не — отвърна той, но после му хрумна друго. — Да, всъщност би могла. Мини през *Ковингтън интернешънъл*, ако не те затруднява. Срещни се с онзи Джереми Уелш лично и му кажи да ми изпрати копие от отчета за тримесечието още щом стигне до бюрото му.

— Добре, щом *искаш*. — Шарлот се посмути. — Не виждам защо просто не му се обадиш. Защо трябва аз да ходя?

— Просто го направи.

— Добре — въздъхна Шарлот. — Отчетът за тримесечието. Само това ли?

— Аха. Благодаря ти, миличка. Защо не поостанеш с Люси няколко дни? В момента съм зает, а зная колко обичате да пазарувате двете.

— Благодаря, Р. Ч., щом нямаш нищо против. Ще ти се обадя, за да ти кажа какво съм решила. — Тя стана да върви, после се спря. — Без малко да забравя. Рик се обажда. Снощи, след като ти си легна.

Рик беше Ричард Чарлз Даймънд младши, двадесет и осем годишният син на Р. Ч. от първия му брак.

— Какво искаше? Като че ли не зная.

— Наистина не мисля, че беше за пари. Има нова работа. Искаше да ти разкаже за това. Знаеш ли, скъпи, мисля, че би било хубаво скоро да го поканиш за уикенда, а също и Джина. Децата ти не са толкова лоши. Мисля, че не им отдаваш заслуженото.

— Те не могат да ме понесат, също като майка си. Казвал съм ти, че тя ги настрои срещу мен още когато се разведохме. Тя ги искаше.

Получи ги. За мен остана само да плащам сметките и предполагам, че ще ги плащам до края на живота им — каза Р. Ч. с горчивина.

— Не си справедлив към тях — възрази меко Шарлот. — Рик те обича, а и Джина също, струва ми се. Но ти трябва да поговориш с тях. Дай им шанс. Не забравяй, че вече са големи. Време е да уредите отношенията помежду си като възрастни хора.

— Добре, майко Тереза, обади им се и ги покани. Но ще трябва ти да ги забавляваш.

— Не, *ти* трябва да ми обещаеш, че ще се постараяш. Няма да ги подложка още веднъж на присмеха ти. Мисля, че те имат нужда от теб, и то не само заради парите ти. Помисли за това. — Шарлот се усмихна лъчезарно. — По-добре да тръгвам. Ще ми липсваш.

— И ти на мен.

Р. Ч. се загледа след прелестната си съпруга, докато тя вървеше към къщата и се поздравя, че ѝ е дал съвсем благовиден предлог да се види с Джереми Уелш. Обичаше да отпуска каишката ѝ от време на време. Така изпитваше още по-голямо удоволствие, когато тя дотичаше обратно при него. Шарлот беше крайно неуверена в себе си жена. Харесваше ѝ да се впуска в кратки любовни авантюри, но когато нещата излезеха от контрол, тя винаги изпадаше в паника и се връщаше у дома.

Шарлот, разбира се, дори и не подозираше, че Р. Ч. знае за връзките ѝ, но той винаги бе успявал да прозре през зле скроените ѝ оправдания. До такава степен, че вече не си правеше труда да я следи. Знаеше с кого се среща, защото името на мъжа неизменно започваше да се появява все по-често в разговорите им. Преди няколко месеца беше един приятел на брат ѝ, състезател по поло, а преди това някакъв Антонио, с който тя и сестра ѝ се бяха запознали на пътешествие с яхта из гръцките острови.

Шарлот притежаваше една особена странност на характера, изпитваше нужда да говори за мъжете, с които се срещаше. Изглежда не съзнаваше, че така може да направи Р. Ч. подозрителен, като че ли дори по някакъв начин искаше да получи одобрението му. Р. Ч. намираще в това особен чар и никога не я разобличаваше. Харесваше му да я остави да си мисли, че го мами безнаказано.

През последните десет дни, след празненството на Четвърти юли, името на Джереми Уелш беше започнало да се промъква съвсем

небрежно в речта на Шарлот. Р. Ч. обаче не мислеше, че имат връзка. Поне засега.

След като се беше женил четири пъти, Р. Ч. знаеше точно какво е мястото на жените в живота му. Имаше нужда от тях, както за украса, така и за секс. Но би могъл да мине без всяка една от съпругите си. Ако трябваше да избира между една корпорация и една жена, винаги би избрал първото.

Все пак, не се развеждаше с Шарлот, защото тя не изискваше кой знае какво от него. През повечето време беше приятна компания, ако се изключеха честите промени в настроението. Понякога дни наред сновеше из къщата, унила и потисната, друг път избухваше или изпадаше в истерия без видима причина.

Колкото до секса, Шарлот беше кокетка, но Р. Ч. не смяташе, че тя би могла да изпита оргазъм. В леглото беше винаги вяла и отпусната. Опитвал бе какво ли не — вибратори и разни екзотични сексуални приспособления. Беше й пускал забранени видеофилми и дори бе докарвал друга жена да я загрее, но нищо не помагаше. Шарлот не отказваше да се любят и винаги безропотно се отдаваше, когато Р. Ч. имаше желание за това. Р. Ч. не смяташе, че Шарлот би го напуснала някога заради друг.

Те имаха и друга *обща* тайна. Всъщност, точно така се бяха запознали преди няколко години.

Той си избираше златни копчета за ръкавели от *Тифани*, когато забеляза едно божествено създание през няколко витрини. Тя мигновено го заплени. Когато свърши с покупката си, остана в магазина и тръгна след нея, на почтително разстояние, разбира се. Затова именно видя как един от управителите на етаж, придружен от униформен пазач, я хвана вежливо под ръка и двамата я поведоха към асансьора. Р. Ч. веднага се досети, че се беше опитала да задигне нещо от магазина. С възхищение си помисли, че подобна постъпка в *Тифани* бе невероятно смела или пък невероятно безразсъдна. Точно когато се качваше в асансьора заедно с придружителите си, той видя как по лицето ѝ за миг се появи изражение на неовладян ужас.

В този момент той се влюби в тази беззащитна непозната и реши да ѝ се притече на помощ. Взе другия асансьор и се качи направо в стаята на охраната. Обясни, че дамата е с него и е станало недоразумение. Написа още там чек за четири хиляди тридесет и пет

долара плюс ДДС. След като си получи разписката за *закупени предмети*, Шарлот Гуолтни, както се оказа, че е името ѝ, беше освободена и поверена на грижите му.

След това, по време на обета, Шарлот с възмущение го убеждаваше, че наистина е станало недоразумение и тя ще заведе дело срещу магазина и ще му върне парите до стотинка. Р. Ч. бе покорен от красотата и жизнеността на Шарлот. Той дори ѝ повярва, че наистина е станало някакво недоразумение и се почувства глупаво, задето се е хвърлил да ѝ помага, когато всъщност не се е нуждаела от помощ.

След това започнаха да се срещат все по-често. Р. Ч. я смяташе за възплъщение на красавицата от Юга — добре образована, от добро семейство в Чарлстън — попаднала в капана на Ню Йорк, където беше дошла да работи като помощничка на известен специалист по вътрешен дизайн.

Малко след като ѝ беше направил предложение, му се обади президентът на *Тифани*. Шарлот го беше направила *отново*. Този път, след като прибра чека, президентът тактично предложи Шарлот да се срещне с психотерапевт. Той увери Р. Ч., че ако я хванат още веднъж, ще бъде арестувана.

Същата вечер Р. Ч. открито обвини Шарлот. Тя се разплака и му призна всичко. Това било просто игра, увери го тя. Правела го в различна степен, откакто станала на десет години. Помоли го да ѝ прости и обеща, че никога повече няма да се повтори.

— Това е просто навик — увери го тя. — Не е пристрастяване. Мога да престана.

Все пак Р. Ч. настоя Шарлот да се срещне с психиатър, специализирал по клептомания. И за всеки случай накара помощника си да се свърже с всички универсални магазини и магазини за старинни предмети, където тя обикновено пазаруваше и да открие сметки навсякъде.

От тогава, щом забележеха Шарлот в някой магазин, ѝ даваха *придружаващ продавач*. Този човек дискретно следваше Шарлот от щанд на щанд и записваше всичко, което тя слагаше в пазарската си чанта от *Гучи*. В края на деня отчитаха сумите и ги удържаха от сметките на Р. Ч. Даймънд.

С течение на времето психиатърът помогна на Шарлот и месечните ѝ сметки бяха само за законно закупена стока. После

Шарлот и Р. Ч. се ожениха и се преместиха да живеят в плантацията *Даймънд бей*. След това тя прекрати терапията и бе започнала отново да краде от магазините, макар и не толкова безразсъдно като преди.

С течение на времето Р. Ч. бе започнал да подозира, че Шарлот знае, че той плаща скъпите предмети, които тя вземаше, но това беше без значение. Макар и да оставаше неизречено, то някак си ги свързваше. А и можеше да си го позволи, по дяволите.

Р. Ч. знаеше, че Шарлот има психологически проблем. Но се успокояваше, че в сравнение с проблемите на другите хора, нейният не е толкова голям. Освен това му даваше власт над нея.

Веднага щом се озова в Атланта, Шарлот взе такси от летището и отиде направо в централата на *Ковингтън интернешънъл*. Джереми Уелш я прие, без да я кара да чака.

Той стана от стола си и я целуна леко по бузата за добре дошла:

— Шарлот, изглеждаш чудесно, сякаш жегата изобщо не ти влияе. Заповядай, седни. Нещо за пиене?

— Малко газирана вода, ако обичаш. Изненадан ли си, че ме виждаш?

— Не можеш да си представиш. Помощникът на мъжа ти ми се обади да ми каже, че ще дойдеш. Не знаех какво да мисля, понеже се бяхме разбрали да се видим на вечеря.

Шарлот се засмя:

— Така и предположих. Казах на Р. Ч., че ще дойда тук да пазарувам и той ме помоли да мина през *Ковингтън* и да се срещна с теб. Толкова се изненадах, че без малко да се задавя.

Джереми отиде до бара и наля на Шарлот вода *Сан Пелегрино* с резенче лимон. На себе си наля чаша кафе и пусна вътре няколко бучки лед:

— Защо точно Р. Ч. те прати при мен?

— Иска да му дадеш отчета за последната четвърт още в момента, когато ти го донесат.

— Защо?

— Какво? Не зная. Не го попитах.

— Шарлот, съпругът ти е финансова акула. Трябва да ми кажеш какво е замислил.

— По дяволите, затова ли съм ти нужна? Затова ли флиртува с мен? За да ме накараш да шпионирам съпруга си? — Тя остави чашата и стана да си върви.

— Хайде, Шарлот, успокой се! Знаеш, че това не е така, нали? *Нали?* Той я приближи и нежно хвана ръката ѝ в своята. Заведе я до дивана и седна до нея, като леко я прегърна през раменете. — Шарлот, исках да кажа само, че когато Р. Ч. те помоли да направиш нещо, винаги трябва да питаш защо. Той ми каза, че се интересува от *Ковингтън*. Сега иска последния финансов отчет. Това ми се струва подозрително.

— Е, не мисля, че е кой знае какво. Каза ми, че е зает и купува някаква друга фирма. Вероятно просто има акции на *Ковингтън* и иска да получи вътрешна информация как вървят нещата.

— Онова, което иска да направя, е незаконно. Не мога да му дам отчета за тримесечието, преди да го видят останалите.

— Както и да е. — Шарлот вдигна рамене. — Той ми каза да ти предам и аз ти предадох. Ще му кажа, че си отказал.

— Все още ли ще вечеряме заедно?

— Предполагам. — Джереми беше привлекателен мъж и тя се чувстваше добре с него. Дори само да усеща тежестта на ръката му върху раменете я караше да потръпва в очакване. — Но искам да си изясним едно. Никога не шпионирам съпруга си. Трябва да го знаеш отсега.

— Точно така — кимна Джереми. — Напълно те разбирам. Когато съм с теб, дори не искам да мисля за съпруга ти.

— А мислиш ли често... да се виждаш с мен? — Гласът ѝ стана по-плътен, а тонът ѝ съблазняващ. Нямахше търпение да отиде на вечеря и да види какво ще се случи след това.

— Зависи.

— От какво?

— От това. — Той стана и отиде до бюрото си. Отключи средното чекмедже и извади някакъв кафяв плик. Върна се при нея и ѝ го подаде. — Погледни.

Озадачена, Шарлот взе плика и го отвори. Вътре имаше две снимки дванадесет на петнадесет сантиметра. Тя ги гледа няколко секунди докато проумее всичко:

— Откъде, по дяволите, си ги взел?

— Няма значение. Искам да зная с кого си. С кого се срещаш?

Шарлот погледна президента на *Ковингтън* и се опита да разбере какво става. Джереми Уелш бе също така загадъчен като съпруга ѝ.

— Наистина искам да зная за какво е всичко това.

— Някой те е видял с друг мъж и ви е снимал. Аз искам да знам колко мъже водиш за носа наведнъж. С колко мъже спиш, освен със съпруга си? Ако изобщо спиш с него.

— Джереми, ще ти отговоря и после си тръгвам. — Шарлот бе потресена и толкова ядосана, че едва бе в състояние да мисли. — Не искам никога повече да те виждам. Никога, разбра ли?

Тя скъса снимките на две и ги хвърли в кошчето за отпадъци.

— Мъжът на снимката е Рик Даймънд, синът на Р. Ч. Моят доведен син, въпреки че сме почти на една възраст. Опитвах се да помиря бащата и сина. Те са се отчуждили отдавна. — Тя отиде до вратата. — Ето. Това е цялата истина.

— Шарлот, почакай, съжалявам.

— Така ли? Наистина би трябвало. Накарал си да ме следят, нали? Дори Р. Ч. не ме следи. Ти си гадно копеле, знаеш ли? Съжалявам, че съм те срещнала.

Шарлот направо изхвърча от *Ковингтън* и веднага отиде в апартамента на сестра си Люси.

Беше сломена.

Когато беше още Шарлот Гуолтни, беше сигурна в сексапила си. Можеше да накара цялата улица да се обърне, когато минаваше. Можеше да се усмихне на някой мъж и краката му да се подкосят.

Като Шарлот Даймънд имаше чувството, че красотата ѝ е увита в груб платнен чувал за пари. Никой не искаше нея самата. Всички искаха да се докоснат до някой, свързан с Р. Ч. Тя поздрави сестра си и веднага се обади на Р. Ч.

Още щом вдигна слушалката, му каза:

— Скъпи, промених решението си. Ще се прибера още днес. Изпрати Били да ме вземе. Ще бъда на летището в седем часа.

— Добре, скъпа, всичко наред ли е?

— Разбира се. Но в Атланта е толкова горещо, а и ми липсваш.

Шарлот пое чашата джин с тоник, която Люси ѝ беше приготвила:

— Мъже. Писна ми от тях.

Люси, която наскоро се беше развела, се усмихна:

— Напълно съм съгласна с теб. Само че ти си имаш Р. Ч. Той те обожава.

— Не. Той знае всичко за мен. *Всичко*. Така че, виждаш ли, не му е останало кой знае какво да обича — додаде тя. Беше ѝ твърде тъжно, за да се разплаче.

— Хайде, Шарлот. — Люси отиде до нея и я прегърна. — Не се подценявай така. Не е хубаво за теб самата. Виж, никой брак не е напълно свършен, но вие с Р. Ч. имате чудесен брак. Той те обича по свой начин.

— Наистина ли мислиш така, Люси?

— Сигурна съм — усмихна се сестра ѝ.

Шарлот остана да си побъбрят два-три часа. Когато си тръгваше от апартамента на Люси, вече се чувстваше по-добре. Беше престанала да мисли за онова копеле Джереми Уелш.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

За всеобщо удивление, Едгар Шулц бе отслабнал с близо три килограма през първата седмица от диетата си. Дължеше се предимно на загуба на вода, но при все това жена му Линдзи беше във възторг и го подкрепяше по всякакъв начин. Макар че никога не беше имала проблеми с теглото си, тя настояваше да яде същите нискомаслени и нискокалорични ястия като него, за да не страда сам. Освен това се грижеше винаги да има купички безсолни пуканки и изчистени моркови във всяка стая. Той мразеше тези *позволени* закуски, но ако не бяха те, би полудял напълно.

Диетата все повече го изнервяше. Не само диетата, а и това, че Линдзи си беше вкъщи и го следеше по цял ден и не му позволяваше да се промъква в кухнята и да си похапва без разрешение. Най-лошото от всичко беше, че Линдзи караше готвачът Пийт да му приготвя специални обеда в кутия, които да си взема за работа. Той се оплакваше на колегите си, че тези обеда съвсем не са нещо приятно.

Линдзи се разтревожи не на шега, когато Едгар съобщи, че ще ходи в Нови Орлеан да води майка си на обяд по случай рождения ѝ ден.

— Не, Еди! Не можеш ли просто да изпратиш на Мойра няколко дузини рози? Знам какво ще стане като отидеш там. Ще се натъпчеш с всички онези висококалорични креолски ястия, които толкова обичаш. Ще си върнеш всеки свален грам. Ще се обадя на майка ти и ще я предупредя за диетата.

— Няма да го направиш — процеди Едгар с многозначителен тон и възможно най-леден глас. — Това е седемдесет и петият ѝ рожден ден.

Линдзи отстъпи веднага:

— Добре, Еди, но поне се опитай да не прекаляваш. Кога ще се върнеш?

— Навреме за печените ми картофи и петте нарязани гъби — отвърна той саркастично.

На обяда в градинския салон на *Къмендърс палас* — моден ресторант, който бе открит в една реконструирана къща във викториански стил — стана точно онова, от което се опасяваше Линдзи. Коктейл от морски деликатеси, печена пъстърва с орехи и греховно суфле с галета за десерт. Едгар бе на седмото небе от храната, ако не от разговора.

— Почти забравих да ти кажа — сепна се Мойра Шулц. — Крейг и Сара ми се обадиха тази сутрин, за да ми съобщят хубава новина. Ще имат още едно дете.

Откакто бяха приключили с коктейлите, тя непрекъснато бърбореше за двамата му братя и семействата им. До този момент не беше изпуснала и трошица ценна информация.

— Все се чудя кога вие двамата с Линдзи ще създадете истинско семейство.

— Мамо, аз вече имам деца. — Той гледаше как сервитьорът изпразва последното бяло вино от бутилката в чашата му.

— Знам — сряза го раздражено Мойра. — Но Линдзи никога не е имала деца. Знам, че има работата си, но всяка жена има нужда от деца, за да се чувства пълноценна. На нейната възраст... Ще прощаваш, че ви се бъркам, но времето си минава и може да стане твърде късно.

Мойра се облегна назад и огледа сина си със смръщени вежди.

— Работиш твърде много, Еди. Кога за последен път си водил Линдзи на истинска почивка? Двамата имате нужда да се усамотите за известно време на някой остров, където никой не знае телефона ви.

— Това не може да стане никога, мамо — опита се да ѝ обясни Едгар. — Твърде много хора зависят от мен. Не мога да си позволя да бъда неоткриваем. Когато и да било.

Сякаш по поръчка, портативният телефон, който беше оставил на масата до цветята, когато сядаха да обядват, иззвъня. Обаждаше се помощникът му, Скип Нелсън. Той отговори на няколко по-съществени въпроса относно предстоящото сливане с една от неговите фирми, а после каза на Скип да насрочи нова среща с Джереми Уелш. Едгар от предпазливост не спомена името на *Ковингтън интернешънъл*, тъй като майка му можеше да го чуе.

— Съжалявам за прекъсването, мамо — избъбри той като затвори телефона.

— Свикнала съм.

Тя сведе поглед към изящните си ръце, които вече бяха покрити с големи и тъмни лунички, тъй наречените старчески петна, и се зае да трие със салфетката си петънцата по огромния сапфир върху пръстена, който се мъдреше на безименния пръст на дясната ѝ ръка. Като свърши, продължи мисълта си.

— Сериозно ти говоря, Едгар. Линдзи иска да има дете. Направи ѝ, преди да е станало късно.

— Откъде знаеш? Да не си говорила с Линдзи зад гърба ми?

— Разбрах го само като я погледнах, Еди.

Едгар реши да промени тази тема. Той поръча капучино за двамата и докато майка му поздравяваше някаква приятелка, погледна скришом часовника си, за да види колко дълго още трябва да се прави търпеливо на добър син.

Едгар обичаше майка си. Нали беше дошъл със самолет за рождения ѝ ден. И все пак напоследък се дразнеше, като я слушаше да бърбори за останалите от семейството. Знаеше, че тя се надява да ги помири, но с някои неща човек не можеше да се примири. Не му тежеше толкова, когато успееше да получи ценна бизнес информация от семейните клюки, но днес не беше чул от нея нищо поинтригуващо.

Реши да опита още веднъж:

— Как се справя Сам? Добре ли върви бизнесът му?

— Не зная. Добре, предполагам, но той се е отдръпнал от мен, също като теб, Еди. Просто не мога да понасям това. Този ваш спор ви разяжда душите и на двамата. А и на мен ми се къса сърцето. Защо не забравите онова, което е станало тогава, каквото и да е то, и не започнете отначало?

— Мамо, престани, моля те...

— Да. И Сам все това ми повтаря. Всъщност, и него не съм го виждала много през последните няколко седмици. Прекарва все повече време в офиса си в Атланта.

— Атланта ли? — Едгар мигновено наостри уши. — И защо?

— Мисли да закрие офиса си тук и да се премести там за постоянно. Изобщо не бих могла да ти кажа какво намира в онзи град.

Новият Юг — изрече тя с отвращение. — Предпочитам *стария* Юг, при всички положения. О, божичко, Еди, колко е часът?

За щастие се оказа, че майка му има час при фризьора си в два часа. — Той плати сметката и я придружи до колата, която чакаше отвън, Линкълн Марк VIII.

— Здравей, Графтън — поздрави Едгар стария семеен шофьор и топло стисна ръката му.

— Здравейте, мистър Еди. Наистина се радвам да ви видя. Мога ли да ви откарам до някъде?

— Да, Еди, защо не се качиш? — покани го и Мойра. — Можеш поне да прекараш още няколко минути с мен, нали?

— Не. Докторът ми нареди да вървя пеш винаги когато мога. Мисля да се поразходя малко из *Гардън дистрикт* преди да тръгна обратно за летището. Той целуна майка си по двете бузи преди да затвори вратата ѝ. — Добре изглеждаш, Графтън.

— Не се оплаквам. Редовен живот, предполагам. Знаете ли, на мис Мойра ѝ липсват ужасно. Елате да я видите пак колкото може по-скоро, чувате ли? Тревожа се за нея. Тя не ви казва, но напоследък все по-често ходи по доктори. — Графтън работеше в семейството от почти четиридесет години, Едгар го помнеше от дете, затова си позволяваше да се изказва за семейните дела. — Сигурен ли сте, че не искате да се върна да ви взема?

— Не, Графтън, благодаря. Ще се оправя. И обещавам, че ще наглеждам мама. А ти непременно ми се обади, ако се случи нещо, което те разтревожи. По всяко време, чуваш ли? — Едгар несъзнателно бе заговорил със стария си южняшки акцент. Така ставаше всеки път щом дойдеше в Нови Орлеан за повече от два часа.

— Разбира се, мистър Еди, ще го направя.

Мойра почука на стъклото на колата:

— Ще закъснеем, Графтън. Престанете да си бърбите двамата.

Едгар почака колата да се скрие от погледа му, спря едно такси и се отправи към следващата си среща. Тази беше тайна. Никой от колегите му нямаше телефонния номер на Мадам Лаберж, нито някой изобщо бе чувал за съществуването ѝ. Той дори се съмняваше, че тя има телефон. Винаги се свързваше с нея чрез Зайда, икономката на семейство Шулц.

Зайда бе заклела Едгар още преди години да не казва на никого за Мадам Лаберж. Беше го предупредила, че и двамата могат да пострадат, ако някога каже на някой от семейството за *вуду кралицата*, както я наричаше Зайда. Ето защо никой друг не подозираше, че още от дете Едгар често бе придружавал Зайда при посещенията ѝ при Мадам Лаберж. Но той обичаше да ходи там, беше толкова екзотично. Зайда му бе казала, че Мадам знае всичко, което би могло да се знае за заклинанията, талисманите и амулетите, и магиите, които бяха част от занаята ѝ.

Понякога посещенията там го плашеха, например, когато се убиваха пилета, като направо им се откъсваха главите, а Мадам изпадеше в някакъв безумен див екстаз. Но Едгар винаги го бе интересувала и тъмната страна на живота в Нови Орлеан, в онази част на града, която беше сурова и тайнствена. Колкото и прагматичен да изглеждаше в бизнеса си, Едгар знаеше от първа ръка, че, както казва Хамлет на Хорацио *на земята и небето има повече неща, отколкото описват философите*.

Зайда никога не бе водила Сам при Мадам. Макар да бяха еднояйчни близнаци, Едгар бе разбрал от много малък, че не само е любимец на Зайда, но е и различен. Различен от брата си близък, различен от цялото си семейство. Улавяше се, че потръпва от безогледния расизъм, който изпъстряше разговорите на масата за вечеря. Един психиатър, когото бе посещавал за малко в колежа, беше изказал предположението, че точно това е причината за наднорменото му тегло — той се опитваше да изгради защитен слой плът, за да притъпи болката, която му причиняваха необмислената жестокост и познатата южняшка предубеденост на семейството му.

Зайда сякаш винаги бе усещала тази негова черта. Тя самата бе видяла открития му жив интерес към живота и културата на цветнокожите квартали и това как лесно се сприятели с племенника ѝ Джеймс. Разбира се, като пораснаха, различните училища и компании поохладиха сляпото им приятелство от детинство. Все пак Едгар никога не бе проявявал онази духовна нищета и тесногърдие, които бяха така присъщи на останалите от семейството му.

Едгар беше харесал Мадам Лаберж от първия път. Много му допадаха миризмите и тъмните ъгълчета, и тайнствените талисмани, които отрупваха рафтовете и масите. Допадаха му ярките бижута и

екзотичната хубост на Мадам, очите ѝ, които сякаш пазеха безброй тайни.

През годините Едгар бе видял много странни и необясними неща в апартамента на Мадам Лаберж на *Саут Рампарт стрийт*, странни ритуали, които трябваше да излекуват болести, да привлекат любимия или да донесат късмет в хазарта. При все това, той вярваше на вуду гадателката. Тя му бе давала добър съвет при много сделки. Дори бе предсказала срещата му с Линдзи. Мадам бе описала Линдзи съвсем точно и му беше казала, че това е жената, с която ще прекара остатъка от живота си.

Докато таксито си пробиваше път през претъпканите улички на Креолския квартал, на Едгар му се прииска да каже на шофьора да обърне и да го закара на летището. Чувстваше, че му прилошава, точно както първия път, когато беше посетил Мадам Лаберж. Големият му, доволно пълен корем къркореше от притеснение.

— Тук ли искате да отидете? — попита шофьорът с нотка на съмнение, когато спряха пред един западнал бар с поизбелял надпис, на който се четеше *При Тайни*.

— Да, тук е, благодаря. — Едгар подаде на шофьора двадесетдоларова банкнота. — Бихте ли дошли след час да ме откарате до летището?

— Разбира се, господине. — Онзи погледна часовника си. — Ще бъда тук точно в три.

Едгар влезе в бара. Миришеше на прокиснала бира, изветряло уиски и стари цигари. Неколцина клиенти погледнаха към него, а барманът го изгледа подозрително. Едгар бе наясно, че в този бар не влизат често добре облечени бели бизнесмени. Той продължи към дъното на помещението.

— Мога ли да ви помогна?

Не беше виждал този барман. Опита се да прозвучи възможно най-южняшки:

— Оти'ам горе.

— Очакват ли ви?

— Мадам и аз сме стари познати.

— Добре. Качвайте се — кимна барманът, явно удовлетворен от отговора.

Едгар се качи по тесните неравни стълби и почука на олющената дървена врата най-горе. Усети миризма на горящ тамян, макар в момента да не можеше да определи на какво точно му мирише.

— Аз съм, Мадам, Едгар Шулц... момчето на Зайда.

Вратата отвори височко слабо момиче на петнадесетина години. То се разсмя като го видя, пълен бял мъж, облечен в костюм на водещ моделиер:

— Влезте. Почакайте тук, в салона. Мадам ей сегичка ще дойде при вас. — Тя отново се разсмя и се изгуби по дългия коридор.

Едгар не успя да се огледа, за да види дали нещо в стаята се е променило, защото Мадам Лаберж се появи веднага. Тя беше негърка с доста светла кожа, облечена в прилепнала по тялото морава коктейлна рокля с колан в турскосиньо около кръста. По двете ѝ ръце бяха накачени множество златни гривни. На ушите ѝ висяха обици, направени от златни монети, а около глезена си носеше верижка, изработена от злато и полускъпоценни камъни. Въпреки това живописно одяние, най-забележителното у нея си оставаха тъмносивите ѝ очи и високите изсечени скули.

Едгар пое протегнатата ѝ ръка в своята и я целуна по двете бузи.

— Мадам, изглеждаш по-красива от всякога. — Винаги го изумяваше фактът, че тя си оставаше все така привлекателна. Едгар си спомняше, че тя не беше кой знае колко млада, когато той беше дете. Сега той беше на четиридесет и четири. Значи Мадам бе поне към седемдесетгодишна.

— Благодаря ти, сладкия ми. Ами ти, я се погледни! Момчето на Зайда е пораснало. — Тя го потупа по големия корем. — Но си щастлив, това си личи. Новата ти жена явно е точно като за теб.

Едгар се усмихна:

— Така си е, Мадам. Само дето ме държи на диета.

— Пфу — каза тя и махна с ръка. — Аз да ти кажа една диета. Слушай, сега. Ще постиш един ден от седмицата, чуваш ли? И през този ден ще пиеш само сок от нар. Много сок, чуваш ли? През останалите дни ядеш каквото си искаш, но не прекалявай с мазните и сладки неща. Пий много сок от нар между отделните хранения и много вода, само изворна вода. Ще ти дам и специален чай за отслабване. Ще станеш строен като спортист за нула време.

— Обещаваш ли?

— Мадам никога не говори празни приказки.

— Ами сока от нар? — той се засмя и поклати глава. — Откъде по дяволите се купува сок от нар?

— От магазините за здравословна храна, сладкия ми. Хващам се на бас, че не си попадал на такова място. — Тя се разсмя високо и хвана ръката му. — Сега ела с мен, сладкия ми.

Заведе го в задната стая, където миризмата на тамян се усещаше по-силно. Стаята нямаше прозорци, а по четирите ѝ стени висяха многоцветни пана. Върху завесите бяха забодени картини със светци на римокатолическата църква — свети Петър, който носи успех във финансови начинания, свети Архангел Михаил, който помага да победиш враговете си, и свети Антоан от Падуа, който носи късмет.

В единия край на стаята бе поставен малък олтар, покрит с къс алена коприна, избродирана със сърмен конец. На него горяха седем свеци в отделни свещници около една доста голяма гипсова статуетка на света Дева Мария. Край олтара бяха пръснати, привидно безредно, множество талисмани — кълбо от аметистов кварц, индиански амулети, изработени от камък, сухи цветя, малки купички с преградки, в които имаше най-различни масла и прахове, птичи пера, колиета, пискюли, стари монети, сребърен бебешки гребен, златен зъб и дори няколко сухи бисквити и една писалка.

Мадам отиде до олтара и произнесе напевно някаква молитва с много тих глас. После се обърна към Едгар:

— Сега можеш да оставиш дара си.

Едгар извади малка велурена кесийка от горното джобче на самото си. Тази сутрин я беше напълнил, специално за случая, с новички сребърни монети от един долар, петдесет на брой. Поколеба се, после извади блокче *Милки Уей* от страничния си джоб — беше си го купил допълнително на летището — и го постави до кесийката от велур. Това бяха просто даровете му за олтара. На Мадам плащаше доста повече.

Мадам го погледна с блеснали очи.

— Сега ела седни на дивана до мен. Да видим какво ще кажат картите.

— Преди това бих искал да погледнеш списък на някои фирми, с които работя или смятам да работя. Кажете ми кои ти харесват.

Мадам кимна:

— Добре, сладкия ми. — Тя отиде до олтара, пъхна пръсти в едно от маслата и намаза челото си и двете си длани. — Това е маслото, което ми помага да подушвам пари.

Тя наля малко бренди в друга купичка и го запали със запалка ВИС. После промърмори няколко думи, които той не разбра.

Мадам Лаберж отново се настани на дивана до Едгар. Той усети силната и доста задушлива миризма на маслото за откриване на пари. След обилния обяд, от миризмата му се догади.

Мадам си сложи чифт очила с дебели стъкла и взе червен молив в ръка:

— Готова съм.

Едгар ѝ подаде напечатан списък и се загледа как ръката ѝ бързо минава през имената и слага лястовичка или кръстче до всяко. Като стигна до едно име, се спря. Беше *Ковингтън интернешънъл*.

— Какво е това?

— Нещо, с което смятам да се заема. Защо?

— Сам ли работиш по тази сделка?

— Да, разбира се. Поне по-голямата част.

— Кажете на Мадам какво означава по-голямата част.

— Има един човек, с когото работя. Той е отвътре. Но аз давам всичките пари.

— Не мисля.

— Не мислиш, че трябва да се занимавам с *Ковингтън*?

— Не мисля, че ти ще дадеш всички пари. Ще имаш партньор, някой, с когото трябва да си изясните доста неща. Някой, който те кара да се тревожиш. — Тя спря и постави пръсти на *третото око*, точката в средата на челото ѝ. — Ще ти трябва силен талисман за тази сделка. Трябва да внимаваш, да се пазиш. Около тази фирма се вихрят противоположни сили.

— Какви сили? Виж, Мадам, мога просто да се откажа. Още не е късно.

— Не! — Клепачите ѝ потрепнаха. — *Не можеш да се откажеш*. Твърде късно е. Съдбата ти е определила да изиграеш този ход.

— Мадам, понякога ме стряскаш. — Той се опита да се изсмее, но смехът му се превърна в кашлица, докато излезе от гърлото. — Защо да не мога да се откажа?

— Защото няма да можеш, дори и да искаш... Сега ще видя какво казват картите. Може би ще научим повече, сладкия ми.

На път за Ню Йорк, докато пиеше минерална вода *Евиан*, седнал в самолета на авиолиниите *Делта*, Едгар се опита да си изясни какво точно се беше случило в апартамента на Мадам Лаберж. В момента нищо не му беше ясно, освен нещата, които беше зачеркнала от списъка му. Още утре щеше да се освободи от тях.

Обаче това за *Ковингтън интернешънъл* го караше да се чувства неспокоен. Мадам бе казала, че съдбата му е предопределила да влезе в играта. И то с партньор, на когото няма доверие. Но защо? Какъв смисъл имаше да започва с отворени очи обречена на провал сделка? Имаше достатъчно други сделки.

Той нямаше нужда от *Ковингтън интернешънъл*, нито пък му пукаше толкова много, че да продължи с плановете. Вдигна телефона и набра Скип:

— Отмени срещата с Уелш.

— Искате ли да насроча нова?

— Не.

Едгар отвори куфарчето си, за да прегледа останалите отчети, които бе взел със себе си за пътуването. В задната преграда се мъдреше голям плик с билков чай за отслабване, който Мадам му беше дала. В джобчето на сакото си усещаше изкривения корен на неизвестно за него миризливо растение, който според нея трябваше да го предпазва.

Той го извади да го разгледа. Беше голямо почти колкото две ставички на кутрето му, кафяво и набръчкано. Поднесе го към носа си. Миришеше силно на плесен и блато, миризмата му напомняше за заливите. Странно, но се почувства по-силен.

На съседната седалка пътуваше червенокоса жена, която държеше портативен компютър на коленете си и го гледаше с любопитство. Той прибра корена в джоба.

— Помни, трябва да го носиш винаги със себе си, докато вече не ти трябва — му беше казала Мадам.

— Как ще разбере кога е това?

— Ти внимавай да не го загубиш. — Тя го бе потупала по ръката, поглеждайки го разтревожено. — Подвеждала ли те е някога Мадам?

— Не, Мадам.

— Освен когато не ме слушаш. Този път ме послушай, сладкия ми. Това е талисман, който ще те предпазва. Пази го до себе си.

Едгар обеща да го пази.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

След като Шарлот Даймънд напусна кабинета му, обзета от ярост, Джереми Уелш извади скъсаните на две снимки от кошчето и ги постави обратно в средното чекмедже, където пазеше и негативите, които Брус му беше дал. Твърде рисковано беше дето ѝ показа снимките, но просто трябваше да го направи — искаше да види реакцията ѝ.

Джереми знаеше колко глупаво би било да започне връзка с Шарлот. Беше настоял пред Брус, че никога не би се захванал с толкова рискована любовна авантюра, но тя му се обаждаше всеки ден и го преследваше неотклонно. Шарлот беше истинска съблазнителка и той не можеше да престане да мисли за нея.

Предишния ден, след като Шарлот бе изфучала от офиса му, Брус бе проверил историята ѝ. Тя беше казала истината или поне част от нея. Мъжът на снимката наистина беше Рик Даймънд, синът на Р. Ч. Джереми обаче не беше сигурен дали останалото е вярно — защо *точно* Шарлот се срещаше с доведения си син. Дали наистина искаше да постигне помирение в семейството, както твърдеше? Или спеше и със сина, освен с бащата? Все пак, на снимките държеше ръката му.

Това, разбира се, би могло да е съвсем невинен жест, но...

Искаше му се да престане да мисли за нея.

Вътрешният му телефон звънна:

— Някой си Скип Нелсън иска да говори с вас, мистър Уелш — докладва Нора. — Опитах се да разбера за какво става дума, но той настоява да говори направо с вас.

— Всичко е наред, Нора, свържи ме.

Нелсън се обаждаше да отмени срещата с Едгар Шулц, която бяха уговорили за следващия ден.

— Защо? — попита Джереми. — Какво става?

— Не зная — отвърна Нелсън. — Ед ми каза да я отменя и аз това правя.

— Не иска ли да уговорим нова?

— Не спомена нищо такава.

— По дяволите — изруга Джереми шепнешком като затваряше.

Беше един от онези дни, в които нищо не е наред. Бившата му жена, Нанси, би казала, че това се дължи на неблагоприятното разположение на планетата Меркурий или нещо от този род. Той не вярваше в подобни астрологически глупости, но все пак се зачуди защо в някои дни просто всичко върви наопаки.

Следващият, който му се обади, беше Брус:

— Имам новини за теб. — Тонът му не предвещаваше добри новини. — Р. Ч. Даймънд купува акции на *Ковингтън*. Вече притежава над пет процента от фирмата. Току-що се е регистрирал в КЦК и има намерение да купува още.

— По дяволите! Това не е някаква шега, нали?

— По-сериозно е, отколкото някой от нас би искал. Копелето кара по свой план. Затова не искаше да сключва сделка с теб — продължи да разсъждава Брус. — Иска да контролира проклетата фирма. И то без теб.

Това му дойде твърде много за един ден. Джереми не каза на Брус за отложената среща с Шулц. Всичките му планове за *Ковингтън*, всичките му планове да се включи в голямата игра, сякаш се бяха изпарили във въздуха за броени минути.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? — посъветва го Брус. — Трябва да говориш с Пинкни и да предупредите членовете на Управителния съвет. Единственият ви шанс да се изправите срещу Даймънд е, ако се обедините. Трябва да сте готови и да го посрещнете, когато нахлуе с исканията си. Така можете да го отблъснете.

— Прав си. Ще хвана Рандолф преди да си е тръгнал. По-добре да действаме бързо.

— Искаш ли да отскоча дотам и да присъствам на срещата ви?

— Не би било зле. Ти си проучвал всичко това. Може да имаме нужда от помощта ти.

След половин час Джереми и Брус вече седяха в ъгловия, облицован с чам офис на Рандолф Пинкни и въвеждаха изпълнителния директор в ситуацията.

— Това е класическата стратегия на Даймънд — обясни Райнхарт. — Правил го е по всички щати. Купува акции и постепенно

става крупен акционер. После привлича на своя страна изпълнителното ръководство и членовете на Управителния съвет, като през цялото време продължава да купува още акции. Докато се усетиш, вече притежава достатъчно акции, за да влезе в Управителния съвет и... това е! Контролира ръководството и изобщо цялата проклета фирма.

— Той е от големите финансови акули, Рандолф — подчерта Джереми. — Много пъти е успявал да измъкне обществени фирми от ръцете на неподготвени изпълнителни директори.

— Знам всичко за този тип — изсумтя Рандолф. — Но да ме вземат мътните, ако не сме готови, когато се опита да ни отмъкне *Ковингтън*. Нека само опита, кучият му син.

— Имам известна представа какво може да се очаква от него — вметна Брус. — И какво можем да направим, за да го спрем.

— Добре — кимна одобрително Пинкни, — да чуем.

Брус погледна записките си:

— Аз виждам нещата така. Даймънд може да купи още около два милиона акции на свободния пазар. После трябва да купува от нас. Когато направи това, струва ми се очевидно, ще се насочи към фондацията *Ковингтън*.

Фондацията *Ковингтън* беше фондация, контролирана от семейството, основана от сина на Езра Ковингтън някъде през тридесетте години. Тя беше най-големият акционер в *Ковингтън интернешънъл*, като притежаваше двадесет и един процента от компанията. Понастоящем фондацията гласуваше като семеен блок и се управляваше от Коуви Хилиърд, праплеменника на Езра Ковингтън, който, макар и болен, беше председател на Управителния съвет на *Ковингтън интернешънъл*.

Рандолф Пинкни, обаче, като далечен роднина, беше един от деветимата попечители на Фондацията.

— Коуви Хилиърд никога не би продал пакета акции на Фондацията.

— Можем ли да сме сигурни в това? — поиска да знае Брус. — За да получи акциите, Даймънд със сигурност ще предложи да ги плати доста над пазарната им цена. Какво би попречило на семейството да вземат парите и да си живеят? Никой от тях вече не е

свързан с операциите на *Ковингтън*, с изключение на теб и стария Коуви. А след като получи инфаркт, той като че ли съвсем се е предал.

— Имаш право — въздъхна Рандолф. Последните няколко пъти, когато Коуви Хилиърд си бе направил труда да дойде на събранията на Управителния съвет, той бе присъствал там само тялом, но сякаш вече не го беше грижа какво става в *Ковингтън* и как е управлявана фирмата. Беше тъжна гледка. Коуви дълги години активно и енергично работеше като изпълнителен директор, а сега бе стар и болен. — Струва ми се, че единственото, което мога да направя, е да се обадя на Коуви и да му разясня всичко подробно. После ще проуча мнението на останалите попечители от семейството. Вярно, че никой от тях не участва пряко в работите на *Ковингтън*, но тази фирма е направила доста за тях. Мисля, че бих могъл да ги убедя, че в края на краищата за тях ще е по-добре да вървят с ръководството.

Брус кимна:

— Добре. Трябва да започнеш колкото е възможно по-скоро.

— Прав си — съгласи се Рандолф. Това щеше да му отнеме почти цяла вечер и Линда, разбира се, щеше да побеснее. Трябваше да ходят на официална вечеря в клуба. Но просто нищо не можеше да се направи. *Ковингтън* тръгваха на война.

Рандолф звънна на секретарката си:

— Намери ми домашните телефони на всички попечители на Фондацията, Мери Сю.

После се обърна към Джереми и Брус:

— Добре, какво друго?

— Да видим какви са възможностите. — Джереми си наля още една чаша кафе. — Засега не знаем как ще реагира Фондацията. Можем да се надяваме, че ще ни подкрепят или че поне ще съберем мнозинство. В такъв случай, Брус, какво би направил Даймънд, ако не може да получи контрол над акциите на Фондацията? Ще се върне на свободния пазар?

— Положително — каза Брус. — Ако намеренията му са наистина сериозни, ще прилапа всяка акция, която се появи на пазара. Цените им ще се качат, но какво му пука? Може да си го позволи.

— По дяволите! — възкликна Рандолф. — Това наистина кара кръвта ми да кипне. Няма да му позволя да завземе властта в тази

фирма без бой. Р. Ч. Даймънд не може просто да се вмъкне тук и да ни отмъкне *Ковингтън*.

— Точно това е направил с много други корпорации, Рандолф. Големи корпорации, като нашата — каза Уелш, — между които *Дженерал Пакинг, Фаунтин блендс и Джърси сентръл*.

Рандолф се обърна към Брус:

— Е, ти си адвокат. Какво, по дяволите, можем да направим, за да се защитим?

— Познавам един страхотен спец в Ню Йорк, Бърни Злотник — каза Брус. — Двамата участвахме в издаването на *Законов преглед* във Вирджинския университет. Обадих му се преди да тръгна за насам и се разбрахме да поговорим рано сутринта. Нямахме време да обсъждаме подробности, но той ми даде някои идеи... специални поправки, които да приложим към корпоративните нормативни актове, тъй наречените *отровни хапове*. Много фирми приемат такива поправки, за да предотвратят евентуални набези.

— Звучи разумно — съгласи се Рандолф.

— Ще ви съобщя подробностите, още щом ги обсъдя с Бърни. Препоръчвам ви да го наемем да се погрижи за това.

— Наеми го — кимна Рандолф.

— Освен това — продължи Брус — има друг сценарий, който може да се разиграе. Все още не знаем какви са истинските намерения на Даймънд. Ще разберем едва когато се обърне към нас. Но трябва да сме подготвени за всичко.

— Мисля, че се досещам какво ще кажеш — обади се Джереми. — Той вероятно ще ни предложи да изкупим дела му.

— Разбира се — промърмори Рандолф с отвращение. — Учтивата формула за изнудване.

— Точно така — кимна Брус. — Ако не постигне своето, може да се опита да ни принуди да изкупим обратно пакета му акции. С голяма печалба за него, разбира се.

— Мръсникът му с мръсник! Няма да се поддадем — изръмжа Рандолф. — Не може да ни принуди.

— Но може да се *опита*. Засега обаче няма защо да се тревожим за това. Всичко по реда си.

Рандолф погледна часовника си. Той и Линда трябваше да са отишли в клуба преди десет минути. За щастие бе наредил на Мери

Сю, ако се обади Линда, да казва, че вече е тръгнал от офиса.

— Добре. Имам си работа за цяла вечер. Нещо друго, което трябва да обсъдим сега?

Брус поклати отрицателно глава:

— Ще се свържа с теб утре сутринта, веднага щом поговоря със Злотник.

— Благодаря ви, че веднага ме уведомихте — каза Рандолф на двамата мъже. — Оценявам това.

Той се почувства по-добре отколкото се бе чувствал от месеци. Отново беше *вътре* в играта. Ако Линда имаше възражения, щеше да се наложи да разбере, че така стоят нещата.

Рандолф трябваше да служи на фирмата. Той и Джереми ще се преборят с онова копеле Даймънд. И ще го победят. Никой не можеше да му отнеме *Ковингтън*. Беше отдал живота си на тази фирма. Това беше неговата фирма.

Докато управниците на *Ковингтън* крояха планове как да спасят фирмата, Шийла и хората от ВИП се трудеха до късно над планове как да подобрят имиджа ѝ. Бен Ловиц и Линди Фен щяха да хващат самолета за Лос Анжелис същата вечер и ВИП искаха заедно да уточнят стратегията и крайните срокове, преди те да заминат.

Катлийн Симънс оставаше в Атланта за няколко дни, за да намери подходящ апартамент, който да наеме от първи август. От тази дата възнамеряваше да се премести в Атланта за постоянно. Шийла не беше особено радостна от внезапните решения на Катлийн, но нищо не можеше да направи.

В девет часа Бен и Линди тръгнаха за летището, а Дейвид и Катлийн решиха да отидат на вечеря. Поканиха и Шийла да отиде с тях, но тя отказа. Каза им, че трябва да се обади на няколко места, но в действителност не беше в настроение да прекара останалата част от вечерта с Катлийн.

След като те излязоха, Шийла звънна у дома, за да поговори с Джеси.

— Здравей, мамо! — поздрави тя. — Знаеш ли, имам страхотна новина! Том ми купи далматинец! Толкова е сладък! Мъжки, само на

осем седмици. Ще го нарека Лъки, като във филма. Нямам търпение да го видиш и ти.

— Е, ще го видя. Този уикенд.

— Мога ли да взема утре Лъки на училище, за да им го покажа?

— Струва ми се, че трябва да почакаш няколко дни, докато кученцето свикне с теб. Ако твърде много деца искат да си играят с него наведнъж, то може да се изплаши.

— Добре — съгласи се Джеси разочаровано. — Искаш ли да ти дам Том?

— Да, дай ми го. Ще се чуем утре, миличка.

— Здравей, Шийл — започна Том. — Как върви? Липсваш ни.

— Всичко върви добре — отвърна хладно тя.

— Хубаво. Явно Джеси ти е съобщила новината. Толкова е щастлива. Кученцето наистина е сладко.

— Том, нямаше *право* да купуваш кученце на Джеси, без да си ме питал. — Шийла се опитваше да говори спокойно, но беше бясна. — Никакво право! Аз съм й майка. Отишъл си и си го купил още щом си ми видял гърба.

— Хайде, Шийл, Джеси от сума време иска далматинец. Знаеш, че е така. Мислех си, че така няма да й е толкова мъчно, задето ти ще прекарваш толкова време в Атланта.

— Да си вземеш куче е голям ангажимент. Трябваше първо да ме попиташ, Том. Сега Джеси е толкова щастлива, че изобщо няма да можем да се отървем от него. Как си могъл да направиш такова нещо зад гърба ми? Как си посмял?

— Съжалявам — избъбри Том, който също бе започнал да се ядосва. — Мислех, че вече съм *част* от това семейство. Мислех, че ще бъдем родители заедно. Не знаех, че трябва да искам разрешение от теб за всичко. По дяволите! Джеси ще храни кучето, аз ще го разхождам. Въобще не е нужно *ти* да се занимаваш с него.

— Ти просто не искаш да разбереш, нали? — Шийла всеки момент щеше да се разплаче, затова затвори телефона. Човек не си купуваше куче просто защото му се приискало. Том понякога просто не мислеше какво прави. Но тя знаеше, че всъщност не е разстроена заради кучето, а поради това, че е вързана в Атланта, а животът на Джеси си вървеше и без нея. Тя самата бе взела решението, но сега съжаляваше.

Шийла грабна папката си и дамската си чанта и излезе от офиса, за да не може Том да се обади.

Когато се качи в асансьора за слизване, там вече имаше някой, но Шийла беше толкова погълната от мислите си, че изобщо не погледна към него. Тя натисна копчето за първия етаж.

— Здравей — заговори я човекът. — Работиш до късно.

— Джереми! Не те видях — възкликна Шийла стреснато.

— Не исках да те изплаша. Лош ден, а?

— О, това няма нищо общо с *Ковингтън*. Просто нещо лично. Малко съм разстроена.

— Аха. И аз имах отвратителен ден.

Асансьорът спря на партера и те слязоха.

— Искаш ли да хапнем нещо? — предложи Джереми. — Аз имам нужда да се разтоваря, а ти, изглежда, също.

Шийла понечи да откаже, но после помисли за другата възможност. Беше отседнала у сестра си, в къщата им за гости. Ако сега се прибереше, би трябвало да се отбие при Ели и семейството ѝ, а никак не ѝ се щеше.

— Да, всъщност с удоволствие.

— Ще трябва ти да караш. Колата ми не е тук. Бягам, като отивам на работа и като се прибирам.

Едва сега Шийла забеляза, че беше облечен в спортен екип, а не в костюм.

— Добре. Къде искаш да отидем?

— Какво ще кажеш за *Бъкхед дайнър*? Там обикновено е претъпкано, но аз познавам главния готвач.

Бъкхед дайнър беше претъпкан, точно както Джереми бе предсказал. Той обясни на Шийла, че това луксозно крайпътно заведение с блестяща фасада от неръждаема стомана и неонов светлини е включено в туристическата обиколка на града.

— Похарчили са милион и половина за ремонт на заведението — информира той докато чакаха на бара да им намерят маса.

— Страхотно е — каза Шийла. — Изобщо не прилича на местата, където ходех като малка. Сега Атланта е много по-интересен град.

— Забравих, че си от Атланта.

— Родителите ми все още живеят на две преки от тук. Измъкнах се при първа възможност.

— Разбирам. И аз напуснах дома. Алънтаун, Пенсилвания. — Джереми й подаде чаша шардоне, взе бирата си и двамата се измъкнаха от навалищата при бара.

Побъбриха малко за живота си, без да казват нещо наистина важно за себе си. После масата им беше готова, облицовано с махагон сепаре до прозореца.

— Искаш ли да ми кажеш какво те разстрои преди малко? — попита Джереми щом седнаха. — Или предпочиташ да не говориш за това?

— Изглежда дребно, но... — Шийла не можа да се сдържи и описа накратко възраженията си към това, че Том е купил далматинец на Джеси без нейно съгласие. — Знам, че ако ние двамата искаме да създадем семейство, ще трябва да деля Джеси с него, но още не съм свикнала. Откакто се е родила, винаги съм била единственият й родител.

— Къде е истинският й баща?

— Няма значение. Той не играе никаква роля в живота ни.

— Съжалявам, не исках да задавам неудобни въпроси. Но ти си права. Ако ще се омъжваш за този човек, трябва да му направиш място в живота си. Не можеш да го държиш настрана.

Шийла кимна:

— Изглежда се панирах. Бракът ме плаши.

— Аз бях женен пет години. Миналата есен се разведох. Обаче раздялата ни беше по взаимно съгласие. Нямахме деца. Струва ми се, че всъщност нямахме и нищо общо, но навремето се ожених, защото мислех, че така е редно. Бях многообещаващ млад административен кадър и изглеждаше *важно* да съм женен.

— Странно как нещата се оказват не такива, каквито очакваме. Всъщност ти изобщо не си такъв, за какъвто те мислех. По-достъпен си. Мислех, че си някак озлобен.

— И аз мислех така за теб. Изглеждаше ми избухлива бизнес дама, която се опитва да се докаже.

— Такава съм — засмя се Шийла.

— Вече се доказва в *Ковингтън* — увери я Джереми. — Рандолф е много впечатлен от теб. А моите възражения бяха по принцип, а не по вашата конкретна работа.

— Зная. Ти просто не смяташ, че имиджът на *Ковингтън* се нуждае от промяна.

— Всъщност това няма никакво значение.

— Защо?

— О, нищо — промърмори той. — Хайде да поръчваме. Рулото *Стефани* тук е чудесно. Също и сандвича със сирене на скара.

Шийла усети как Джереми се отдръпна. Сякаш искаше да ѝ каже нещо, но размисли.

По време на вечерята си говориха за *Ковингтън*, но само общи неща. Шийла нахвърли още някои от идеите си, а той я слушаше с много по-голямо внимание отпреди.

— Беше дълъг ден — каза Шийла, когато свършиха ябълковия сладкиш за двама, който си поделиха. — Уморена съм.

— Ще ме откараш ли? Живея наблизко.

Донесоха чека. Джереми извади от портфейла си картата *Америкън експрес*. Шийла посегна към чантата си, за да плати своята част, но той я възпря.

— Аз ще платя. За сметка на *Ковингтън* е. Все пак говорихме по работа.

— Благодаря ти. Наистина. Чувствам се много по-добре.

Едва след като остави Джереми пред дома му, Шийла осъзна как се е променило мнението ѝ за него през последните два часа. Той не беше лош човек и беше наистина отдаден на фирмата.

Тя реши, че все пак няма да е толкова трудно да се работи с него в *Ковингтън*.

Издание:

Автор: Мередит Рич

Заглавие: Предпазлива оферта

Преводач: Иглика Стойнешка

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

ISBN: 954-701-018-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3591>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.